ReaderWorks

Standard

Elena Pasima

Tormdass

1996

Ce cred eu despre *Tormdass*

Tormdass e un text de companie. La structurarea lui au participat în mod constant temerile şi întrebările peste care voi fi trecut de-a lungul a şapte ani.

Am pornit cu gîndul la Augustin; care spunea să-l iertăm (pînă şi) pe Diavol.

Am ales anul 1632. Unul din ultimii ani ai unui timp; un fel de belle-époque avant la lettre. Într-o ţară care va da Europei un precedent inepuizabil în materie de sacrilegiu.

Tormdass este un adăpost capcană; un ţarc cu nume de furtună, aplicabil

sfîrşiturilor**.** O stare de spirit balansînd pe deasupra hăului între dorinţă şi încununarea ei**,** care este disperarea**.** Ca text**,** este un scenariu alert**,** violent**,** cu pseudoincoerenţa proprie unei anagrame**,** ceea ce am considerat a fi cea mai agresivă formulare**,** potrivită unei poveşti agresive**.** Nu am respectat nimic**,** redactarea fiind parafa cea mai evidentă a subiectivităţii şi a dorinţei de a nu împiedica în istoria literaturii traseul şi viteza labirintului taifun **(**the storm**...).**

Elena Pasima

“Numărăm nopţi şi zile spre a trece timpul. Dar hotarele lui ne înspăimîntă; şi ne aruncă în hăul deznădejdei. Ce vor fi fost toate drumurile noastre de-a lungul său decît tentative de-a i ne sustrage... Letrine minuţioase turnate-n emailuri vechi, cărţi de penitenţă săvîrşită la tîrziile ore ale nopţii; calendare, codice, romane. Timpul dumicat întru disperarea organică a trupului ce-şi doreşte intrarea în memoria celorlalte trupuri disperate.

Dimineaţă, prînz şi seară. Luni, marţi, miercuri. După aceea au apărut orele. Minutele. Secundele. Rutina.

E greu tare să te păstrezi într-un ritm constant. Şi e puţină vreme pentru a spune o poveste. Basmele sunt pentru copii. Îi educă.”

Alexios Papamavros

“Clipe trecute pe hîrtie precum fluturii în insectar.
În fond; tuturor ne ar place să ne putem înregistra timpul.”

Alexios

“M-am cam săturat. Uite că n-am nici o jucărie. E de trei parale. Îmi lipseşte libertatea. Nu spre libertinaj. Ci chiar libertatea aia de bază. Să simt eu că le-am scăpat la toţi şi c-am dat cu copita în ciubărul cu precauţii. Căci cuminţenia va să rămînă tortura mea cea de toate zilele. Aşa fac mereu cînd m-apucă strechea... Mă gîndesc o vreme, apoi mă-ntorc atrofiat în sihăstria mea de copil binecrescut. Şi tot jinduiesc după liberul arbitru al vagabondului. Vitrourile-mi par zăbrele. Sunt atît de izolat. Atît de izolat. Să se spargă ferestrele... Mă lamentez cu parşivenie. Cu parşivenie mă lamentez.

Chiar eu doritu-mi-am încarcerarea. Din vreo teamă ascunsă. Că nu voi să păţesc ceva...

Mi-e din ce în ce mai sictir să moţăi între hîrţoage. Şi totuşi teama-i ca un zid."

Un obiectiv de cameră pentru *Everard*, *Cedric* sau *João Santander*.

"Iar pe zid un păianjen. Mare. Şi creşte. Se apropie. O şterge. Se caţără. Pe pietrele din zid; pietre de rîu. Iedera. Vrejul care o ia în sus. Fu lăsat în iarbă, apoi ridicat către cer. Un stol trecea răsfirat şi pestriţ peste dealurile galbene. Se întoarse. Pietrele urcau spre creneluri iar crenelurile se terminau pe undeva. De-acum plouă cu flori. O cizmă se lăsă grea peste un crin şi îl strivi îndîrjită. Pintenul îi zornăi mîndru şi merse mai departe. Den capătul culoarului ieşi un cal alb. Necheză încet. Coada se clătină un pic şi se ridică lăsînd ghemotoacele verzi să cadă pe dale. O cioară se zbătu într-un colţ. Bucăţi de tencuială tocată. Şi se fecură un nor de praf. Din nor fîlfîi un cearceaf; iar toată lumina îi erea dedesubt. Apoi căzu şi el.

Rama pustie a vreunui tablou se bîţîi grea ca un topor. Arcada ferestrei dedea mare spre amurg. Iar Soarele ca o rană. Cineva îşi lipi mîna de geam. Sîngele rămînea în planul lui; deşi, mîna tare l-ar mai fi tras înspre inimă.

Lumînarea îi ardea îndărătnică şi opărită; în rest doar o pustietate de-ntuneric şi rele vaiete de paseri. Trase draperiile şi se-ntinse-n pat. Golit. Leneş. Stins. Corbii nu încetau den lătrat. Pînă şi vremea erea pe sfîrşite. Somnul a venit fără gînduri au vise.

Toate se înecaseră deja. În cine mai ştie ce. Ori în fiere.

O cîrpă albă care e dată cumva la o parte. Un braţ de nuferi zvîrliţi peste un spate despicat de suspine. Şi-a luat capul în mîini şi se răsuceşte. Împuns de vreo durere neştiută. Se munceşte în aşternut. E singur. E cîş. Un genunchi împinge speriat peretele. Cotul strînge perna în care faţa se ascunde. Iar florile i se tîrăsc pren păr ca viperele. I se înfig în carne unghiile; şi trage de sine şi se rupe. Frînt şi idiotizat.

O molie se aşeză pe dantelă. Mugurii se uscară.

O larvă prea harnică afla un boboc nou."

João Santander y Verrano; Cedric sau Everard.

Ziua l-a prins pe cîmp.

"Culeg scaieţi şi melci. Adun flori şi potcoave de cai morţi. Mi-am pierdut ideea pe drum. Mă gîndeam la ceva. Da. Nici nume nu mai am. Caut ziua de ieri. Sunt un colecţionar de balegi şi răbdări."

Seara se a aşezat den nou în fotoliu. Priveghi asupra trecerii.

“Timpul va să mă strîngă de gît. Şi lipsa de entuziasm o să mă-ngroape. Iar mintea îşi va fi lăsat viermii să mă roadă. Insatisfacţiile mele de doi bani.

Să mă scarpine cineva pe spate. Ca pe porc.”

“Mă descompune plictisul. Plictisul mă descompune.”

“Tot eu sunt. eu; fără majusculă. Căci nu-şi are rostul. Am terminat încă o pipă. *Savoir vivre*... Mda. Trebuie deja să măresc ghemotocul de ierburi. N-am să fac nimic. Nemic n-am să fac. Trăiască regretele ! Eu unul, le înşir pe sfoară şi le pun la uscat. Frişca şi piperul vieţii sunt eşecurile, nu succesele. De dragul unei catastrofe dau şi cămeşa de pe mine... Sunt un apendice înăcrit. Oglinzile mă dor... mă dor oglinzile. Uite o urmă de polen de la un bondar. O bilă de steaclă.

Jocul mîinilor mele.

Dulce. Apos. Au stătător...”

Tot Everard

“Fragmentarium. Cu doi plumbi în chimir şi alţi zece puşi bine la păstrare. Pe undeva prin creier.

Plecat-am în căutarea Lînei de Argint. Viu. Iar ca preludiu, pusu-mi-am cenuşă-n cap. Se vorbeşte despre zestrea unei femei. Dar bărbatul ? El cu ce apare ? Desigur, mărunţişurile sunt reglate între socri. Dar în cazul de faţă pînă şi mireasa absentează. Care-i afacerea ?

Hai leliţă-n deal la vie... Morţii mă-tii şi cu neamu' tău cu tot... Două, trei..., şapte bile de fier şi-o buca' dă cărbune. Cînd îţi începi căutările, măcar porneşti cu ceva; o poveste, un crez; merindea pentru drum. Io o luai pîn mirişte. Că-s mai breaz. Mă fîţîi încolo-ncoa, pînă dau de ea... Pe vreo cale.

Cel ce rămîne cu tălpile pe jăratic. Eu sunt acela. Dacă aş fi înţeles ce amendă greţoasă voi ispăşi, probabil că aş fi renunţat.

Şi aventura ? Că ăsta e tot şpilul. Mi-am căutat o aventură. În condiţiile în care normalitatea are o proastă reputaţie. Şi ce am căutat, aia am găsit. Un balon de săpun pe care dacă-l vreu mutat în firesc, îmi plezneşte-n ochi de nu mă văd. Aia e. E bine că raţionez. Bună-i nene judecata. Un sfert de livră-i de-agiuns şi-i ieftină. Te costă memoria, visele, amorul, crizele de nervi, isteria. Viaţa. Da' merită. Zău că da. Mi-au îngheţat mîinile. Să mi le bag în gură. În gît. În cur. Nici eu nu mai ştiu unde.. Îmi este frig. Ger pînă la crampe şi nevroză. Carnea. Să mă pună careva la fiert. În oală. Şi cretinul ăla de Ensor... Nici femei nu găseşti pe-aici. M-apucă bîţul.

Douăzecişipatru de ceasuri înseamnă bălţi şi noroaie. Spectacolul unei urgii calme. Gri în gri cu brun şi negru. Fără alb; fără roşu; fără verde. Pînă şi frunzele; putrezesc înainte de-a ajunge galbene... M-am anchilozat tot. Şi Ensor care-şi zdrăngăne fiarele mereu. Dacă-i pun un fitil în fund şi-o ghiulea-n dinţi, e bun de dărîmat ziduri.

Îmi doresc să fiu în stare să-mi consum cu bucurie pînă şi scîrbele. Îmi doresc să fiu asemeni unei flori de mac...”

Basmul cu prinţul Piele-de-Şarpe
Cedric - Coperta unei partituri.

“Ca pînă la urmă să nu fi găsit ziua pierdută răspoimîine. Sunt bine scuturat de praf. Şi de identitate. La mine toate e aleatorii. *Alexandra* mea găseşte că am haz, aşa cum colcăi în lipsa asta de motivaţii. Cai verzi pe pereţi. Boala mea cea subversivă. Ca o coclează. Nu simt nimic. Sunt alterat şi pe dos. Normalitatea e praf în ochi. Îmi trebuie încă ceva prin care să pot înţelege o senzaţie...
Eu; estropiatul.”

Alexis
“Trei, patru, cinci..., zece... Atît de puţini cunoscuţi ? Şi cîtă vînzoleală. Ce caut eu cu ei ? Unde mi-e locul... Grădina mi se desface-n palme. Vremea-i a mea de-acum. N-a mai rămas decît foşnetul. Iată-mă coborînd între fire de iarbă. Ce-s astea ? Primele mele iubiri... Nu mă vede nimeni. Nimeni nu mă vede. Şerpuiesc ameţit şi nu-mi cer socoteală. O cochilie. O peatră mică. Uite un guşter !
Burtica asta verde... Ce gheruţe are... Un păianjen, un greiere şi-un trandafir. Mă tăvălesc între ei... Şi mă taie o părere de rău. Prea mare. Cine ştie cînd voi mai putea veni aici. Cînd voi încuia poarta temniţei mele îmi voi aminti de un paradis scurt. Iar cînd vor veni să mă facă deştept, îi voi invita pre ei, dăştepţii, să beie cucută. Deştepţii să

beie cucută. Doar nebunii să meargă să măsoare boabele de rouă uitate de noapte prin frunze.

Simt cum mă strîng în mine. Şi ştiu că nimeni nu are voie să mă descopere. Nu vreau să ştie nimeni. Nimic.

Sunt lordul trezorier al acestei împărăţii umede.

Sunt prinţul lor. Sunt un princepe de mare taină."

Everard

Ciuntit de propriul mucegai şi-nveninat cu propriul ac, tot coborî şi se lăsă.

"Zarea lacului meu e în străfunduri de-ntuneric. Lumina lui e neagră iar florile-au ieşit din el ca după nuntă. Sunt singur. Singur sunt. De ce nu-mi vine. Pre marginea acestei ape adevărate."

Îşi bătu pleoapele-ncet. Ca să se simtă măcar pre sine. Frumuseţea i se topea într-o băltoacă de catran. Iar mătasea îl scîrbea. Obrazul cel aspru îşi căuta vreun alt obraz; de catifea.

"Unde-mi eşti ? Aveai tu undeva o linie tare dulce, şi care linie ar fi înnebunit şi pre un tîrîtor...

Torci, mîţa mea Judită. Salomee trădătoare de minţi... Să-ţi dau nuferi ? Au poate cale vreai ? Crine al meu, unde te-ai oprit ? Pre fundul căror ape să te mai caut ? Eu sunt cel ce rămîne cu gîndul. Iar el îmi arde mie... Şi mai aveai noaptea încîlcită în păr şi gerul ochilor tăi.

Şi pustiul cela mare; înspre care deseori mă trăgeai. Împărăţia otrăvită în care alunecai tu şi sloiurile tale...

Sunt orb, cheamă-mă. Am amuţit, simte-mă. Şi sunt şi surd; atinge-mă. Nu am răsunet; nici milă. Mă pierd şi fructele ochilor mei plouă pământul. Simţirea mea e-ntoarsă înspre minte; iar mintea batjocoritoare, nu-i dă nimic bietei simţiri. Vreau să te ştiu. Şi să te-nţeleg. Vreau să mă scurg în tine ca izvorul şi să-ţi fiu sînge şi plămîni. Îţi vreu culorile. Cu mare taină intra-voi ca vinul în potir. Şi să mă visezi de vrăjitor cum ţi-s şi doctor şi gropar, cum sunt un ghem de nebunie şi vierme mult stricat şi nărăvit. Să vezi cum nechez, să miroşi cum gîndesc şi să auzi cum dansez... Rădăcini avea-voi întru tine. Glasul meu îţi va fi rug; iar văzătorii mei adîncuri nesfîrşite. Tu vei fi apa iar eu îţi voi fi ţie cu mult mai mult. Mă voi scălda în tine şi mă voi îmbrăca în argintul tău. Te voi arunca în cer şi vei cădea în Soare. Îţi voi mîngîia noroiul şi te voi ajuta să putrezeşti iar Luna ţi-o voi da în fiece noapte.

Ochii mei scapără visele-aievea; tu nici n-ai crede. Te chem cum numai eu te pot chema. Perlele mele sunt fără de preţ. Am pietre, ierburi şi durere.

Fructul meu cu sămînţa putredă; cum o să germinăm noi ceva ? Mă tăvălesc prea singur într-un aşternut înveninat. Nopţile nopţilor mele, cînd aş vrea să mă stingi pre mine preaîncinsul ori să mă-mbrăţişezi pre mine cel atît de rece. Apa întru care să m-arunc sau apa care să mi-o torn pe mine.

Nimic nu ne-ar ajunge.”

Cedric

Adormi într-un tîrziu. Ori într-altul. Începea să se lumineze de ziuă.

Ielele îşi strînseseră boarfele deja; lacul îşi căsca ochiul spre pădure.

Crenelurile bosumflate şi ţanţoşe steteau la locul lor.

Setea din timpul nopţii se topi într-un somn diurn şi trîndav.

Alexios

"Să încep a scrie un diario este într-adevăr o meteahnă noauă. Pînă se va fi pervertit şi ea. Într-o obişnuinţă. Să mă scutur de protectoarea tutelă a vocabularului de bun simţ. Căci bunul simţ îmi face greaţă. Mi s-a spus să nu care cumva să am de-a face cu Maggy Lemon (1). Asta înainte ca eu să fi auzit de numele sau reputaţia ei. Drept care am replicat că nu o cunosc, dar că pomenindu-mi de ea mi-au stîrnit curiozitatea, aşa că, negreşit, primul lucru pe care-l voi face va fi s-o caut... Cu lumînarea. Îmi plac burghezii scandalizaţi. Mă unge la fiere... Aş vrea să-mi pot lăsa amprentele pe o bucată de peatră. Aş vrea să am o crescătorie de viermi de mătase. Şi fiecare cocoloş să aibe altă culoare. Aş vrea să fiu chiar eu un vierme mic. Din cel de cireşe. Haplea. Rod o cireaşă, trec la alta. Mi-ar place. Să stau inelat şi porc, o frimitură de carne care rumegă din carnea altcuiva. Oricum, în cele den urmă, şi ce mănînc eu, şi ce rod caprele sau ce molfăie grasul din cireaşă, tot aia ajunge. Şi că în fond, energia pe care o dobîndim din ronţăială se consumă

reluînd pînă-n pînzele albe aceeaşi căutare neostoită: haleala.

Din cutare sau cutare motive nu sunt lăsat să ies afară după o anumită oră. Care variază în funcţie de cînd binevoieşte Strălucitul să apună. De altfel sunt un copil cuminte. Am învăţat să mă ascund în spatele convenienţelor precum şopîrla-n bălării. Şi mă mulţumesc să ştiu că nimeni nu mă poate afla. Şi stau la oglindă spre a cunoasce fiecare tresărire a imaginii pe care o etalez. Spre a deprinde prefăcătoria pînă la o a distila. Spre a-mi spune părerea din mers ori după cum mă aşez locului...

Mai demult nu sciam cum să le scap. Dacă voi avea vreodată un copil — îi voi da toate cele necesare evadării. Se va simţi liber; văzîndu-se neoprit. Îmi sugrum progenitura de la vîrstă fragedă, şi el va face idem cu ai lui... Şi tot aşa. Din generaţie în generaţie, perpetuăm zeloşi înspăimîntătoarea bună cuviinţă şi ipocrizia. Zisă şi moralitate. Poate că încasînd gărgăunii cu conştiinţa trează, voi fi-nvăţat cum să nu torturez pruncia moştenitorilor mei. Să dai la cap unui ţînc înseamnă să nu ai noţiunea timpului. Pentru că el va creşte. Şi o dată cu el şi cele de care a avut parte. O dată cu copilul tău creşte ceea ce ai investit în el. Îl tratariseşti cu otravă, peste ani, ploaia veninului său cădea-va asupra ta. Şi nu den ură. Ci pentru că aceea e starea lui de firesc."

Philip Wharton (2)

Cu părul lui şaten. Se răsuci spre rigă şi închise fereastra.

- Ei, da. Everard ştie să-şi savureze lipsurile, absenţele şi golurile.
- Tu. I te-ai strecurat. Guştere.
- Eu ?
- Lasă. Că ştiu. Mai zi-mi despre el.
- E ca o lepră. Mintea lui are lepră. L-am vezut. Un timp nu înţelegeam ce se întîmplă. Apoi lucrurile s-au legat. Legatu-se-au lucrurile... Dînd înspre aiurea. Văzutu-l-am tîrînd mătăsuri după el. Ori oprindu-se-n loc s-audă cine ştie ce muzici surde. Neştiute...

Vreo altă dată, cînd eream la masă. Şi-n fructieră un singur măr, în rest doar struguri ce erau. Luat-a mărul şi ocolit-a masa; venit-a-n dreptul meu. Şi aplecîndu-se îmi arătă cel fruct c-un gest d-ofertă. Fecut-am giocul lui şi am lăsat roua să sticlească-n mine.
Da. La care Everard s-a-ntors cu spatele şi-a plecat rumegîndu-şi mărul în vreme ce-mi arunca şi-o uitătură piezişă peste umăr, vrînd a zice un fel de... "Nu-i treaba ta, e-al meu şi-l rod de unul singur deşi firesc ar fi să-mpart plăcerea." Totul e pe dos. Alexandra i-a ocupat teritoriul şi îl sufocă. Te poţi îndrăgosti de un pătrat, un cub sau o sferă ? Dar de o ceva care îţi aparţine în întregime ?
Că asta i s-a-ntîmplat lui. A agiuns la incest cu propria-i minte. Cînd ai spiritul viciat începi s-o iai razna. O a păţit şi Pygmalion. Labirintul se anunţă a fi pe mult timp.

Echivocă şi Pandoră, femeia perverti bărbatul din a cărui coastă ieşise. Mai întîi îi strîmbă mintea, făcînd-o a durea şi învăţînd-o rele lucruri. Stăpînindu-i mintea, îi uzurpă şi simţurile; pînă ce începu bărbatul să se îmbete cu fiere şi să scrîşnească la miere, să asude-n ger şi să îngheţe în foc. Ori să fie

sfîşiat spre-a simţi mîngîierea. Căpiat, întors, îndrăgostit, îşi ţine parşiva boală nesătulă ca pe vreun odor de mare preţ.
Oare mult va mai continua trezia lui oarbă...
Şi cum oare potoli-se-va...

Philip îşi lungi buzele într-un zîmbet subţire. Buzele. Cele care steteau cuminţi. Batjocoritoare. Precum lamele.

- Un om teribil. Eu... N-aş fi-n stare să mă culc cu nuferi.

Apoi rîse rău clătinîndu-şi capul pe spate.

Alexios

"De mine îmi aduc aminte cu gravitate. Uneori mă poticnesc. Mai sunt unele aspecte care rămîn în ceaţă. Nu-mi amintesc anumite lucruri. Mărunte. Nu-mi amintesc cum am început să dansez prima oară; sau cum a fost cînd m-a prins ploaia şi eream chiar în mare... Povestea-n sine funcţionează; dar senzaţiile s-au pierdut pe drum. Pre undeva. Cine mai scie cum e să-ţi afunzi picioarele-n nisip şi să guşti Soarele de la primul ceas al vieţuirii sale cotidiene. Sunt prea vîrstnic. Apele mă ţineau ca sirenele.

Pre mine; singur domn."

- Numele ?
- Papamavros.
- Prenumele ?
- Alexios.
- Vîrsta ?
- Şaptesprezece. Ani.
- Tatăl ?

- Costas Papamavros.
- Mama.
- Juana de Marichalar y Cadena.
- Locul nascerii ?
- Cadix.
- Domiciliu stabil ?
- Tanger.
- Fraţi, surori ?
- Nu.
- Ocupaţie.
- Studiez medicina.
- Şi tatăl...
- Medic.
- Vă vom anunţa noi cînd să vă luaţi permisele...

"Relaţiile dintre Escorial(3) şi Whitehall(4) nu pot fi caracterizate drept strălucitoare."

Alexios – Vis

"Că dorm greu. Şi somnul e ca apa în găleată. În linişte...
Un bărbat cu o coronă de aur. Are faţa luminată. E pe negru. În spatele lui e *Întuneric*. Şi el e tot o noapte mare. Şi spune: "Eu sunt regele ciumei." Şi e calm. Iar vorba lui a sunat a prolog. Parcă trebuia să se mai întîmple ceva. Dar nu s-a întîmplat decît el. Nu erea nici înspăimîntător; nici nimic. Puţin sec. Straniul se isca den firesc. Sau din beznă. Cine mai ştie..."

Cedric

Cînd Soarele erea la amiază, reuşi să se scoale din patul caznelor sale.

- Acum. Pot să mor. De-ş putea... Indiferenţa – vreo altă boală. Sau nesimţire. Inimă de peatră. Ba nu. Inimă de brînză. Căci singurul meu motiv e un balon de săpun. Acelaşi şi de răsalaltăieri. Tot el erea. Tot el. Tot el. Parcă te distrezi mai bine cînd ştii că n-ai remediu. Eşti obligat să savurezi ce-ţi mai rămîne. Adică sfîrşitul...

Mai apoi renunţă la scîrbele celea.
Coborî den nou. Negru. Şi luxos. (mai puţin aurul)
Nu avea pereche.
Alexandra erea în el. Dansa. Nu-l lăsa.

"Aş vrea să exist. Eu nu exist."

Cedric

"Fragmentarium. Un, doi, trei, şapte..., douăzeci... Ce ţi-e şi cu dansurile astea... Dans. Se face retorică dînd din mîini şi din picioare; şi întorcînd plecăciuni. Una pe faţă, una pe dos. Din cînd în cînd, de trei ori într-un ceas, îţi mai zăreşti şi perechea. În rest, mama lor de ipocriţi... Nici nu-şi dau seama că împărţind lumea-n două şiruri, de-o parte femeile, d-alta bărbaţii, le şi modifică anumite intimităţi neştiute. Ţinînd distanţa faţă de celălalt de sex opus, dar apropiindu-mă de celălalt de-acelaşi sex cu mine... Şi dacă le zici, se uită chiorîş, îţi spun că tu eşti mitocan şi că de ce te bagi în ordinea firească a relaţiilor şi convenţiilor deja stabilite... Şi că apropierea în pereche este necuviincioasă. Atunci, cuviinţa este oare chiar faptul că un dans întreg stau între contele de Arundel(5) şi Endymion

Porter(6)... Asta e. Trăi-ne-ar obiceiurile. Avem o morală de jos pălăria. Mai bine nu s-ar mai dansa; bărbaţi cu femei. Că prea-i fragrant... Că se vede. Unii la stînga, alţii la dreapta. P-ormă se mai şi întreabă gînditori de unde-atîta decadenţă... Cînd răspunsul e chiar alături; în vecinătate; în (fundul) spatele celui care se retoriceşte... VAX.

Printre ei ca printre mături. Trebuie să ies. Să-mi aflu loc. Să-mi aflu odihnă."

Alexis

"Nu există singurătate mai aprigă decît *"hai să ne-ntîlnim cu toţii"*. Şi nu există dovadă mai concludentă asupra prostiei decît *"hai că vin."* Şi nu există prostituare mai degradantă ca *"hai să fiu băiat bun"*. Şi nici prefăcătorie mai deşănţată decît: *"Am petrecut minunat."*

PTIU !! Doamne iartă-mă.

aprilie 1632 London

Pînză mare albă; albă. Hîrtie mototolită. Un melc. Cineva întins în pat.

"Alexios, Alexis, Alexandrakis... Iar o să-nceapă ăştia să mă căpieze de creier. O să fac ce-oi face şi mai încolo o să dau pe la Anthonis; să-i arăt. Am desenat mult în ultimul timp. Ei nu le au vezut. Pisălogii. E îngrozitor să fii în jurisdicţia cuiva. Libertatea precum o trufă. De negăsit. Decît în pămînt... Şi sunt proşti cu toţii. N-au habar de nemic. Le spun de nori şi ei încep cu

morcovi şi verze... Da. Revoltător. Nu am precauţia aceea a spiritelor frumoase. Eu; ca o cazma. Şi pînă cînd să fac lucrurile lor neadevărate ? Pentru mine nu sunt adevărate. Nici ei nu sunt. Ei. Falsuri după calapoade proaste. Iar eu mă isterizez. Din simpatie sau mai ştiu eu ce pentru abureala den capetele lor.

Un, doi, trei, nouă, opt..., şapte, cinci, şase... Poemul picioarelor mele nărăvaşe. N-ar suporta să mă vază... Li se urcă la cap. Sau pe-acolo pe undeva... Nebuneala mă pasionează. Ei nu-nţeleg. Li se înmoaie genunchii cînd văd ceva care mişcă. Sunt ca florile uscate, presate-n vreun ceaslov uitat. N-au nici regrete. Nimic nu au."

- Alexis; domnul conte de Bristol(7)...
- Îmi pare rău.
- Vroiam să spun că John Digby ne invită... Alexios eşti nesimţit pînă la Dumnezeu...
- Şi înapoi.
- Nu te mai recunosc...
- Eream docil. Fir-aş să fiu.

"Ce să le spun ? Despre stăruitoarele mele incertitudini de copil rău ? Despre rutină ? Depre stări depresive alternînd cu halucinaţii; tenebrele haotice ori soarele mare şi îngîmfat care se spînzură în visele mele ? Puteam să ţopăi într-un picior pentru ca imediat să-mi vină să mă dau cu capul de toţi pereţii. Nepăsarea şi sictirul m-au creat ca personaj plin de toate cele şi în primul rînd de scîrbă. Ar fi un compromis să accept ce mi se vîră pe gît. Am început şi eu să văz cum stau lucrurile. Iar cine acceptă compromisul

de la vîrstă fragedă, îl acceptă toată viaţa. Oricum; sunt un nemernic.

Mă mir cum nu se sparge oglinda cînd mă vede."

"Oglinda; perechea mea."

Cedric → Riga Charles

Cel ce cloceşte şi aşteaptă: "Noi doi. Eu şi mărăcinele. Sămînţă de nebun."
- A, Cedric, te răzvrăteşti...
- Mă rog ?
- Faţă de cele hotărîte.
- E doar un gioc.
- Da, Santander, păcătosule. Adevăr grăit-ai. Mintea ta e prinsă-n joc. Iar jocul nu-i decît vreun cleşte mult prea strîns. Tu. Te refuzi lumii. Ca normalitate...
- Dragul meu, îmi propui o normalitate invariabilă.
- Dragul meu, dispui de propria-ţi normalitate. Dar care pe moment nu prea s-arată a fi cel mai comod mediu... Nu sunt eu ăla mundanul care să-ţi zică să mai laşi ceţurile... Dar nu popula benevol singurătatea-n care de-agiuns te izolezi şi cu ispite ce cu greu le poţi răbda.
- Ia te uită !!
- Mult îndepărtata-ţi inocenţă nu răzbate pîn-la mine.
Şi riga scoase un petic de hîrtie şi i-l întinse.
- Pesemne că o ai uitat pre undeva.
- Da. Oare unde-am pierdut-o... Oare unde o am pierdut ? Nici n-am ştiut-o măcar. O cunosci ? Tu, o cunosci ?
Riga dedu den umeri.

- Poate. Să mi-l laşi. Lasă-mi-l. Tu mai feaci altele. Tu nu te vei opri.

Cedric

"Eu, care-am rămas cernit de-un doliu nesciut. Atît de lipsit. Mai dau den aripi ca un corb; muşcînd vreo zdreanţă grea de cer... Vrînd să sărut o arătare."

Alexios

O mînă albă se lăsă ca aburul pste carminul mătăsii. Degetele palpitau amorţite. Nu mai erea timp. Timpul se terminase. Departe, zăvoarele-ncuiau comori. Copilul visa. Stele măturate cu un gest; Soarele clipocea între vîrtejuri de apă... Flori ce creşteau pînă la Lună iar rădăcinile îşi trăgeau sevă den carnea lui... Vedea culorile prin beznă.

"Dar culorile sunt martori ai luminii; cum oare e posibil să văd în întuneric şi roşul şi albastrul ? Sau ereau altele..., necunoscute mie... Martori putrefacţiei. Martori dezolării..."

Se răsucea ca o jivină. Ziua îl asediau. Nu conteneau să îl privească. Ori ca pre măr. Ori de vreo otravă...

"Toţi vor cîte ceva; să mă ţină-n poală, să mă poarte la gît; agăţat de pinten... Să mă înghită, să mă frămînte, să mă sechestreze; în vreun borcan; ca pe gîndac... Cine mai ştie. Toţi vor."

- Alexis... Suntem invitaţi la Whitehall. Poimîine.

- Cine mai vine ?
- Mulţi. Şi mulţi streini ce vor veni...

- M-ai chemat ? Am vezut că mi-ai scris numele pe hîrţoagă. Special pentru mine. Sunt important ?
- Îi chem pre toţi ca să îi văz pre unii.
Riga se aşeză. Alexis încă se mai sprijinea cu coatele-n pervaz. Îşi trecu mîna printr-o buclă. Apoi se-ntoarse şi se lăsă în genunchi lîngă celălalt.

Cîtă mai forfota de scumpeturi şi catifele; ce de mai arhangheli sastisiţi de cine ştie ce doruri nefiresci; ce de perle şi odoare acopereau cărnurile cele stricate. Şi ce cărnuri stricate acopereau cele pustietăţi. Şi ce savuroase uşurătăţi se şopteau tête à tête; ce scamatorii de ocheade şi-alintări; ce lux deşănţat şi viu. Doar el trăia. Ceilalţi muriseră în lăuntrul său găunos.

Şi toţi se credeau trăitori. Suficienţii.

Cedric

"Mi-a trebuit ceva timp ca să îmi dau seama."
Iar noaptea s-a-nchis în urma lui jilavă şi-amăgitoare.

"Să fi fost aici ? Să fi fost dincolo ? Cine sunt eu ?! De ce nu vieţuiesc la lume... Gîndul e ultima minciună pe care o mai pot încerca. Metaniile ce le batem zi şi noapte sunt ca firele de nisip pre fundul mării. Nemicul e de peste orizont. Noi mergem spre el. Nici moartea nu ne mai satisface... Sunt nesătul. Nu vine nimeni să mă umple pre

mine cel ce vreu să mă vărs. Trăirea-i ca delirul; ielele, ca muştele...

Iar eu m-am îndulcit de cîtă fiere port în mine.

Eu port totul cu mine. Pînă şi pre mine însumi."

"Un, doi, trei; un, doi, trei...
Alexandra avea ochii albaştri.
Cinci, opt, zece; nouă, unşpe, doi...
Alexandra avea părul negru.
Iar de la plus infinit la minus infinit,
Alexandra erea femeie."

<u>AŞADAR:</u>

"Să mi se facă ordine şi curăţenie, să se trepaneze bucăţile inutile şi să se repună-n circuit zonele dezafectate. Să fiu castrat şi izolat ! Încarcerat pe viaţă. Să mi se ia vederea, auzul şi graiul. Căci răsturnatu-se-au toate şi pînă şi ea are sex bărbătesc iar cel ce o doreşte se îngrozeşte şi se omoară pre sine disperat."

Everard, încet şi aproape căzut; număra florile den vreo vază. Speranţa i se spărsese-n cioburi. Pandora a dat cu piciorul în cutie. Pe fund mai rămăsese doar plictisul. Ochii urmau osteniţi de privire părul corbesc al vreunui copil... Iar mîinile distilau o sudoare amară. În vreme ce buzele muriră cuvintelor într-o culoare putredă. Foşnetul unei singure mătăsi; nuanţele unui singur întuneric. Lumînările mai ardeau doar pentru ceilalţi. El îngheţase. Philip se-apropia nedesluşit. Şoaptele-i veneau din cine ştie ce depărtări. Toate i se învîrteau razna.

Santander şerpui printre cele rochii-ncinse. Ce-l pierdură.

Tîra un nufăr după el. Şi nu numai.

Alexis

- M-aţi adus aici ca să mă ţineţi în zgardă ? Puteai să-ţi iai cînele. Să mă fi lăsat.
- Stat-ai destul cu riga. De-agiuns de-acum.

Un altul venise şi vorbea celor doi. Părinţi. Gurile lor tocau vrute şi nevrute. Ochii lor ereau spre ochii celuilalt. Iar ochii lui se încurcau pre undeva pe la ceafa lui Alexios. Pe urmă coborau căpiaţi în gios...

"Îmi vine să vărs. Toţi vor. Toţi vor. Nici aer nu-mi lasă."

Everard continua să dumice timpul. Philip îl ţinea de mînă, apoi de braţ. Puştiul, nobil şi dispreţuitor, îşi clătina din creţurile şatene. Amăgiri. Restul, între ei se întorceau curtenitori, seducători savanţi într-ale farmecelor. Philip trecea. Trăgîndu-l după sine.

"Apa curge-n sus; pămîntul se zbate."

- Noi ţinem la tine, făcu Philip.
- Prietenii mei care mă iubesc. Să mă laşi.
- Ai să cazi.
- Poate.

Se desprinse de el şi se merse-nspre fereastră; iar de-acolo pe terasă. Înota acum în întuneric iar capul îi fierbea de neputinţa bucuriei. Lacurile tăinuiau priviri grele. Răcoarea intrase-n el şi îl topise.

Cerceta-ndelung, voyeur neostoit; iar negrul său se lungea ca smoala peste vreo inimă agitată.

Alexios se scutură de cele căngi oblăduitoare şi începu a se mişca. Genele se loveau ca aripi şi el ştia că tot norocul lui se află undeva în beznă. Roua se aşeză încet peste albastrul înţelegător. Trecu pragul şi se lăsă peste piatra marginii. Se prindea cu mîinile şi cu tot corpul. Devenise şi el vreo stîncă. Îl dureau tîmplele. Mintea îl durea. O altă mînă i se aşeză pe umăr ca o pasere. Iar cineva îl întrebă.

- Ce ţi-a fost ?

- Toţi vor. Se atîrnă de mine...

Apoi înceată, mîna lăsă albă un trandafir mult prea roşu. Alexios se-ntoarse şi s-afundă în floare luîndu-i parfumul. Veninul. Everard alunecă la locul lui. Se aşeză. Şi nu-l chemă; nicicum. Ci îl lăsă. Ca să se coacă singur. Pînă la a cădea.

Lumînările continuau să ardă undeva în lăuntrul sălilor. Lumea dansa. Numai ei se pierduseră. În găsire. Nici vorbe nu mai ereau. Doar calvarul se anunţa chiţăitor şi greu cît pustiul.

Nu se putea spune; formula; crede; exprima. Cît nebunia şi încă şi mai mult. Sîngele ca un clopot; gîndurile, larve de fluturi turbaţi... Se amestecau toate fără piedici şi ritm. Copilul. Prea albastru, prea fraged, cu viscerele încîlcite de refuzuri. Labil, incert; palpita acvatic în sine.

Bărbatul nu l-a bruscat:

- Ce ţi-e ?

- Toţi vor. Tu ce vreai ?

- Visele tale scufundate-ntr-un pahar cu mercur.

- Şi mai ce ?

- Să-mi dai şi mie din clondirul tău.

- N-am
- Eşti avar cu scîrbele.
- Să îţi DAU ?
- Nu. Eu să îţi dau ţie. Cere-mi.
- Vreau. Tot şi orice. Timpul meu e scurt. Dă-mi.
- De unde eşti şi pînă unde ?
- Dintru-nceput şi pînă la sfîrşit.
- Mierea ochilor tăi. Chilimbar închegat la vreme de iarnă.
- Unde mă tragi ? Spaimă mi-e...
- ...Şi-ţi place spaima.
- Groază mi-e...
- ...Şi-ţi place groaza.
- Florile tale ? Unde mă duci... Lacurile tale-s negre. Ce faci ?
- Trăiesc şi mă desfăt.
- Cu ce trăiesci ? Şi cum te desfeţi ?
- Trăiesc cu apa; iar apa mă-mpresoară...
- Spune-mi.
- Vorbele mele n-au şir.
- Cuvintele tale-s privighetori oarbe iar ochii tăi sticlesc îndepărtaţi.
Ce vreai ?
- Eu ?? Eu nu mai vreau nemic. De-acum, chiar tu eşti cel ce vrea.
- Şi ce vreu ?
- Multe.

Ameţit şi încins, Alexios ieşi din taina ceea mare şi-o rupse la fugă. Nu-l mai ştia nimeni. Gata; a dispărut. João, şerpesc şi nocturn, îl lăsă o jumătate de ceas să-şi găsească loc. Apoi porni după izul acela de mîl dulce. Mirosul unei rădăcini de plantă rară. Şi l-a aflat.

Erea singur la masă. Avea o lumină; două mîini subţiri şi păr prins în coadă. João

nu a venit lîngă el; ci a stat mai întîi de-o parte.

Mîinile. Aveau vieţuirea lor. Se mişcau singure; ele. Iele. Flacăra se simţea privită cu ardoare... De cele stele-ncremenite. Iar degetele ca algele bătute de val. Mătăsuri moarte; ca vîntul. Un parfum alb. Vreun fluture. Nu se oprea. Nu se mai oprea. Celălalt şi-ar fi dorit o furtună cu plumb curgător. Stînga erea deasupra dreptei; o vreme. Iar dreapta o primea pe stînga aşa cum doar o ploaie d-aur poate fi primită.

Apoi lucrurile s-au schimbat şi dreapta începu un asediu turbat asupra celei ce mai-nainte fusese puternică. Nici gînduri nu mai avea. O femeie îi şopti iar el se ridică.

Sus; camera cea mare; cu o masă grea şi-atît. Singur erea. Erea singur. Şi iresponsabil. Avea voie să se tăvălească. Sau orice. Erea pe masă. Drept; cu spatele. Şi-a stat aşa. Apoi şi-a desfăcut părul. Şi-a-nceput să se misce uşor. Îşi lepădă haina. Mîinile umblau singure şi ele. Şi a devenit alert. Convulsiv. Se-ndoia; se lăsa; se rotea. Uite cum cade... Sălbăticiunea... Ce muzică or fi ascultînd ochii lui muţi... Părul i se-nvîrtea ca apucat. Căzu şi se strînse. Gata. Punct. Se terminase.

Celălalt îi luă mîna-ntr-a lui. Aripa.
- A fost o urgie vărătecă.
Puştiul întoarse albastrul şi se miră. De el, de sine şi de timp.
- Dar parcă te sciu. Nu eşti cumva tu ?
- Ba da.
- De ce-ai venit ?

- Aici vroiam să fiu.
- Deja ?
Cel negru deschise fereastra. Noaptea-i mirosi a ce-i erea scris. Adică a beţie.
- Să nu spui.
- Nu spun.
- Jură-mi !
- Îţi jur...

- Vremea e mare. Doar n-o să stai aici să-ţi rumegi mucegaiul. Te ai opărit.
Zise şi-i mîngîie părul. Ai tăi ştiu unde eşti ?
- Aş vrea să le spun... (...)
- Ce ?
- Nu ştiu.
- Lasă. O să-ţi treacă. Vino cu mine.
- Nu-s curvă !

Bărbatul îl săgetă grav cu liniştea sa.
- Iartă-mă...
- Te iert.

"A fost prima oară. M-a durut. Am rănit şi pre mine m-a durut la fel... Îi ceream să mă iarte. Să nu mă lase în disgraţia lui. Să nu..., să nu..., să nu... Să nu mă lase."

Pînă cînd şi de unde...

Valurile urlau peste stînci iar lumea se macera în lumină. Dar asta a fost altă dată şi nu se va repeta. Un pătrat albastru se rostogolea la vale. Everard încălecă trecutele păcate. Aruncă un pumn de monezi în nisip. Şi spuma apelor se lăsă peste ele.
Un peşte mort; scoici. Vreo nestemată.

Everard... Tinichelele îi zdrăngăneau de coadă.

“Ce pur şi simplu şi fără bătaie de cap. O noapte doar; şi ziua ne a venit amîndorura. Din patima nesufocată la timp; se vor nasce noi dureri.”

- Dacă ai fi un nume, care ai fi ?
- Alexios.
- Dac-ai fi o floare, ce ai fi ?
- Un nufăr.
- Dac-ai fi ceva, ce ai fi ?
- Unda lacului.
- Dac-ai fi cumva, cum ai fi ?
- Răcoros...
- Dac-ai fi un astru ?
- Aş fi Luna.
- Dac-ai fi un element ?
- Apa.
- Un metal ?
- Argintul.
- O boală ?
- Chiar putrefacţia...
- Un parfum ?
- De liliac.
- O culoare ?
- Albastru.
- O peatră ?
- Onix.
- O fiinţă ?
- ...guşter...
- Dac-ai fi un lucru ?
- Oglindă aş fi...
- O armă ?
- Otrava.
- O parte a corpului ?

- Şoldurile.
- O mobilă ?
- Patul.
- Un sunet ?
- De ghitară.
- Un cuvînt ?
- O şoaptă.
- O clipă ?
- Apusul.
- O zi ?
- Sîmbătă.
- Un anotimp ?
- Vara.
- Un sex ?
- Hermafrodit.
- O stare ?
- Plăcerea.
- O formă ?
- Pătratul.
- Dac-ai fi tu ?
- Tot eu.

"Plouă cu ceară. Şi nimeni nu ştie. Cum se succed bucuriile. Şarpele se ondula după o frunză; altcineva, pe piatră se-ncălzea la soare. Un guşter. (?) Poate. Un, doi şi. Cu eleganţă şi mare mister. Vinovăţia trebuie respectată atîta timp cît se află în stadiul ei estetic.

De undeva, un frag cădea peste vreo bălărie. Un pisoi mieuna cu nasul după fluturi. Niciodată nu se va termina; iar noi vom fi fost de mult repausaţi pe veci. Pisoiului nu-i va păsa. Iar şarpele va continua să danseze către metresa lui. Nici fragul nu se va sinchisi."

Everard îi luă mîna. Şi-i scurse-n palmă un bob de rouă. Din vreo petală. Sau poate chiar din degetele lui.
- Perlele nu mai au vrajă cînd stau pre tine.
- Crinilor li se duce parfumul cînd eşti lîngă ei. Şi pietrele se-ndulcesc cînd treci tu.
- Zarea ta albastră... ; nici irişii nu-ţi ajung. Ţie.

"Un, doi, cinci, şase... zece..."

Lucrurile dintru-nceput sunt întotdeauna niţel sugrumate. Apetitul se pleacă în genunchi pînă nu mai rămîne decît nodul den gît. Totul sună aiurea la-nceput. Şi cu o femeie. Mai ales cu o femeie. Orice. Vax. (darămite...)

Prima lor noapte s-a consumat cumva. Nu i-a ştiut nimeni. A doua zi, grea şi zdrăngănitoare s-a lăsat peste ei şi i-a ţinut pre unul în celălalt. Dar neapropiaţi.
Primăvara chiţăia ucigaşă în timp ce-şi învia molimele şi păduchii.

Iar Alexios îşi aduse-aminte de cum îl mai drăcuia mă-sa; cînd erea mic. Prunc. Nevinovat. Atunci cînd nu-i mai suporta cuminţenia. Îl dădea lui. Cui ? Dracului.

Întrebare firească: şi cum ar putea să-l ieie ?

Răspuns logic şi pe deplin valabil: în grijă ! (...)

- Ce repede i-ai îmbrobodit pe-ai mei. Au fost surprinşi să mă vadă în sfîrşit cu cineva. Cred că te-au acceptat pentru că tot umblai prin preajma rigăi... Şi ai dus conversaţia splendid. Ca şi cum ţi-aş fi spus. Şi-ai început

să-ţi lauzi manuscrisele tale irlandeze şi nemţeşti, iar eu să casc ochii... Tu să-ntrebi într-o doară de mi-ar face plăcere să le văz... *"Cu permisiunea domnilor părinţii tăi..."* care i-a uns la inimă.

Iată-te intrat definitiv în famelie. Cu maică-mea discuţi despre bucătărie şi haine, cu tata despre mărfurile din port şi despre plante de leac...

Atenţie nu îmi acorzi mai multă decît permite buna cuviinţă cu un puştan de vîrsta mea...

Te ai ataşat foarte tare de aceşti soţi. Le întreţii conversaţiile şi-i gîdili în orgoliile lor burgheze. Cumsecădenia asta a ta e revoltătoare. Încă nu vomiţi ?

Cedric scuturînd ţigara şi trăgînd încă un fum.

- Ce-ai fi vrut să fac ? Într-un mediu scîrbos acţionez ca atare. Ironiile mele mă privesc.

Ai fi preferat să te fur de-acasă... Cine mai ştie.

- Zău ? Eu nu m-aş fi putut preface.

Cu un zîmbet repede înfrînat:

- E doar o problemă de viitor... De la *condiţional trecut* pînă la *indicativ prezent*.

Cedric se ridică în picioare şi rămase aproape lipit de genunchii lui Alexios, care şedea. Continua să fumeze, tot slobozind nori de tutun într-o parte; sta aşa, cu capul întors, neluînd seama nicicum la ameţeala trepidantă pe care i-o vîra celuilalt. Apoi se deplasă. Cu lentoarea unei pisici mari.

- N-am să-ţi spun să te simţi ca la tine acasă. Ar însemna să-ţi pun şişul la beregată. Şi nici n-o să-mi stai tot timpul pe cap...

- Îţi stau pe cap ? (sec)

Albastrul se retrase în spatele genelor. Căci ceea ce bărbatul cu o vorbă respingea, cu toată

firea trăgea-napoi şi-nlănţuia. Nedînd vreodată greş.
Apoi, suindu-se cu fundul pe pervaz. Şi zeflemitor:
- Ei, da... Rănitu-te-am ? Lasă, că trece.
Nu te-mpiedica în sentimente.
- Îmi faci educaţia ?
Şi atunci, Alexis veni să se uite pe fereastră. Umăr în umăr.
- Povesteşte-mi.
- Ce ?
- Senzaţiile tale...

Lăsă ţigara pe masă. Apoi veni în spatele băiatului şi-şi aplecă-ntr-o parte capul, pînă ce părul său făcu să se clatine o buclă de-a celuilalt. Atît. Alexis nu s-a întors.

De-ale tinereţii păcate
Fostă aducere aminte

Sau dare de seamă asupra uneia din cele mai mari scîrbe ale vieţii mele

Simon

"Alexis a apărut în casa noastră cînd eu aveam treisprezece ani şi jumătate. Era vara.

Kir Papamavros era prieten cu tatăl meu; şi îl trimisese la noi să vadă ce va face, spre ce studii va merge. Părinţii noştri se cunoşteau de mult timp şi-şi feceau vizite; dar eu, pe Alexis nu l-am sciut decît atunci.

Erea alb. Noi nu. Părul i se-nvolbura corbesc. Iar ochii îi avea prea grei de nu puteai să îi priveşti, ori prea uşori de nu-i puteai pătrunde. Ca peruzeaua. Albastrul lor mă amuţea pînă şi pe mine. Alexis a fost ermetic. El şi misterele lui. Cel puţin aşa mi s-a părut. Erea de calitate. Şi mai mare decît mine. Iar eu prea agitat şi ca argintul viu. N-am suferit să nu mă iau de el. Căci fusesem lăsaţi împreună. **(!)"**

Alexis

"Despre Simon **?!** Răsfăţul la-ndemînă l-a nărăvit peste poate. Mi-a plăcut. O vreme. Era nestatic. Din nestatic înspre nestatornic... Prea jucăuţ. Cu nişte lucruri cu care eu nu eram acomodat, ca să nu spun mai mult. Foarte agresiv. Şi pînă la un punct acceptam. Dar atît.

Simon; parc-ar fi dat strechea-n el. "

După cinci zile de.

- Eşti un inocent needucat sau un viclean pervers şi atrăgător **?**

La care Alexis face**:**

-Viclean, eu nu sunt. Căci nu ţi-am propus nimic primul. Ci te am urmat pre tine. Să fiu oare pervers **?** Nici asta nu cred Făcut-am oare ceva prin care să pot fi considerat pervers **?** Şi în ce sens **?... (...)** Iar atrăgător sunt numai pentru tine. E ceva relativ.

- Nu ai infirmat prima parte a ceea ce am spus –"inocent needucat"– asta înseamnă că vrei să o păstrezi intactă. Faptul că nu te ai luat de ea o face să sune a deviză cocoţată sus detot şi urmată cu înverşunare; sau e faţada de

protecţie pentru a doua jumătate din afirmaţie... Tind totuşi să cred că eşti mai mult pervers decît nevinovat. Adu-ţi aminte întregul discurs în care ne aflăm de cîteva zile. Cinci. Zile. Normal ar fi fost ca pînă acum, deja să mi-o fi tras. Dar tu nu o ai făcut. Şi mă întreb de ce. Ajungînd amîndoi în halul în care ajungem, şi tu să nu mergi mai departe nicicum.
- Îmi spui că sunt pervers... De ce mă-nvinuieşti de chiar apucăturile tale ? Şi-mi reproşezi strigător că nu am cedat celor farmece... Dar poate nu ţi-ai muncit talentul destul. Farmecele tale, talentele tale, dorinţa ta... Aici, tu eşti tot şi numai înspre tine. Eu nu sunt oglinda nimănui.

"Normal ar fi fost ca...", nici ăsta nu e un subiect pe care să mi-l explici tu. Atîta vreme cît celălalt îţi rabdă ţie o normalitate întoarsă pe dos, şi tu eşti obligat să i-o suporţi pre-a lui; chiar aşa puţin alambicată şi de-a dreptul neroadă cum ţi s-o fi părînd ea. Probabil că aş fi rezolvat mai repede cu nişte palme la fund. Dar argumentul patern te-ar fi excitat prea tare...

micul satrap... (Alexis**)**

"Îmi vine să mătur pe gios cu mine. Corpul acesta în care mă zbat. Cine m-a fecut atît de treaz. Cine ? De ce nu-mi pierd firea. Vreodată... Nici să leşin nu pot. Scoarţa pavezei mele s-a pietrificat iar eu rămasu-i-am ostatic. Ca peatra... Ori ca plumbul. Eu. Nu pot ceda. Nu mă pot da pre mine nimănui. M-ar altera."

Albastrul se lăsă lent peste carnea cea nouă.
“Cu dreapta i-am acoperit ochii. Să nu mă vadă. L-am făcut a turbare şi tot nu i-am dat. M-o fi blestemat atunci. Sper că nu. Şi nu mi-a dat mîna la o parte. Stînga îmi intrase apucătoare-n părul lui şi se zbătea îndărătnică. Orb şi încins, tot căuta spre a-nghiţi. Picioarele i se nărăveau ca la iepe. Şi nu i-am dat. Ne am răsucit ca viermii-n călduri. Şi nu i-am dat. S-a amestecat şi s-a rotit. Şi tot nu i-am dat.

Cînd am agiuns în acel oraş, el deja pornise-n căutare.”

“Îmi erea cumplit de clar faptul că nu mă pot împărţi cu nimeni. Să-mi fi cerut orice altceva ca mărturie; dar nu pre mine însumi. Nu firul de păr care mă mai ţinea, legător între mine şi-o inocenţă de mult dărîmată. Ar fi însemnat pierderea definitivă a acelui teritoriu. (Fetişism ?)

Nu puteam. Mi-era groază. O inhibiţie tîmpă care transforma în repetate idiosincrazii toate acele dănţuiri nocturne ce ni se-ntîmplau uneori... În urma acestui eşec; am rămas victimă oglinzii. Oglinzilor. Tuturor.

Izolat de temeri. Sechestrat într-o cuşcă inflexibilă; încercînd să mă comport cu demnitate şi eleganţă; nu ca un animal captiv şi angoasat, ci ca unul de lux; ce socoteşte-al său prizonierat vreun privilegiu.

După doi ani. Încă ne mai vedeam. Ca simple cunoştinţe; de familie. Trecutul nostru violent intim ne-ngreunase cu o eşuare previzibilă... Eu am rămas gînditor şi

înţepenit în fixaţiile mele; iar el o a luat razna la modul cel mai vulgar.

L-am mai atins o singură dată.

Atunci cînd mi-am dat măsura hidoşeniei."

Drept corolar:

"Odiosul servit în porţii la domiciliu. Cine-i ghinionist să ridice mîna. Şi-atunci au fost toţi ca unul. Foaie verde stîlp."

"Oare numai furiile mă pot salva de la ramolisment **?** Oare numai conştiinţa trecutului mă poate da jos din paradisul iluzoriu al tinereţii **?** Sunt cam prea multe cele ce mi se-au adunat. Şi-au format un mare ghiveci. Care dă-n clocot. Capete, crîmpeie, bucăţele şi fragmente; coji, seminţe, frimituri..., resturi. Se pune mercur la topit, amesteci cu pămînt şi mai pui şi sare după gust. Se consumă de la rece cu garnitură de cărbuni muraţi. Tinerele doamne să fie atente deoarece acest fel îngraşă. Pînă la a pocni.
Da. De ce m-a apucat isteria **?** Eu; de colo; oare există vreun motiv **?**

Jurnăluţul meu are dreptul să ştie. Diario al meu.
Am fost astăzi în casa cuiva. Nu; nu a cuiva. Am fost în casa lui Anthonis.... La Blackfriars(8). Iar acolo l-am întîlnit pe Simon. Simonet care erea cu Phillip Wharton.

A **!** Scîrbos. În timp ce eu îngheţasem de greaţă, Simonin chiţăia de mama focului... Să nu-i fuţi una şi să nu dai d-azvîrlita cu el **?!**

Pur şi simplu. În afara geloziei.

Pentru mine, el a constituit un incident grav. Şi ca atare, cînd sunt faţă-n faţă cu o

asemenea persoană, eu nu pot nici să ţopăi nici să mă maimuţăresc. Da. M-a scos din fire atitudinea lui. Pretindeam sobrietate din partea ceea; atîta timp cît mă aflam prin preajmă. Şi-a dat seama probabil, că încercam să-i impun prin chiar propriul meu comportament. Şi de-asta a manifestat o reacţie atît de acerbă în promptitudine. Chit că nu mi se adresa decît vizual. Vorbea cu Philip şi cu Porter. Dar îi simţeam nepăsarea. Şi mă seca. Mă acrea.

Ca şi cum eu n-aş fi fost nepăsător alte dăţi.

Ca şi cum eu nu fusesem nepăsător vreo altă dată...”

Alexios putrezea locului; umflat de o apă nemernică. Înecat şi căsăpit de unul singur.

“... Cu ciudă şi cu disperare constat că nu pot fi rănit decît în orgoliile mele cele mai superficiale. Că de fapt, eu chiar nu am nimic cu Simon. Şi că la urma urmei, rahatul ăl mare pe ziua de azi este chiar concluzia. Iar concluzia zice că parcurg un proces de osificare a cordului ticăitor. Ajuns prin ultima făzişoară. Nu simt nimic... Nu mă simt. M-am lăsat croit dintr-o obişnuinţă de amorez alienat. Dar nu doare. Şi cît ar trebui să doară. Şi cît aş vrea eu ca să doară. Scîrbei de-a nu fi reuşit să-i dau ce-şi dorea, s-a adăugat aceea de a nu-l mai simţi. Acum, mie îmi revine sarcina de-a ţine-n braţe castronaşul cu odios. Numai că pe mine trebuie să mă hrănesc. Lipăi singurel prin băltoacele acide secretate vîrtos de mintea mea. Furia de mai devreme – probă a posesivităţii. Că nu pot renunţa la ceva

care la un moment dat a fost într-o oareşce măsură în puterea mea.

Cînd mi se spune să mă opresc, o las baltă. Dar cînd îmi scapă mă otrăveşte. Frustrarea îmi e o molimă ieftină. Uşor de băgat în suflet."

Everard se strecură grijuliu spre el şi-l atinse furiş.

- Te ai înverzit; domnule... Sunt aici şi nu mai stăm. Ţi s-a vărsat fierea-n sînge. Hai să mergem...

"Noaptea aceea o am terminat în casa lui."

Regizorul către operator:

- Acuma, io-ţi zic în mare cam ce doresc. Că o să le forfecăm p-ormă la montaj.

Vreau un prim-plan cu Santander în întuneric şi cu o lumînare-n mînă. Vertical. Dar ca un gisant(9). Da ? Rigid ca un lemn să fie.

- În mişcare ?

- Nu. Numai flacăra se zbate cumva prizonieră ghearelor care îi prind tulpina. Atît.

Apoi mai vreau un *vole d'oiseau* cu toată camera. Alexis întins în pat; dar nu ca pe catafalc. Curba şerpuitoare a Cristului paleolog... ; aluziv spre cruce. Braţele desfăcute a abandon însă mîinile agăţate în aşternut. Îl vreu opus ca formă şi tensiune cadrului cu Santander. Flacăra ţinută de el e singura care palpită şi tremură. Arsă. Restul e negru şi nemişcat; simetric, greu şi hipnotic.

Alexis e chiar el flacăra. Şi el chinuit. De pînă şi-n somn are siluetă de flacără chinuită. Aşa cum pîlpîirea de foc stă pe un suport numit Everard, şi Alexis îşi trăieşte starea pe-un fond negru.

Bun. După ce mi-l iai bine de sus pe băiat, muţi camera încet pînă dai de Santander. Şi rămîi sus, da ? Va fi aşezat în fotoliu, picior peste picior. Cu stînga-n aer, absentă; cu o ţigară... , şi cu dreapta bine priponită-n poală. Deci cobori dinspre pat..., el va sta la distanţă. Nu va fi chiar aproape; ca la pîndă... Aşa. Şi te opreşti în creştetul lui. Atunci îşi va scutura ţigara. Va porni mîna încet de tot. La jumătatea mişcării te vei opri. Cobori în spatele lui şi-mi iai în continuare încă o jumătate din distanţa care a mai rămas, adică o pătrime din total. Vei sta în spatele lui, lîngă umărul stîng, niţel mai jos aşezat decît el. După ce tragi această pătrime de mişcare, te muţi în faţa lui; îl iei fix din faţă cu ultimul segment de deplasare... Şi cînd deschide buzele spre a primi ţigara. Îl vreau foarte calm. Lent pînă la narcotic.

Acum. Închipuie-ţi încăperea structurată într-un triunghi echilateral. Unul din unghiuri este patul. Noi ne aflăm în latura opusă patului. Iar faţă de noi, în dreapta e fotoliul în care toarce cotoiul cel rău.

Tu; ai să te duci în stînga. Şi-ai să te-aşezi pe jos şi mi-l vei lua pe Everard atunci cînd, la fel de-ncet, îndepărtează ţigara de la gură; iar mîinile împing uşurel în braţele fotoliului... Se ridică. Lent, dar nu greoi. Chiar e ca fumul. Deci; cînd deja începe să se ridice; a dus dreptul înainte şi stîngul un pic înapoi; şi apasă-n pămînt. Fixezi cadrul şi nu-l mai muţi. Vei trage acel unghi al

picioarelor, ridicarea şi încă doi paşi. Atît va începăpea în compoziţie. De tăiat n-o să tăiem în momentul în care s-au terminat cei doi paşi. Îl lăsăm pe el să iasă din ce-ai aranjat tu, apoi o să mai curgă ceva peliculă. După ce iese el din cadru, mai laşi patru secunde. Patru, nu cinci, şi tăiem. Încă patru secunde cu fotoliul din profil şi tot ce mai este pe-acolo.

Asta a însemnat sfîrşitul acelei nopţi. Vreau ca ultimele patru secunde să fie insinuante şi instigatoare în ciuda tăcerii şi-a lipsei unui subiect evident. Muţenia, pîn-la urmă e propice lucrurilor echivoce.

Şi de ce vreau patru secunde. Pentru că dac-ar fi trei, ar fi o simplă încheiere; n-ar bate la ochi. Dacă ar fi cinci, ar fi prea mult şi-ar da de gîndit şi minţilor mai puţin subtile. Şi nici asta nu vreau.

Patru e perfect. Te trage de mînecă; e un timp lung, dar nu-ţi oferă banala satisfacţie de-a-ţi mai lăsa încă o secundă ambiguă. Primele trei sunt excipiensul de normalitate, a patra fiind mica otravă. A cincea ar avea un parfum vulgar. Ar fi de două parale.

"Aşa s-a sfîrşit acel cadru. Nimeni nu ştie ce s-a mai întîmplat după ce Cedric s-a ridicat din fotoliu. Numai el.
Poate."

Apus cu orizont gol. Alexis → Cedric

- Uite-l cum crapă. N-am auzit un bocet mai amar. Ori ca o pierdere de sarcină. Cerul; ca

vreo lăuză stearpă. Mierea asta însîngerată.

Să nu moară. Să nu moară... Să nu ne moară ! Soarele.
- Vai, vai, vai... Moare strălucitul întru gloria altei doamne...

Noaptea stă la pîndă. Se va lăsa curînd şi nimeni n-o să-şi mai aducă aminte de acest gardian lipsit de tact; care-ţi arde ochii arătîndu-ţi totul cu prea multă limpezime. Întunericul este un personaj rasat. Te va lăsa pe tine să decizi. Lumina e indiscretă şi mahalagioaică. Şi totuşi... Oricine devine tragic atunci cînd dă ortu' popii. Darămite acest ditamai felinarul care se-neacă-n propriul lui sînge... Nu te speria. Cînd noi doi ne vom trezi mîine, el va fi sus pe cer deja; chiţăind în gura mare, turbulent şi scandalagiu.
- Eşti nebun. Mor dacă n-am lumină.
- Da ?! Şi-a rîs.

Apoi s-au întors în city. Din violet treceau în albastru. Din albastru în cenuşiu. Din cenuşiu în beznă. Iar din beznă sfîrşeau în ei.

Se aşezară pe scaune.

Apoi linişte. Catifeaua neagră a lui Cedric. Picior peste picior. Cu dreptul deasupra. Mîna care cade. Gheară. Se înmoaie şi se scurge pe genunchi. Coboară. Degetele încete ca la vreme de somn. Hahalera cu solzi de sirenă. Fără bruscheţe. Din amorţeală, mîna se crispă şi nu se mai desprinse. Cealaltă; stînga; tot pe negru. Tot albă. Se strînse în vreun semn de chemare. Apoi, ca şi

cum n-ar fi gîndit nimic, se desface la loc. Ca şi cum nimic n-ar fi gîndit...
- Teritoriul ăsta nu le aparţine. Poţi să-mi spui orice şi tot.
- Am; întrebări de pus şi nimeni nu-mi răspunde. Doresc şi nimeni nu-mi oferă...
Parcă-s toţi bătuţi în cuie şi nimic nu-i mai învie.
- Plictisul te-nsoţeşte des ?
- Prea mult e. Greu de digerat.
- Eşti tentat să tragi cortina şi să intri repede la carapace. Ţi-am văzut faţa cum se pregătea să devină refractară. Deja văzutu-ţi-am pleoapele cum se ridicau de colţuri pentru a da la iveală pe impenetrabilul arogant. Şi gura ţi-o am vezut; ce s-a închis ermetic iar pecetea erea doar linia ei ca o croială den brici. Şi mai văzusem mîinile tale ce s-au înmuiat şi s-au lăsat. Mîini ce le sciu încleştate atunci cînd vor a spune adevărul. Mîini ce mor o dată cu încrederea.
- De ce mă tot desfaci ?
- Ca să ştiu ce carte voi da gios ...

Te Laudamus Domine

Simonet se întoarse la perete. Scînci greu cu nasul în cuvertură.
- Hai mai repede !
Philip dichisea ceştile privindu-l lung şi încetinind pe cît putea tot timpul acela deşirat în zeama de ierburi. Cînd sfîrşi, i-l întinse. Mîna se ducea tremurînd spre toartă. Philip îşi lungi buzele a răutate şi trase ceaşca înapoi. Simonet se crispă şi înghiţi în sec.

Pînă la urmă i-l cedă. Ochii se plecară potoliţi de o satisfacţie întru care se ştiau dependenţi. Simonet se întinse scuturat de frisoane şi sorbindu-şi încetişor licoarea.

După prima înghiţitură se strîmbă şi croncăni:

- Aqua chiorensis; ce-i cu poşirca asta ?...

- Raţia pe ziua de azi. Am împărţit-o pe din două. Nu mai am. Mîine o să mai caut. O să mai caut mîine.

Philip îl urmărea de-acum grav. Pe Simon. Care avea pupilele dilatate ca o pisică. Şi care tremura cu ochii duşi spre tavan. Dădea din el şi se chircea în toate părţile.

- Aş vrea să mi-l pot băga în sînge. Îl beu şi rămîne-n burtă. Să dospească. Parcă n-ar avea vlagă... Să-l simt... Să fie mai repede... Mă toropeşte şi m-afundă cine ştie cît... Îmi roade fundaţia şi se infiltrează; ...fiertura dracului ! Înainte să crăp, să-mi mai dai o ceaşcă de porcărie din asta.

- Te ai obişnuit cu mult şi concentrat. A, ia stai ! Cedric are unul mai greu. Nu ştiu de unde face rost... Aseară şi-a uitat pipa la mine...

- *De-a dreptul providenţial; acest Cedric.*

Simonet clipi cu ochii aburiţi şi cerşetori. Frisoanele continuau pe mai departe. Începea să vadă tot felul de sclipiri verzi. Aerul devenise opac. Iar Philip se-ntoarse cu otrava.

- Ne-ajunge ?

- Cred că da. Cu tot cu zeama aia. Oricum; el n-a apucat să tragă deloc. O înfundase bine dar n-a apucat...

- Zău ?

Simonet se uita la Philip şi deja ştia de ce nu apucase celălalt să-şi fumeze porţia.

Preţiosul ca prag înspre cădere.

- Bălărie împuţită... Aaaa ! Ah... Tare. E mult mai aspru. Ce-i pune ?
- Nu ştiu. Am luat de mai multe ori... Numai al lui e aşa. Nu-ş'ce-are... Un parfum. Aseară el nu a mai luat pentru că mi-a dat mie. Altul; altfel. Şi în doză mică. Le pune tot soiul de arome. Ştii, a avut alt efect... Pînă la delir. El erea treaz. A fost o nebunie. Înţelegi ?... Ţie ţi-a dat ?
- Aşi ! Nu se-ncurcă Everard cu minori...

Perfect plat, Philip abandonat în sine şi-n ceaiul din ceaşcă. Simonet icnea semiconştient şi strîns lîngă el. Începu apoi să se mai lase şi să şerpuiască; asuda. Mîinile se agăţau în ce puteau. Doar Philip nu mai putea. Se răsuci şi-l luă peste el; lîngă el; în lăuntru. Ereau de-acum unul într-altul şi amîndoi în disperarea lor fără obiect. Idiotizaţi febrili ce şi-o trăgeau pe marginea prăpastiei. Minţile le pritoceau gîndurile pe dos. Iar dorinţele meliţate într-aiurea, se scurgeau lături pre chipuri. Ei se sciau cu sîngele rău şi acru. Ciorba searbădă ce le clocotea creierele. Se stingeau de fiecare dată umflaţi de spaime neştiute. Muraţi, striviţi şi infectaţi cu ceea ce mai rămînea din căutările lor.

Şi acum. Philip se termină îngrozit de acest unic discurs de care erea-n stare. Îşi luă hainele şi se tîrî în partea ailaltă a camerei. Le strîngea acolo, în el. Îl durea ficatul şi-i clănţăneau dinţii. Se sprijini de perete şi se lăsă încet pînă pe podea. Simon, culcat pe spate; cu genunchii desfăcuţi şi braţele vraişte. Aşa rămăsese de cînd îl începuse celălalt.
- Mi-ai dat lepra şi acum te ai tras repede înapoi...

Şi cîntînd:

Am lepră ! Am lepră ! Am lepră !
LEPRĂ AM !

Philip tremura. Nu mai auzea. Amuţise. Între urlete şi icnete. Nu putea altfel. Unul, matrice altuia. Adăpost. Capcană. Închisoare. Morgă... Ori templu şi teatru... Bordel şi sicriu...

Desfrîul ca suprimare. Deznădejdea de a nu fi mereu împreună; chinul de-a sempreuna.

Satrapia
(carmangerie gratis)

Cedric

“Păcatul perpetuat îşi duce pacostea spre iremediabil. Iar perpetuarea e de-a dreptul simplistă atunci cînd se leagă numai de factorul timp. Îmi duc păcatul de pe azi pe mîine ca gaia maţu’. Dar ştiu că aşa va fi în veci de veci. E o chestie personală. Se-ntinde d-aci-ncolo pe traseul meu. Păcatul însă, poate fi perpetuat în coordonatele spaţiului. De la mine către X, Y, Z,... n. Nu e mai savuros ? Ţeapa e mai sănătoasă, totul capătă anvergură... Intră mai multă lume-n joc. Pentru că ceea ce am fecut eu cu X, Y, Z,... n, vor face şi ei mai departe fără sfială.

Totuşi, totuşi. N-a fost nemic. Doar vreo rătăcire trecătoare...”

În acea seară, Alexis a fost den nou lîngă el. Au stat pe întuneric şi au vorbit. Nu se vedeau. Alexis nu-l vedea...

- Aici eşti !...
- De ce nu miroşi a nemic ?
- Ca să-ţi pot bea ţie parfumul mai bine.
- Eşti curtean. Însă nu am ştiinţă a-ţi răspunde.
- Replica trebuie să fie spontană. Ea e pe măsura celui ce o cere, nu după cum gîndeşte cel ce-o dă.
- Nu-nţeleg. Nu înţeleg.
- Ce nu-nţelegi ?

- Ceea ce-aud.
- Lasă. Mai spune.
- Ce să spun ?
- Ce vreai. Orice. Spune-mi ce ştii. Ce ai cunoscut. Ai iubit ? Ai salvat pe cineva ? Ce speranţe ai ? Crezi în Dumnezeu ? Cum îţi consideri viitorul ?
- ...

Apoi şoptind. Copilul îi simţea mîna îngheţată:

- Ce ai fecut ? Sau altfel spus, ai omorît pe cineva ? Ai distrus ceva ? Cîte vicii ai ? Cum stă carnea pe tine cînd eşti atins ? Ţi-ar place să ţi-o tragi cu un bărbat ? Cum te tentează o sinucidere ?

Mîna se strecura ca o secure.

- Tu. Ştii toate astea.
- Le cam ştiu. Cu ce vrei să-ncepem ?
- Cu ce spui tu...

Şi Everard îşi lăsă obrazul prea aproape de el; cu o tandreţe nesfîrşită. În timp ce Alexis uita de tot, mîna cealaltă se strîngea în jurul vreunui cuţit.

- Ah... Ai căpiat ?! NU !!
- Ăă. Cu ce spun eu... Atunci începem cu frica. Vezi ? Gîtul tău lasă sînge... Ia uite-l; gustă fraierule ! Pentru ce crezi că există decît pentru a fi beut şi pentru a se mînji pereţii cu el... E pe soiuri ! Al tău mi-e scump. Dar dacă vreai, te pot coborî urgent din condiţia ta de vin vechi, şi-mi voi orna uşile cu tine... Şi vei fi şi tu ca oricare altul; altul cu care îmi voi fi stropit vitrourile şi podelele; ca să crească pîn' la cer... N-avea grijă; îmi voi păstra şi pentru beţiile mele personale. Dragul meu clondir... Dacă beu den tine, ori crăp, ori mă paşte-un orgasm... Odorule ! Eşti dulce, fire-ai să fii...

Îl luase din spate şi-l cerceta cu o sete mare. Alexis tremura. Greaţa l-a descompus şi l-a speriat. L-a terminat şi la asta se mai adăuga şi ameţeala. Simţea doar lama de-acum greu aşezată pe vreo venă; ori pre celălalt cum îi umbla grijuliu şi doct spre a-l putrezi şi mai tare. Îl prinsese de păr şi-l trăgea pe spate. Frînt ca un pod stricat, Alexis înghiţea un pahar plin.

Everard încă îşi făcea de treabă cu ce-i deschisese la gît.

Începu să plîngă. Să se zbată încet.

Nu se mai putea ţine; se prăvăli pe jos.

Îl secase.

Se trezi în pat. Soarele răsărise şi striga cît îl ţinea gura. Îşi aminti ce i se făcuse. Poate că-n somn... Dar cînd s-a răsucit cu faţa-n sus, frica l-a năpădit ascuţită din nou. Cedric erea alături. Citea. Preocupat. Şi continua să fumeze. Alexis, cu ochii căscaţi, cercă să se dea jos din aşternut; însă o gheară mai cange decît a vreunei harpii i se lăsă pe braţ priponindu-l în loc. Everard citea de mama focului. Şi îl ţinu aşa o vreme. Cînd binevoi să termine, lăsă cartea de-o parte. Înainte de a fi sfîrşit să o aşeze, aşa întors cum erea, l-a tras pe celălalt peste sine. Alexis se pomeni cu mîinile prinse la spate şi cu faţa spre tavan; dar cu fundul în sus. Înţepenise întins ca o coardă.

- Speriatu-te-ai ? N-a fost nemic... Mă crezi ?

Apoi, relaxîndu-i cabrarea – Dacă nu mă încaleci, îţi vei pierde echilibrul. Desfă picioarele... Nu aşa, că mă rupi pe mine...

Torcea încet şi ar fi sfărîmat şi pietre cu-acele şoapte. Sau ce i-or fi fost.

- Tu nu cunoşti nimic. Tu, nimic nu ştii. Ierburi de leac culeg şi eu de pe cîmp. Şi pot să vindec sau să otrăvesc. Le fac pre toate cîte le faci şi tu. Dar nu-i suficient. Habar nu ai de situţiile limită. Alea în care trebuie să ai o reacţie de apărare foarte promptă; şi alea în care trebuie să faci culmea plăcerii din vreo porcărie. Altfel nu o poţi asimila decît procedînd singurel cîte o convertire; că realitatea îţi oferă date indiferente. Tu nu poţi schimba nimic în exterior; dar percepţia ta suportă o gamă largă de distorsiuni.Viaţa-i plină ochi de scîrbe; şi dacă nu-nveţi să le savurezi, ai căcat steagul. Nu mai departe de bipezii din jurul tău. Vreai să rămîi în corul lor de cotcodăceli şi urlete ?

Cărţile nu ţi-au folosit la nimic... Cititu-le-ai ca pe dicţionare. Informaţii răvăşite. Nimeni nu te va ajuta să le pui cap la cap. Unii pentru că nu sciu nici pentru ei, iar alţii pentru că ştiu preabine şi nu acceptă să-şi multiplice acest privilegiu în favoarea nimănui.

Cărţile. Nu ţi-au folosit la nimic. Cititu-le-ai ca pe apă. Şi nu au reuşit decît să te izoleze. Căci nu ai exploatat niciodată îndeagiuns norocul de-a le fi cunoscut. Toată ştiinţa adunată-n mintea ta stă şi dospeşte neputincioasă. Pentru că ţi-ai refuzat voluptatea numărul unu a creierului omenesc; aceea de-a abera.

Tu simţi şi înmagazinezi. Tu afli şi păstrezi. Eşti un depozit de lucruri nevalorificate. De la materii prime pînă la cercei şi coşuri de răchită. Frustrarea pe care atît de des o resimţi sub formă de plictis nu e decît consecinţa firească a rutinei instalate în mecanismele tale. Micile răzvrătiri la care

procedezi cînd şi cînd sunt doar neşte explozii total nefolositoare. Implozia ţi-ar şade mult mai bine... Îţi dai seama că nu-nţelegi tot, că nu ai tot; şi asta te-nnebuneşte. Trebuie să faci în aşa fel încît să poţi obţine orice. Trebuie să înveţi să doreşti în virtual. În spatele oglinzii. Nu vei mai vrea să atingi femeia aceea ci doar să o vezi. Nu vei mai vrea să o vezi ci doar să ştii cum arată pentru a o putea reconstitui în singurătatea nopţii tale... Şi nu vei mai vrea nici s-o ştii, pentru că vei fi reuşit să creezi una mai interesantă.

Va trebui să ajungi să-ţi programezi aventurile, decepţiile, plăcerile, sfîrşiturile şi începuturile; adolescenţa, bătrîneţea, prietenii, amanţii, călăii, timpul..., tot ! Să fii în stare să refaci tot. După alte coordonate. Să dai altă structură şi alţi actori discursului tău. Să nu mai depinzi de o realitate imediată cu nici o necesitate afectivă sau intelectuală. Să fii în stare să frîngi orice şi în primul rînd pe tine, ca apoi să te ridici mai proaspăt şi mai frumos. Nepăsător.

Să treci pren tot fără să mai regreţi ceva şi totuşi să le regreţi pre toate. Citadela cea iluzorie îţi va aparţine. Totul e să gîndeşti.

Altfel.

Luă un cristal şi-i dedu drumul pe pardoseală.
- Poţi să distrugi orice. Problema e ce laşi în schimb. Dacă spargi un pahar, rămîn cioburile. Dacă distrugi o stare, e musai ca alta să-i ia locul. Asfixiezi contextul şi obţii ceva nou. Sau nimic. Armonia se mătrăşeşte cel mai repede. Şi ce laşi ?... Un fleac; sau o mare dezolare ?

Fleacurile n-au valoare; deci ar mai fi doar dezolarea.

Cœna
Cu mare taină

Alexis → Cedric

- Vezut-am mulţi oameni mîncînd precum porcii. Tu nu.
- Cumpătarea-i lucru bun. Scrie şi la Carte.
Sa fim cumpătaţi.
De altfel e modalitatea cea mai eficace de-a-ţi păstra silueta...
Se uita pe fereastră.
Apoi urmară căpşunele. Cum sunt căpşunele ? Toată lumea ştie...
Surpriza, libertină şi nouă, l-a încîntat de-atîta parfum. Alexis îşi încrucişă braţele şi se aplecă pînă aproape să le-atingă. Cedric, şi el se plecă; peste masă. Încet. Prea lent; către urechea dreaptă a celuilalt. Vrînd a-i răsuci buna auzire.
- Tu nu ştii mînca decît cu mîinile ? (!)
Alexis ridică ochii spre el. Buzele îşi adulmecau victimele roşii. Everard se mergea de-acum şi trecea în spatele băiatului. Se sprijini cu mîinile pe masă. Lăsat iar asupra celui păr corbesc. Alexios nu-şi mai clinti genele. Dar îşi duse rugătoarele înapoi. Ca un copil ascultător ce erea. Cedric i le prinse într-a lui, sidefie. Prea sidefie pentru munci banale. Mai grea decît lama vreunui topor.

Ştiindu-se ostatic, îşi începu-n sfîrşit desertul. Cazna.

Intra încetişor în fructe, cu ochii închişi.

Cu cealaltă apucătoare, bărbatul îi ţinea părul... După ce le sfîrşi, Everard îl lăsă şi se duse să-şi aprindă o ţigară. Şi tocmai den partea ailaltă fecu:

- Ce desfătare pentru căpşunele alea să pătrundă-n gura ta.

A cîtăva vreme pauză. Iar cînd s-a întors, s-a uitat să vadă ce mîncase în ajun.

A mai găsit cîteva picioare de gîndac şi-un vierme mort.

Alexios

"Stau acum şi cuget. Cuget ? Ia te uită unde era gînditorul. Filosofeţul. Da. Vreau cu el. Mă cam atrage. Ditamai noutatea. Şapte, opt, zece... Îmi doresc să pot fi asemeni lui. Tipar de lux. (!) Cînd eu am stofă de mîna a doua... Mă stîrneşte. E singurul care practică bobîrnace fără să mă inhibe.

Farmecul lui... Că are o groază. De ce ? Pentru că e cum e. Şi mai ce ? Şi elegant. Şi pentru că-şi vîră ochii pe unde nu trebuie dar şi-i vîră bine. Şi pentru că ştie să se răsucească ori să rămînă drept; să se tîrască ori să zguduie pămîntul cu paşii lui... Şi altele multe ce-or mai fi..."

- Îmi place să mă joc. Joacă-te cu mine. Preadulce.

- Tare-ş vrea dar nu mă ţin puterile. Eu nu-s ca tine.

- Mai ai de învăţat ?

- Tu mă întrebi **?** **(!)**
- Ar trebui să ştii**…**
- Da**.** Mai am**.**
- Atunci învaţă**.**

Şi porni să se misce**.** Alexios porni şi el**.** Se căutau cu ochii**.** Unul pentru a se lăsa dezbrăcat de forme şi stări, celălalt, pregătit spre a şi le-nsuşi**.** Fără să se atingă**.** Everard**;** doct, cotrolat, mult prea treaz**;** îşi alterna uitătura lui seacă şi rea cu vreun surîs drăgăstos**.** Lecţii de mişcare**.** Băiatul îl sorbea răbdător de cele mai fine nuanţe**.** De parşivenie**.** De mîndrie**.** De scamatoreală**.**

Cedric se oferea minţii lui**.** Fără de vorbe**.**

Şi-ntr-un tîrziu**:**

- De ce mi te dai **?**
- Pentru că îmi place să mi te simt**.**

Cum umbli cu gîndul pe mine**.** Şi cum mă aud ochii tăi**.** Şi cum mă văd nările tale**.** Şi buzele tale cum mă privesc**…** Îmi placi iederă**;** să mi te ştiu căţărătoare**.** Şi să tot lungesc timpul acela în care te aştept**.** Clipa care durează de prea mult**…** Dac-aş putea, te aş închide-n mine**.** Dar dacă aş putea**,** ţi-aş intra în sînge**.**

Se opriseră amîndoi şi stăteau faţă-n faţă**.** Băiatul gata de năruire**;** bărbatul gata să-l salte**.**

- Eu nu sunt *Alexandra* **!**

Vocea-i căzuse a secerare**.** Şi erea den nou calm**.** Fără vreo urmă de nelinişte**.**

Cedric se relaxă şi el**.**

- Era cît pe ce**…,** cît pe ce**…**

Şi primul capitol a fost pe undeva asemănător**.** Frica**,** frică**.** Dar de fapt ne ocupăm de vastul domeniu al agresiunii**.** Spaima ori seducţia sunt deopotrivă corozive şi greu de îndurat**.** Data trecută**,** leşinul a fost

ultima scăpare; creierul tău a sucombat în urma unei presiuni efectuate asupra lui. Iar leşinul însemna o totală eliberare. Adică el, creierul, se spăla pe mîini; ce să mai, a-nchis prăvălia şi te-a lăsat baltă pentru că oricum, pe undeva ştia că nu vei fi asediat decît atîta timp cît el, funcţionarul este impresionabil. Nimeni n-avea nimic grav cu carcasa ta. Mai repede te ai speriat de propriile tale idei decît de cele ce se-ntîmplau cu-adevărat. Şi nu ai pierdut mai mult sînge decît poate-ncăpea în două lipitori. Acuma, să ştii, dacă nu ţi-o făceam eu, ai fi ajuns pe mîna doctorului de taică-tău; pentru că aveai corpul foarte încărcat...

Aşa. Faptul că ai leşinat cu asemenea promptitudine denotă o pază personală relativ bună dar nu cine ştie ce. Este sistemul muieresc. Ceartă-te cu vreuna şi-ai s-o vezi cum se prăbuşeşte. Avantajele rămîn toate de partea ei, oricît ai fi tu treaz şi în putere. Ea cade, adică se sustrage scandalului. Ea cade, adică e victima unui nemernic lipsit de omenie. Tot tu eşti bandit şi bun de dat la ciori... O dată că eşti prost şi ţi-a scăpat, şi-a doua pentru că eşti un atroce.

Mă rog; am divagat. Vorbeam deci, despre o agresiune făţişă, distructivă. Dar mai avem şi seducţia..., nu ? O altă încercare de-a exteriorului de-a te descompune. Tot femeile mai ameţesc în situaţii din astea; dar mai mult de complezenţă. Deci. Dacă ai refuzat chinul, atunci, poate că-nvăluirea, tentaţia şi plăcerea vor reuşi să pătrundă în tine, bobocule nedeschis... Dar nu. Ţi-ai dat seama că cedai, şi cum altfel ai fi putut să te dezmeticeşti decît punîndu-ţi singur şarpele

geloziei la inimă... Cum altfel decît forţînd o memorie toropită să îşi amintească vreun păcat de neiertat de-al celuilalt. Şi bineînţeles, contextul se potrivea de minune cu o replică atît de zdrăngănitoare şi de belicoasă. Şi evident că n-ai pierdut ocazia de a scoate acest as din mînecă.

Faţă de data trecută, progresul tău se află pe calea cea bună. Astăzi nu te ai mai sustras printr-un automatism mai mult sau mai puţin educat, ci, fecînd uz de propria-ţi agresivitate. Pentru că tu m-ai agresat. Cu o negaţie care afirma cu mult mai mult. Cu o şuierătură de balaur mic şi veninos. N-am să uit. Nu voi uita.

Cualquier pagina de suyo diario desconocido (10)

Alexios

"Iar ceea ce nimeni nu ştie este că eu îmi notez tot despre legătura mea cu Cedric. Din ce motiv ? Păi, să zicem că aş avea vreun elan emoţional. Să zicem. Sau că aş vrea să priponesc timpul în loc. Prin consemnarea unor momente... Nu. Nu astea-mi sunt motivele. Am nevoie de un document despre relaţia asta."

"Am început să mă obişnuiesc cu programul lui. Vraişte. Anapoda. Nu dormeam de două ori la aceeaşi vreme. Nopţile se pierdeau întru cîştigarea unor evenimente de care alţii n-aveau parte. Ne dezmeticeam la timp ca să prindem toate clipele de luxură care celorlalţi le scăpau. Cum se deschid florile ori cum se nuntesc

liliecii... Sau cum e să mergi cu Soarele-n picioare... Noi. Tovarăşi de streche într-ale căutării şi satisfacerii. Trecuse luna deja. Tot doream să-l văd. Doream să-l tot văd.

A doua zi urma să merg la el. Că ieri şi alaltăieri mă închiseseră ai mei în casă. Că prea începusem să umblu creanga... Şi-abea mîine puteam să ies. Aveam voie.

Da. Şi am mers. Am bătut în uşă. O beznă de-mi scoteam ochii. Şi n-a răspuns nimeni.

M-a apucat o stare groaznică; de vomă; de inimă care-o ia razna. Şi stomacul care mi se chircise-n jurul unui bob de fiere. Am traversat peste drum şi-am întrebat. În speranţa că cineva o să-mi poată spune unde-a plecat al meu Everard. Da. Drept care mi s-a spus că acea casă e nelocuită de mult timp. Timp mult. Ce ţi-e şi cu spusele... Vorbe...

Umblam drept şi totuşi carnea sălta pe mine ca pe grătar. Căpiasem. Şi am stat încă o zi.

Absolut singur. Încuiat. Şi nedormit; şi nemîncat. Nici de gîndit nu mai puteam gîndi. Nemic. Alor mei le am spus de-un guturai nenorocit care mă ţine la pat. Dar nu în pat eream ci pe pereţi. Aveam tot felul de alea ciudate. Acolo, în gît mi se pusese un mare nod; iar crampele mă întorceau pe dos. Mi-erea greu. Ce-i asta ... Bîţ ? Criză de isterie ? Nebuneala îmi întrecuse limitele. Simţeam cum mor. Simţeam ghiveciul acela de greţuri şi temeri strivindu-mă ca pe gîndac. Stîrpindu-mă..."

"E sîmbătă, Cedric; e sîmbătă. Şi nu te-am vezut de miercuri... Unde mi-ai plecat ?

Astăzi. Încă una neagră. Zi; nu altceva. De ce-mi lungeşti sugrumarea. Tu nici nu mă ştii. Tu nu ştii.

Sau poate ştii... (?)

Îmi plouă cu noroi în gură. Şi sunt legat de mîini şi de picioare. Şi mutra mi-e băgată într-un cazan cu smoală. Îmi creşte iarbă peste ochi şi mă smintesc muşcînd din trepte. Mă doare mintea de o rană noauă. Mă dor genunchii de cît stat-am în ei. Şi buzele mă dor de cît ţi-am îngînat ţie numele. Numele tale. Sîngele secatu-mi-a cînd nu te am mai găsit. Sîngele...

Tărîţe şi cenuşă lăsat-ai den mine. Cine să mă mai vrea ?

Cum ai venit ca un fluture de noapte...

Cum pleci luîndu-ţi odoarele cu tine; iar eu rămîn cu pulberea ?...

Plecat-ai. Cu cei şaptesprezece ani ai mei.

De ce m-ai lăsat aşa ?

Mintea mea e după tine.

Timpul meu e scurt.

Ai tu habar cît de mult te doresc ?"

Deschise ochii într-un tîrziu. Cedric stătea pe pervaz. Fereastra deschisă dedea spre un amurg de zile mari. Coborî şi veni spre el. Şi se aplecă; şi se lăsă; apropiindu-şi gura de gura celuilalt. Rămase-aşa o vreme, cu buzele deschise. Apoi se trase uşurel în gios.

Şi fără să ridice ochii de pe carnea cea albă, şopti:
- Cum te am lăsat ?
Peruzeaua se topea de-acum într-o miere amară. Nu i-a răspuns.
Apoi mai aspru şi încă şi mai-ncet:
- Neterminat ?
Îl săltă în braţe şi-l cuprinse. Cît mai erea. O mînă de oase. Şi-l ţinu astfel. Copilul intrase în părul lui şi-l trăgea spre sine. Se sfîrşiră cumva.

Încă steteau. Deja potoliţi.
- Ai pierdut neşte zile cu mine. Dar ai cîştigat o mare durere. Mă mai vreai ?
- ...
- Atunci ia-mă.
Şi lăsatu-l-a să se odihnească.
"Cine mai scie ce-mi pregăteşte..."

Alexis

"Un, doi, şi... Am devenit asemeni lui. Şi mă simt bine-aşa cum sunt. Nu l-am mai întrebat nimic în seara aceea; de ce mi-o a fecut. Pentru că am înţeles. N-a fost decît o verificare. Deja eram dependent de el. Şi ţinînd cont că suntem la-nceput de relaţie, trebuia să-mi manifest respectiva dependenţă chiar cu urlete şi criză. Următorul pas va fi cînd, repetînd el figura asta, eu novicele nu voi mai reacţiona ăstfel. Lăsînd superficiala impresie de indiferenţă şi autonomie, abea că îi voi da cea mai temeinică dovadă despre cît de bine mi-am însuşit învăţăturile lui. Căci a doua oară; ca peatra voi fi. Dintr-o nesimţire de lux. Acum încă mă zbat. Pentru că n-am apucat să-i înghit toată otrava.

Încep să fiu răuţ. Şi să-mi placă.

Şi-ncepe să-mi placă să mănînc cu gura...

Şi-mi plac cam multe de la un timp."

Alexios (noapte**)**

"Încă o forfecare asupra propriului fund de lac. M-am chircit tot în vîrful patului. M-am despărţit de celălalt. **(**Împărţit **?)** Şi totuşi. Parcă îl aştept. Cînd. Mîine. Mă strîng în mine şi mintea mea ţipă. De a nu-l fi avut nici astăzi. A rămas opac. Nu l-am simţit. Întîi mă lipseşte de tot ce înseamnă; pînă şi de amintire... Apoi mă rupe stînd cu hoitul alături de al meu; dar cu obloanele trase. Să fie lîngă mine dar să nu-l pot pătrunde... Intimitatea noastră fecută zob. **(**care intimitate **?)**

Cît a fost de faţă nu m-am agitat. Am stat ca bolovanul. Iar cînd mi-a-ntors spatele, n-am pregetat să fac şi eu stînga-mpregiur.

Nu... Ce-aşteaptă Cedric de la mine **?** A aruncat sămînţa neliniştii. M-a instigat şi-acum renunţă **?** S-a atins o clipă şi repede se retrage... Îmi oferă nişte dîre vagi precum balele melceşti. Îl cred doritor. Doritor de ce. Ce vrea. Exasperant. Ori l-am dezamăgit. El a fecut toate propunerile. Pe muteşte. Ca să nu fie dovezi...

Simon măcar vorbea."

"Asta e."

În sfîrşit. Începuse să se-nveţe cu bizareriile celui domn lugubru cu care se-ntovărăşea zilele şi nopţile. Şi totuşi.

- Obişnuinţa, germene de lehamite. Niciodată nu-ţi voi da timp să intri-n vreo rutină. Cînd

mă vei vedea prea nebun, voi redeveni banal. Iar cînd îţi va fi lumea mai dragă, te voi da den nou peste cap. Şi tot aşa. Înţelegi ?

Delirium Tremens

Ultima săptămînă o au tocat în bibliotecă; tot comparînd şi scotocind, şi învăţînd şi socotind... Şi toate-n van.

"Eram cu el. Eram la el. Am beut. Cu el. Vreun scump vin. Apoi am mai stat şi-am vorbit fără grabă. Ce vin mare... Am zis despre Alienor(11) cea care i-a fecut de petrecanie Rosamundei(12); despre Béroul, Thomas şi Gottfried de Strasbourg(13)... Despre Raymond de Toulouse(14)... Cine mai ştie...

- Ai avut o zi monotonă. Azi. Domnule arhivar. Găsit-ai ceva ? Ai mai stîrpit vreo erezie ?

- Prea puţin. Iubiri curtenesci nedatate. Păcate nedescoperite. Pagini moarte... E greu de cercetat. Sunt multe goluri. Să reconstitui cu-ncăpăţînare neşte veacuri expirate şi den care praful alesu-se-a. Sau nice măcar... Ca să ne treacă anii. Mai repede. Dac-aş fi putut vorbi cu cineva care-a trăit atunci...

- Ca să îţi povestească toate de-a fir-a păr ?

- Nu, nu, nu. Ca să îmi confirme sau să mă corecteze. Eu pot crea şi singur o poveste. Dar vreau adevărul. Mă rog. Nu mai contează. Deja am obosit. Mă doare şi capul; chiar mi-e rău... Ha !! Dă să crape... Mamă... De la ce ?!

- Te mai doare ?
- Ţ. A trecut. În locul durerii a rămas o agitaţie ciudată. Parcă nu-mi găsesc de stat.
Everard grav:
- Te-o fi mîncînd în fund. Ei, hai. Lasă; vino.

Nu mai ştiu. A deschis o uşă de care eu nu mai trecusem înainte. Eream ameţit şi nici nu mă gîndeam prea mult la ce-ar putea urma. Iar confuzia din capul meu suna a baltă în care se-aruncă piatre. Neliniştea ca vertij. Abea de mă ţineam pe picioare."

Înăuntru erea lumină ici şi colo. Marafeturile şi prostiile se adunau ciopor prin colţuri, ori sprijinite de pereţi, ori agăţate den tavan. Nimeni nu mai deduse pîn ele de mult timp. Scame, jeg, molii şi praf palpitau şi colcăiau fericite de asemenea habitat luxos lipsit de chirie. Cedric se tîra ca o plantă. Un şoarice trecu printre picioarele lui şi se ciocni de Alexis; contrar aşteptărilor, impactul nu l-a făcut să chiţăie. Ci să cotcodăcească. Mai încolo, un liliac stetea frumos în două gheare şi cînta cucurigu... Şi aşa mai departe. Toda la gente cantaba(15).

"Cînd am intrat eu erea linişte. Acu' văd că li se-au pornit pliscurile la toţi."

Panglici colorate încurcate-n gheme, ghemele se rostogoleau pe gios cînd trecea, se deşirau şi din ele o zbugheau pe sub acareturi tot soiul de jivinuţe mici şi nemaivezute.

Într-o cutie de sticlă plină de apă şi bălării de baltă, zburau vesele cîteva vrăbii dînd din ciocuri precum peştii. Lumînările ardeau cu flăcările-n jos iar ceara se scurgea pe tavan. Agăţată într-un cui, o balanţă se tot fîţîa singură, cînd în stînga, cînd în dreapta. Apoi a văzut că pe un talger scria "jumătate de măsură" şi pe celălalt "întreg". Într-un borcan mare cu cîlţi zăcea un şarpe făcut tot numai noduri. Chiţăia şi el de mama focului în corul de vociferări dobitoceşti. Behăiau cu toţii ca apucaţi de streche; şi mişunau; şi se-nvîrteau; şi trăgeau de tine...

În altă parte, o păsărea împăiată dedea den aripi şi zicea "Ave Maria gratia plena"...

"Tot strecurîndu-mă astfel prin hărmălaie, mi se fîlfîi în faţă o mătase violet cît un cearceaf. Se mişca singură ca şi cum o bătea vîntul. Dar aerul rămînea neclintit. Den dosul ei se iţi o namilă enormă şi neagră care orăcăia cît un cotoi în călduri şi care m-a săltat în braţe, apoi m-a aruncat îndărăt. Cineva m-a prins de umeri."

- Ah, tu ereai; Philip... Cînd ai venit ?

- Eu ? Fost-am din totdeauna. Vezi, noi ţinem la tine. Altfel n-ai fi călcat aici niciodată. Hai să îţi arăt; uite... Licurici fierţi... Lilieci muraţi cu tarhon şi miez de nucă. Ăştia încă nu s-au făcut – ochi de văduvă lăsaţi în lacrimile lor să se pătrundă... Praz cu coropişniţe... Sos de gîndac cu scorţişoară. Cam atît. Sunt foarte bune.

Din grindă se deschise o fereastră şi pe ea începură să zboare nişte tinichele mici, de la ceainice şi linguri pîn'la clondire şi vătraie.
- Oho... Am uitat că li s-a fecut de plimbare... Nu te speria, cunosc drumul şi singure. Mîine se vor întoarce pline de diverse; umplute, satisfăcute şi sătule. De la mercur şi seminţe de zorele pînă la amoniac şi grăunţe pentru colonia noastră de viermi.
Aşa. Vroiam să-ţi spun că am inaugurat un nou mod de hrănire şi dresare a rîmelor. De patru ori pe zi le dai cîlţi cu spirt; într-o lună de zile ajung să ţi se-ncolăcească pe unde vreai şi p-unde nu vreai..

De sub o masă ţîşniră nişte fiinţe cîş care le veneau la genunchi şi care aduceau a gnomi... Puţeau a ploşniţe strivite şi colcăiau turbaţi printre celelalte arătări răspîndite pe gios. O placă din pardoseală începu să scîrţîie şi în cele din urmă sări împinsă de o chestie mică, plină de pene şi păr, cu o gură cît o şură şi cu o tichie cu clopoţei bine înfiptă pe capul care se ghicea a fi cubic. Rîdea tîmpeşte şi fluiera... Apoi, după ce-şi făcu numărul, se calmă şi se strecură şi el pe sub vreun ceva; animăluţul. (arză-l-ar focu' dă deavol !)

Abea observase că Cedric a dispărut undeva în faţă. Coridorul cu maimuţe se anunţa interminabil. Au început şi ferestrele... Şi pîn fiecare se vedea altceva.
Într-o parte marea, într-altă parte doi sori şi-un luceafăr cum saltă pe-o boltă roşie... Pe altă fereastră dacă te uitai vedeai cîrduri de peşti care ciripeau şi gîngureau, iar cînd dădeau să se-aşeze pă vreo cracă, se-nfigeau în ele ca-n ţepi... Peştoaice înaripate îşi depuneau moştenitorii la maturat prin brazi şi

pini... În altă parte, un vulcan vărsa ciorbă de roşii...

Pe jos continuau să forfote dăjghinate şi chirăitoare orătăniile cele solzoase, tîrîtoare; rotunde ori lipicioase. De undeva din tavan îşi dedu drumul un fel de creatură verde şi păroasă şi cu o coadă enormă ca o năpîrcă anexată fundului, cu picioruţele atrofiate şi cu mîinile cît juma' dîn coadă. Făcea ca toate alea şi-şi rostogolea ochii-n hăis, cea, cît mai unul la slănină şi unul la făină... Verzitura îşi înfipse ghearele în părul lui Alexios şi-l smotoci în timp ce-i mai dădea cu stînga şi vreo palmă peste faţă.

- Ia-l de pe mine !! ...În mă-ta de jigodie... Philip rîdea şi chicotelile lui se asemănau din ce în ce mai mult cu orăcăielile celorlalţi. Apoi începu să facă şi tumbe de colo-colo şi să ţopăie. Philip lord Wharton; păstrător de titlu.

Cîteva lipitori mari cît neşte pisici pleoscăiau şi se tîrau în căutare de haleală. Într-un coş, cîţiva pui de găină cîrîiau de mai mare dragul; iar guvernanta lor, o capră bătrînă şi rîioasă făcea vocalize în aşteptarea vreunui iubit. Încornorat.

Un portret îşi tot rotea privirile dîn ramă... Un porumbel miorlăia. O coroană zdrăngăni pe gios; trei iepuri şi-un cuţu mic se băgară în ea ca-ntr-o centură. Philip apucă balotul îmblănit şi-l zvîrli îndărăpt spre tavan, unde şi rămase agăţat într-un candelabru.

O cratiţă cu picioare se încălţă cu o pereche de pantofi femeieşti şi trecu ţanţoşă frecîndu-se cochet de Alexios. Mai încolo, pe o masă, o sirenă legată fedeleş înjura ca la uşa cortului; iar cînd l-a văzut, a început să se încolăcească şi să toarcă... Alexis atinse carnea cea

frumoasă şi totul se adeveri într-un delfin putred. Cineva îl trase pe spate şi simţi cum se pierde în golul unei lespezi.
- Nu vreau să port tichie cu clopoţei. Nu vreau să fiu ca ăia mici... Nu vreau !! Dar-ar boala-n voi să dea...
O putoare necunoscută i se lăsă mlaştină. Se vorbea la ureche...
- Păpuşă mică..., o să-ţi smulgem părul şi o să-ţi scoatem ochii ăia ai tăi să ni punem la coliere; şi îţi vom coase buzele ca să nu mai vorbeşti şi ca să nu săruţi vreodată... Îţi vom înfunda auzătorile cu smoală şi te vom scălda în oţet... Tu, care verşi muzici; urechile tale fi-vor sterilizate...

Simţi un ceva scîrbos care i se tîra peste gură şi cum trebuia să-l mestece şi să-l înghită.
- Vezi ce delicios e... Papa bun, Alexios; tot, tot, tot... Obrăznicătură dulce... N-ai avut tu parte de asemenea bucăţică...

Se trezi din bezna aceea înapoi în prima încăpere în care-a stat la început cu Cedric de şi-au beut vinul. Dar acum molfăia de zor o prăjitură cît tăte zilele, plină de ciocolată şi stafide. Erea cu nasul în ea; grămadă.
Drept care icni a vomă cînd şi-a dat seama că ereau toţi în păr, la masă-n jurul lui. O corcoduşă cu picioare o zbughi printre clondire. Fiecare aşezat frumuşel cu paharul în faţă; Cedric, Simon, Philip, creatura cu clopoţei care continua să fluiere; verzitura cea cu coadă de şapte poşte, care acum se căuta de paraziţi, iar cînd îi găsea îi punea cuviincios în cupa stăpînului. Şi Cedric mai lua din cînd în cînd cîte o înghiţitură din acel ceva întunecat şi vîscos în care micii chiriaşi chiţăiau ca-n focul Gheenei. Simon. Îşi linse buzele cu un

gest obscen şi culoarea li se pierdu într-un albastru fumuriu. Duse mîna la eşarfa de la gît şi lăsă o dîră carmin. Pe ea. Cea prea albă.
- Te-ai mai liniştit ? Făcu Cedric funcţionăreşte.
- O, da. Sigur.
- O, da. Da, da. Da, da, da ! Foaaarte liniştit... (Simon ca un papagal)
Philip urmă. Într-o tonalitate languros-femeiască:
- Ce avem la desert ?
La care i s-a răspuns.
- Şarlotă de libărci cu sos de narcise macerate; crini fripţi; şi cireşe cu porci cu tot.

"Mi-am dat seama că zisul ghiveci nu era decît un joc. Haotic, ce-i drept. Trebuia să le scap cumva. Mă aveau pentru că mă înnebuniseră. Mă paralizau prin scîrbă şi prin frică. Dar şi eu puteam întoarce lucrurile pe dos. Ca să scap de ei, trebuia să fiu asemeni lor. Dacă nu mă convertesc, m-asimilează. Adică mă suprimă. Aşadar, camarazi de trînte verbale; prinţesa care vomită...
- Să moară cioara ! Limbrici cu frişcă n-aţi mîncat; şi nici mătasea broaştei cu pastă de gărgăre... E greu de preparat. Şi-am mai descoperit că ploşniţele fierte cu anason şi cimbru merg foarte bine cu salată de cozi de şopîrle...

Cretinii; au zîmbit încîntaţi. Numai că le cam crescuseră dinţii în ultima vreme. De băgat pe mînecă o băgasem încă de la-nceputul năzdrăvăniei; dar deja îmi băgam şi picioarele. La urma urmei, pe asta mizau şi ei. Ori îmi ud pantalonii, respectiv se vor năpusti asupra mea ca o haită, ori intru-n horă şi urlu mai tare decît profesioniştii..."

Simon, ridicîndu-se de pe locul lui şi înclinîndu-se ceremonios către Cedric:
- Sărut dreapta domniei tale, naşule. Nu-mi dai şi mie să gust den paharul cesta unde se-au aşezatu buzele voastre ?

"N-am văzut ceva mai oribil, ca pur şi simplu manevră obscenă. Verzitura şi fluierătorul clopoţist nu m-au scos din sărite atît de tare cum a reuşit Simon.

A luat cu un gest foarte curtenitor paharul din faţa celuilalt şi l-a depus cu o veneraţie ostentativă sub nasul meu. Am rămas surîzător şi ştrengar. Dar aşteptam. Căci tot mai stătea plecat de spate deasupra beuturii. Încet, desăvîrşit şi parşiv a deschis gura; şi la fel de lent a început să scoată o limbă deşirată interminabilă, care atunci cînd, presupun, a atins fundul cupei, a mai stat o clipă nemişcată, apoi enormă începu să se balanseze aşa prin lichidul acela aburind...
Că mi s-a fecut o greaţă de-am zis că borăsc naibii... Dar se pare că toate contorsionările oropsitului meu stomac s-au concretizat într-o aparenţă de entuziasm pe dos. Despărţisem şi eu buzele şi-mi sticleau ochii... Aşi ! Mă sufocam de silă. Băieţii erau vădit satisfăcuţi de relaxarea mea; ca şi cum m-ar fi în sfîrşit recuperat pre mine handicapatul... Eu care nu reuşeam... ; mamă, ce i-aş castra pe toţi.

Da. Mi-am zis că acum ar fi momentul să-ncerc să-ndepărtez partitura asta violent candrie şi să găsesc altceva la fel de interesant pentru ei, dar mai posibil de executat den parte-mi. Oricum, limba cea de-un cot a lui Simonin m-a pus în stare de post negru benevol. Continua să se scalde acolo mai departe. Nimeni nu se grăbea. Aşteptau

răbdători să vadă efectul. Atunci am mai stat şi eu să mă gîndesc. Încetişor, încetişor, greaţa se risipi şi lăsă loc amuzamentului.
Ha ! Ha ! Începeam chiar să m-amuz. Şi cu cît mă amuzam mai tare, cu-atît intram mai bine-n pielea jucătorului. Am tras o ocheadă fatală spre Everard şi zisei tot într-o şoaptă. Galben de fericire...
- Simon a... reuşit. Să facă pentru mine ceva... Extraordinar.
Tărăgănam vorbele-ndelung şi-abea mi se mai auzea vocea. Îi sileam să se uite la gura mea. Ca să-nţeleagă ce spun...
- ...a reuşit să... Eu care întotdeauna am fost o peatră fără simţire...
Mi-am plecat ochii şi-am simulat şi eu ce făcuse Simon mai devreme; cînd i s-au albăstrit buzele; dar eu o am fecut mai discret. Mai evident parşiv. Apoi m-am ridicat şi tot cu ochii-n pămînt, m-am scurs către Cedric. El stătea jos. Stătea jos. Nu s-a ridicat. Ajuns în spatele lui, fără să-l ating încă, m-am aplecat la fel de ritual şi ceremonios cum se mai întîmplase... Şi am spus :
- Începîndu-mi ceea ce încep; nu-ţi vreu nici trupul, nici mintea. Ci doar sîngele.

Şi fără să mai aştept vreun răspuns, mi-am înfipt dinţii în gîtul lui. Carnea cedă ca o amantă doritoare. Ori ca un hoit putred. O mînă i-o am pus peste ochi iar cu cealaltă îi mîngîiam gura în timp ce nebunul icnea nărăvit. Dar. Ce beam eu acolo nu era sînge. N-ar fi lăsat nimeni sa se piardă în jocul ăsta pezevenghi lucruri atît de scumpe – lacrimi, sînge, spermă, etc. Să fim serioşi. Eu lipăiam un fel de sirop dulce acrişor, foarte bun, şi care dacă n-ar fi fost datul context, aş fi continuat să-l sug pînă mi-

ar fi crăpat burta. Mă rog. Trebuia să mă păstrez cu decenţă în limitele unui oareşcare erotism trivialo-bezmetic... Ptiu drace !

În sfîrşit. Everard lăsase capul pe spate şi respira greu. Apele-i ereau tulburi. Privirile pierdute. Pierduute... Am încheiat. Mi-am tras gura din el. Philip se holba de zor. Am rîs diabolic şi m-am uitat den nou la rana aceea fecută de mine.

Şi propunere de toast:

- Pentru o cicatrizare rapidă, lipsită de sechele psihice !!

- Să bem ! (făcură copiii) Iar eu m-am vîrît încă o dată acolo şi-am mai sorbit o-nghiţitură, după care, vesel şi satisfăcut, l-am lăsat vraişte. Basta. Ducă-se.

Curînd şi-a revenit; dar eu deja mă ocupam cu inventarierea mărunţişurilor din vreun sertar. Mă odihneam după tot circul acela şi aşteptam absent o nouă tură. Ăilalţi vorbeau ceva între ei. Eu nu auzeam decît neşte foşnete. Ăilalţi. Mă cam sictirisem. Ar fi vrut să-mi păstrez disponibilităţile pînă la paştele cailor. Trebuie să recunosc că-mi intrasem în piele destul de bine. Dar acum îmi dau seama că fiecare actoriceală pe care o întrepindem rămîne înfiptă în adînc; şi oricît am vrea să credem că-i o simplă prefăcătorie ludică, ea îşi lasă amprenta şi-şi adaugă propriul caracter la ceea ce este cel ce-o interpretează... De cîte ori ne prefacem şi jucăm ceva, ne însuşim şi trăim ceea ce ne prefacem a simţi şi face...

Da. Cedric erea încă surescitat de tratamentul meu. Încins, cu ochii arzînd, veni şi-mi luă mîna. Îmi sărută-ndelung încheietura şi intră şi el de data asta.

Diferenţa s-a văzut imediat. Eu am băut seva unei plante; el sugea vîrtos din vlaga mea personală. Buzele i se au mînjit, dar cu cît urmele sărutului său ereau mai evidente, cu-atît îşi pierdea minţile mai tare. Eu eream perfect treaz. Fără vreo nebunealã sau spaimă. Aşteptam căpuşa să-şi termine trufandaua. Să se termine... Ştiam că se va umfla cu vîrf şi cu-ndesat şi că va pica.

Şi-ntr-adevăr. Cu gura plină şi pieptul zvîcnind convulsiv, se lăsă în genunchi. Cu ochii închişi. Beat de plăcere şi de-un gînd amar.

- Am uitat. Uitat-am.

- Ştiu. Ai beut din ce-ai turnat altuia... Şmecherule. Te a furat peisajul. Ai uitat că mi-ai dat vin la început. Ai uitat că poate l-ai îndulcit cu altceva decît cu miere...

Lasă. Trece.

- Ţi-am pus enorm... Nici nu credeam.

- Cunosc. Toate ţiripoplişniţele alea care foşgăiau p-aci peste tot, den paharul acela erau.

- Ah, da... Felicitări... Văd că-ţi prieşte regimul...

Şi m-am aplecat tandru la urechea lui.

- Vă fut muma-n cur la toţi. Dar mai ales ţie.

- Pe mama ? N-am mamă. Eu nu te pot satisface ??

"Nu. Nu mai. Gata bibicule, îmi bag picioarele. O au luat razna de-a binelea. Vreau acasă !! Daţi-vă-n sec de turbaţi. Hai, că n-am nevoie de candreală. Ptiu ! Arză-v-ar focu' !! Vă ţineţi de porcărele şi p-ormă tot eu vă sunt dator. Nu, că v-arăt eu vouă...

Ferfeniţă vă fac; jumătăţilor de oameni ce sunteţi... Şopîrlelor !...

Ce să mai încolo şi-ncoace. Am şters putina vădit ofticat. Iar şucăreala m-a ţinut vreo cîteva zile. N-am mai văzut pre nici unul din ei... Săriseră peste cal. M-au obligat să le răspund cu aceeaşi monedă; ori tocmai asta însmna să mă prind cu ei în dans. Dansul lor. (...)

E amuzant să fii ţăcănit. Dar ieşiseră de mult din coordonatele jocului. Oricum; eu nu uit. Pînă la sfîrşit dispăruseră toate jivinele. Au mai fost nişte tentative din partea lui Philip...

Gata moşule, nu mă mai prinzi... Şi Simon care mă scotea dîn sărite cu nesimţirile lui. Poate pentru că mă dovedisem întreg. P-ormă ne-am liniştit noi... Dar deja voi fi-nceput să mă înverşunez. Pe multă vreme. Adică adîncindu-mă-n ei."

Domesticărie

- Bre dom'le, unde-ai pus clondiraşul cu baiţ ? Mă ! Tu iar ai venit să-mi mătrăşeşti acareturile... Aoleu, trebuia să fiu la Anthonis; îi pozam... Nu te mai atîta că mă ameţeşti. Aveam un borcan albastru... Fii amabil şi scoate-l de unde stîlpu' meu l-ai pus. Şi mişcă-te zîno; omul ăla are program cu riga la unşpe... A-a-a ! Nu mai ajung... Dă-mi borcanul.

ALEXIOS **!** PAPAMAVROS **!!!**
Iubitule**...**
- Totul e să nu-ţi depăşeşti firea**.** Cînd eşti calm**,** totul se rezolvă de la sine**.** Fii nepăsător**.** Futuimăsismul e a mai prima chestie pe care tre' s-o ai în vedere**.** Linişteşte-te**.** Mîine va fi şi mai plăcut**.**
- Eşti o mică pramatie **!!**
- Deocamdată**.** Dar sunt un perfecţionist**.**
- N-ai vrea să mă pupi undeva **?**
- Nu merit asemenea onoare**.** Simon îşi face treaba mult mai bine**.**
- Gata**.** Termină**.** Unde l-ai pus **?** Aveam nevoie**;** şi eu şi Anthonis**.**
Chiar aveam nevoie**...**

"De la mică pramatie pînă la mare afurisit mai sunt vreo cîteva trepte de trecut**.** Dar**;** ce să mai**.** Astea vin şi singure**.** Toate vin singure**.** Am rămas un duplicitar păcătos**.** Studinte versat al cărţii şi-al coşmarului**.** Mă transformam**.** Şi mă ştiam ca frunza în bătaia vîntului**.**

Cedric continua să fie cea mai apropiată relaţie a mea**.** Atît**.** De "atunci"**,** eu nu i-am mai adus aminte**.** Dar o a fecut el**.** Neuitînd a pune deştiul pe bube**.**
- Ai fost foarte bine**.** Aveai toate şansele să clachezi**.** Dar te-ai ţinut tare**.** N-a fost decît un exerciţiu**.** Tentaţia absurdului**.** O ispitire**,** acolo**...** Te-ai integrat de minune**.** Aveam bănuiala că în ultimele clipe vei ceda**.**
- Ştiu**.** Dac-aş fi leşinat**,** mi-ai fi făcut rost de-un mic somn **(** pe care**,** oricum nu-l puteam refuza **)** apoi m-aş fi trezit şi-aş fi aflat că tocmai visasem ceva urît**.**
- N-a fost decît un joc**...**

- Da, da, da. Cunosc. Am fost obligat să uzez de aceleaşi mijloace; adică să mă implic. Să cad vouă. Iar regulile şi jetoanele au fost hotărîte fără acordul meu. Eu am picat ulterior precum musca-n lapte... Erea vorba de politeţe şi de fair play. Nimic serios, bineînţeles. Dar datoria de-a răspunde cu aceeşi monedă m-a aruncat într-o plasă odioasă care este sistemul vostru... Hai, lasă-mă. Nu mai vreau.
- ...
- Da. Şi să mai ştii că borcănaşul albastru la mine erea. Nu în altă parte. Şi că ştiu şi eu ce era-n el. Dar e păcat. E mare păcat. Dacă şi Anthonis ia den ăla...

În căutare de ospiciu.

Apoi. O vreme l-am lăsat. Nu l-am mai văzut. Cam două săptămîni. Iar aveam pană de cord.

Nu simţeam. Ca o sticlă goală. Şi iar am descoperit că sunt singur. Şi m-am dat jos den căldurica aceea comodă în care mă cocoloşeam. Şi m-am strîns ghem, apoi am început să-l caut. Ziua. Noaptea. M-am dus la el. Pe treptele casei am găsit un ăla jerpelit şi ofticos. Parcă aştepta. Parcă îl aştepta.
- Seara bună. Pe stăpîn l-ai vezut ?
Se uită cu ochi căprui şi lucitori înspre mine. În mine. Apoi clătină din blondeţea cît o claie de fîn.
- Nu e. Nu. Pe cine cauţi ?...
- Everard Saint-Andrew se cheamă.
- Oare ? Lasă. O fi ieşit şi el să mănîne pe undeva...

Cu ochii ceia. Ca o foame. Şi totuşi nu se putea atinge de mine. Eream mai alb şi mai rece chiar decît el. Şi sîngele meu; atît de bolnav încît ar fi crăpat pe loc. Gura i se isca vînătă şi mare. Iar mîinile se ghiceau domneşti sub pătura de trenţe. Parcă ştiam de undeva părul... Da, da, da... Părul i-l ştiam.

- Krista Larfeld ?

- PLEACĂ. Pleacă; n-auzi ?

Foamea. Îl croia şi îl strîmba. Krista cel auriu, care copil fiind, a stat şi pe lîngă Steenie(16)...

Mai aveam puţin şi ajungeam acasă. Prima la stînga şi-am scăpat de-ntunericul în care-mi scoteam vederea. Cineva mă prinse de braţ. Înlemnisem.

- Auzit-am că m-ai căutat. Am auzit că m-ai căutat. Vezi ce repede te-am găsit ?

João. Fătat de bezna aia mare. Everard amar, cald, firesc şi fermecător. Magul cel şerpesc...

"Nu ne am văzut de mult. De mult nu ne am vezut. Copilul meu. Pasărea mea. Perlă..."

- Diamante...

- Prinţe.

- Ochii tăi. Cît te am dorit. Vino.

Vorbele-i sunau îndepărtate ca-ntr-o mare vrajă. Parcă nici nu îşi mişca buzele. Parcă nu se mişca deoc. Parcă deloc nu se mişca.

Luna îşi făcea numărul. Iar argintul învia.

-
-

Party în grup extins

Windsor (4)

Păreri, adulmecări fugare ori comentarii lungite

Philip Wharton

"A ieşit lumea la aer; precum bîzele la soare. Aoleu, iar vine ramolita aia cu javrele după ea ! Ce picioare crăcănate are Cutăresceanu... Ah ! Ce caută Simonet lîngă Santander... Sau invers...

Alexis. E tras la faţă. Opa ! Cedric al nostru cu o puştoaică mică. Ce roşcovană e nebuna... Da, da, da, încîntat de cunoştinţă. Ăsta a căpiat ? Cu fete ? Văd că nu-i dă prea multă atenţie lui Alexon. Iar Alexon are-un surîs de marmură. Mă uit la el şi-mi fac cavou. Precum cazmaua. Alex măturoiul. Să-i dau raţia lui Simon... Ce sacadat e deja...

Socru-meu pe unde-o fi..."

Anthonis (Dijc ?) (Van...)

"Îmi plac începuturile. Mugurii. Perversitatea descompusă de la boboc pînă la fruct. Şi ce rămîne ? Sămînţa. Nu ? Mai contează ce-se-ntîmplă acolo... (?) În stadiul ăsta, o porcărie subţire tare e nu să intri alături de ceilalţi, ci să stai frumos pe margine şi să-i tot observi.

Ca acum ; de exemplu."

Simon (Saens y Loredo)

"Mă doare capul. Şi trebuie să rîd.

Mă seacă-n inimă. Dar uite că zîmbesc.

Mi se topesc genunchii; şi iată-mă-s de peatră.

Şi crăp; şi uite-mă că-s viu."

Cedric (...; ...; ...)

"Drept şi stîng şi reverenţă. Pas de dans, ce mai încolo şi-ncoace. I-o-te-i şi pe-ăia, parc-au mîncat mătasea-broaştei. Nu contează. Nu-i aşa Anthonis ? Mai contează ?... Îl văd pe Philip şi mă gîndesc la o curvă de mîna a doua. Tipesa de la colţul străzii. Nu eu l-am făcut aşa. Ci doar l-am ajutat să se găsească pe sine. (!) De altfel nu e singurul. Şi nici pe departe nu-l ajunge pe Larfeld. Nici în dans; deşi are-o faimă de-abea poa' s-o ducă... Charles şi firmele bine spoite; societate fandosită în care o bătaie de picior nu sună a invitaţie, ci doar a bădărănie... Mă uit apoi la Simon; şi-l simt agitat, dependent de otrăvuri, femeiesc şi-ntors pe dos... E atît de tînăr. Chiar acum... Cere; bietul de el şi nu am ce să-i dau. Cum iese-aşa, cîine surd la vînătoare; îl poate apuca oriunde. Prostul. Da, da, da...

Nicole încă nu şi-a terminat studiile. O să-i chinuie pe toţi. Deja o am văzut făcîndu-i neşte faze mamă-sii. Cu tat-său se-nţelege de minune. Îs amîndoi la fel. Or s-o bage-n mormînt cu zile pe nefericita aia. Colette, Coleton, pe tine te-aşteaptă vremi de glorie... Vulpea, ce păr are-afurisita... În sfîrşit.

Dar recensămîntul meu trebuie să îl cuprindă şi pe Papamavros. A-nceput pînă una-alta să fie impenetrabil. Scoţi gîndurile din el cu cleştele. Îl miros. Ca o briză rece. E sec astăzi.

Mi-a plăcut întotdeaunna să curtez. Dar Alexios este ceea ce aş curta eu o veşnicie-ntreagă. Are-n el toate predispoziţiile posibile; un aşa mare vălmăşag incert. Care,

în cele din urmă, voi pune mîna să i-l descompun şi să i-l dovedesc. Indiferenţă scîrboasă; cruzime cu subpunctele – plăcerea autodistrugerii lente şi sinuciderea bruscă (suprimare bătînd din palme) ; orice perversiune acceptabilă din punct de vedere estetic (nu moral !) ; observator şi analist, îi place să îşi disece şi propriile transe. Şi se simte bine în mijlocul crizei. A lui sau a celorlalţi. Nevroză să fie...

Tot în acelaşi Alexis decelarăm altele încă şi mai interesante. Par examplu. Iubirea ca necesitate; e rarissim... Indiferenţa cea scîrboasă cristalizează într-o fornăitoare carapace de nesimţire şi amorţeală. Nu prea face el distincţie între obiectele iubirii şi cele ale senzualităţii. Şi de-aici un farmec nebun... E-n stare să facă dragoste şi cu pietrele. Şi mai repede o ar face cu pietrele decît cu oamenii. Se ştie vulnerabil şi cu predilecţie la luat ţepe. Celorlalţi; le poate părea puternic. Şi controlat. Dar e vai de capul lui. Îmi place cînd se opreşte în mijlocul unei chestii, pentru că oricît şi-ar pune cerebelul la bătaie, tot nu-nţelege... , judecă şi el ca orice animal tînăr cu ficatul (...) Instinctele şi imaginarul au dat în clocot opărindu-i liniştea şi formîndu-l definitiv ca sălbatic nervos. Atît de fin şi de blînd.

Are, după cum ziceam, acea glazură sceptică, intransigentă şi ursuză. De care nici chiar el nu poate trece singur. Şi de care nici nu se va putea despărţi. Îi este schelet. O a dobîndit de la nascere, încet, încet. Suferă mult de pe urma ei şi deseori îşi blesteamă nu numai zilele, dar şi rudele şi cărţile şi toate cele ce-au contribuit la osificarea acestei

cruste. Oricum, nu va scăpa. Dialogul surd şi plin de reproşuri care constituie fondul personalităţii lui, ia tendinţe de-a dreptul conflictuale. În sensul ruperii în două şi fiecare jumătate îşi cere satisfacerea, fiind chiar motiv de suferinţă ori mînie pentru cealaltă. Îi place să rănească. Dar asta deoarece suportă în acelaşi timp cu cel agresat. Trăieşte răul din afară...

Îi este greu să se-apropie. Oamenii nu se acceptă-ntre ei decît în durere. Altfel, sunt ca oglinzile; resping tot. Alexis nu se vrea respins. Şi pentru asta ori îi evită şi fuge de ei ca să nu rişte nimic, ori rămîne doar cînd ştie că ăla e atît de singur şi de una cu pămîntul încît nu-l va alunga. Şi aşa mai departe.

O groază de situaţii în care-şi mutilează de zor simţirea amestecînd plăcerea-n strachina chinului. Joaca îl pasionează dar încă îi lipseşte educaţia. În adevăratul sens al cuvîntului. Însă, după cum şi el gîndea, toate vin de la sine. Toate."

Îşi răsucea un cîrlionţ şi privea în gol.
- Ce urmează ?
- A venit vremea. Taie-te. Că asta-ţi place. Nu ? Spînzură-te. Dă-te cu capul de pereţi. Eşti rege peste regatul tău. Pune-ţi legi şi pedepse. Ce ţi-e neclar ? Îţi lipseşte o verigă de undeva...
- Aş vrea să ştiu. Şi eu. Am să îţi spun. Am multe să te întreb şi să-ţi spun. Ţi le aş zice pe toate. Dar nu ai timp pentru mine.
Îşi înghiţi un nod şi se uită pe sus. Tăcea.
Şi Cedric:
- Mă întreb şi eu; pe unde ţi se-mpleticesc ţie picioarele.

- Între tot felul de senzaţii şi limite pe care trebuie să le cataloghez şi nu le dau de cap. Inventarierea... Şi altele. Faptul că nu-mi pot aparţine. Că mă simt supravegheat, cu ăilalţi ciorchine-n jurul meu...

Şi m-am baricadat. Înţelegi ? Nu-i suport. Sunt obraznici, agresivi şi tîrgoveţi. Mă asediază şi doar apropiindu-mă de ei... Şi doar apropiindu-se de mine... Va trebui să mă adaptez. Nu sunt rezonabil. Ei...; au şi ei normalitatea lor; care e în orice caz cu totul alta decît a mea. Nu ştiu. În principiu e vorba despre încălcările de teritoriu.

- Totuşi. Ai o vîrstă. Pe unde-i confuzia ? Atunci cînd dai de o floare; atunci cînd te bălăceşti; atunci cînd eşti văzut... Sau pe-ntuneric ? Atunci cînd te freci de zid; ori de mătase ? Cînd vezi o femeie ? Sau un bărbat ? Cînd îţi aminteşti de sexul tău ? Sau de gura ta ? Atunci cînd te prinde ploaia în mijlocul lumii iar ţie-ţi vine să-ţi rupi hainele şi să te tăvăleşti... Atunci cînd dormi ? Cînd dansezi ? Cînd desenezi ?...

Eşti ambiguu; şi asta mă face să freamăt. Nebunia ta e nevrotică. Nu e artisticărie demonstrativă. Oare ce fel de bucurii îţi rumegi tu ? Dar oare ceilalţi ştiu ? Şi cum te panichezi la gîndul că toate intimităţile tale ar putea fi violate ? Ce-ar fi să afle X şi Y despre ce e-n tine...

Sau despre relaţia noastră...

- Ce are relaţia noastră ?

Veni la un pas de el şi-i încercui buzele cu degetele lui fine şi-apucătoare. N-a lăsat urme. Ca să nu fie dovezi. Si nu numai.

- Ştii... Ceea ce s-ar putea întîmpla, şi-ar fi îngrozitor, ar fi ca ai tăi să înceapă să ne

bănuie. Dar şi mai rău ar fi să nu bănuiască nimic.

Interzis, Alexios se răsuci în loc răzvrătit şi enervat.

- Auzi ?! Îmi bag picioarele ! Văd că normalitatea e legată cu şapte lacăte...

- Că tot erea vorba de ea; muza noastră cea de toate zilele... Precauta şi frumoasa. Mai devreme sau mai tîrziu; ei îşi vor da seama.

Îi mîngîie părul şi trecu în spatele lui.

- Nu ştii ?... Interdicţia e mama destrăbălării.

- Şi îmi pomeneşti spectrul uneia ca să o prefer rapid pe urmaşă... Nu-mi strica armonia. Şi-aşa precară. Lasă-mi viciile-n uitare.

Se depărtă. Şi:

- Eşti ca o pisică sătulă. De unde atîta sictir ?

- Vîrsta critică, domnul meu. Vîrsta critică...

- O să te senilizezi înainte de termen.

- Dar nu-naintea ta. Bag samă c-am doar jumătate de-anii tăi...

- Ia te uită ! Ai început să muşti. Mă simt onorat. (*zise rîma către peşte!*)

- Iar eu îţi voi tot acorda această onoare.

- De ce nu; decenu. Gura ta are farmecul unui fruct neînceput...

- Sigur... Întoarce-mi vorbele cu fundul în sus şi mai agaţă-mi cîteva tinichele de coadă.

- He, he !... Dacă m-apuc eu să caut ca lumea în rahaturile tale; cine mai ştie ce găsesc...

- Drept care eu rămîn făptaşul răspunzător.

Iar tu ştii. Tu o ştii.

Cedric îi puse o mînă pe umăr. Cu cealaltă-l trase-n sine. Pe cel nufăr năzuros. Albastrul se-ntunecă; lăsîndu-se-nspre negru.

Alte dăţi, interminabile şedinţe de poză îl nărăviseră la patemi subţiri. Atît de neapropiaţi, îl căuta cu cărbunele în foaia de hîrtie... Acum, cînd se odihneau unul într-altul, atingerea nu mai avea nici un haz. Nici unul.

Căci, cine mai ştie cînd; atunci cînd Cedric îi stetea. Bălţile-i ereau negre. Negru pe alb, alb în negru, negru pe negru. Doar buzele ca vişina tăceau. Vorbitoarele. Preamute... Ochii; i se băgau scormonitori în celălalt; şi se umezeau cînd şi cînd de apa lunecoasă a gîndului întors pe dos.

- Gata. (...)

Se îmbrăcă; pedant şi fără vorbe. Lăsă haina pe scaun. Haina pe care-o purta mereu; ea ori alta. Dar o purta şi erea ca un corsaj. Haina. Alexis îşi ştergea mîinile şi venea spre el.

"Apoi mi le-am pus la spate. Ca şi cum le-aş fi înnodat. Ca şi cum aş fi vrut să mă arunc în tot parfumul acela al lui. A zîmbit şi m-a lăsat."

- Ce se întîmplă ? Ce-i cu mine ?... Şi cu mirosurile astea...

La care s-a întors şi-a făcut:

- Mintea ta m-a vezut şi-a vrut să mă cunoască. Analiza ta e ţanţoşă dar gîndul tău e fluid. Apele ţi se-au scurs pînă la inimă. Iar tremoloul acela discret şi dulce pe care ţi-l tot aflu, nu e decît setea ta mult ţinută-n frîu. Iarba proaspătă ori vreun iz de floare niţel trecută te ameţesc şi te panichează. Astăzi; pe tot parcursul timpului. Te am urmărit; atent la ce vezi tu, dar preocupat de cum vezi tu. Am privit prin ferestrele tale...

Mîinile ţi le ai dus la spate pentru ca vălul de miros să intre-n tine; tu, prizonier fiind lui. Ochii privind în altă parte; fără să mai vadă. Tu nu te vroiai deranjat de alt mod de-a-nţelege imediatul. Ci doar să rămîi prins, abandonat; în ceea ce numai tu poţi să simţi. Cînd ereai cu cărbunele pe hîrtie, aproape că te scufundai în mine... Poţi să învălui ceea ce doreşti; sau poţi să te tîrăşti doritor, scurgîndu-te pentru-a pătrunde-n interiorul a ce explorezi.

Ţi-am vezut buzele umflate de mari taine. Că tremurai tot şi nu mai nimereai cum să intri... Desenai cu mîna dar restul palpita către vreo altă formă. Cine mai ştie... Judecata se prăbuşise patimii tale năpraznice. Îţi mai lăsai ochii să fete rouă. Pînza aia de apă subţire care acoperea pietrele tale, grote născătoare de imagini. Ai ceva de plantă.

Aş vrea să te strivesc.

Alexios – înserare

"Păcat de timpul trecut în van. Nimic nu-l mai încîntă pe aici; să se întoarcă iar... Doar luxul îndoielii... Ni se usucă-n palme trandafirii. Nici roua n-am apucat s-o gust... Rădăcinile mele umblă brambura. Aştept vremea stihiilor neadormite, cînd totul se va trezi mai aprig în căutare de ostoire..."

Mîinile se ţineau de sfeşnic. Ăla vechi; aruncat în pod. Printre troace şi minuni. Ceea ce ochii soacrei refuzau. Retorte, eprubete,

prafuri, cărţi de nebunie alchimică ori covoare vechi, tablouri paradite cu strămoşi tocaţi de molii. Oglinzi sparte de ghinionişti de mult răposaţi...

Toate se învălmăşeau acolo ca un bîlci.

Iarmarocul trecutelor vremi de glorie.

Către o viitorime alienată.

Pîndea în întuneric secundele.

Alexios.

- Vorbeşti despre otrava cuvîntului. Dar nici nu ştii cînd se întîmplă aceasta.
- Cînd oare ?...
- Atunci cînd povesteşti orbului verbul a vedea; ori surdului despre muzică...

10 iulie

Se trezi între verdeţuri. Ca şi cum ar fi fost şi el vreo bălărie din tot poporul acela proaspăt. Cedric şedea la picioarele lui şi-l aştepta. Băiatul unduia în sine; apă subţire şi argintie. Bărbatul tăcea; iar tăcerea îi suna ca un nou cîntec. Alexis. Se ridică şi îl privi îndelung. Celălalt rîse şi-i arătă mîna. Palma. Şi mai sus... Pentru ca ochii să se ducă unde-i ceara mai fină... Motiv de mirare şi descoperire a lumii. Îşi apropie nările; fără să atingă. Apoi închise ferestrele şi simţi un miros de vişine. Acrişor. Dulceag. Parfumat. Roşu... Mirosul pătrunzător al vieţii de copac. Fructul care-şi etalează pofta o dată cu urma lăsată prin aer. Să se ştie intrînd în ele; cu trupurile lor transparente şi coapte. Cedînd. Apoi lemnul micuţ în care s-ar fi oprit... Buzele i se umflaseră. Deja vroia să culeagă măcar în treacăt ceva atît de

puţin şi de fermecător. Şi-a stat aşa; tot aşteptînd fără să spere.

Se auzi chemat de departe. Parfumul rămăsese-n loc. I s-a spus să deschidă ochii. Cedric erea de mult plecat. Ajunsese la marginea grădinii.

- Uită-te acolo unde-ţi credeai fi vişinele.

Coborî privirile şi dedu să se plece gîndind la vreo mare surpriză pe carmin...

O halcă de carne putredă. Cu resturi de blană şi colcăind de viermi.

De-acum puţea.

Întors pe dos şi îngrozit, se trase repede la o parte.

- Pramatie ! Furi tot, nenorocitule..., tot furi ! Ia mîna de pe mine !!

- Gata. Gata... Ar trebui să mai vezi... Vezi.

Îl luă şi-l puse cu ochii înapoi.

Vişinele îl sorbeau aprinse.

L-au frînt lacrimile.

Şi n-a mai ştiut. Nimic.

Criza

Cedric

"Nu-l pot priva de tentaţia abandonului. Trebuie doar să fac o listă cu dorinţele lui. De la fleacuri pîn'la tot. Aş vrea să-l văd renunţînd. Cu eleganţă şi pretinsă nepăsare; şi totuşi sfîşiat de regrete. Ori de neîmpliniri. Să fie-n stare să renunţe la orice. Dar să îl

doară şi să-l sece. Ca şi cum i s-ar smulge inima din el.

Ca şi cum voinţa i s-ar prăbuşi atinsă de vreo ciumă neştiută...”

- O săptămînă cu cer plumburiu. Ca o bucată de tablă bine spînzurată-n capul nostru. Abea acum cînd e să moară, ni se arată Strălucitul...

Ce apus nou. Ce preafrumos trebuie să fie la acest ceas de mare oboseală. Cît îmi doresc...

- Doreşti ? Ce doreşti ? Dorinţa e doar coaja fructului. Sîmburele îi este cu totul altul...

- Care-anume ?

- Caută-l. Găseşte-l...

Alexis

“Pe unde am intrat ? Intrat-am... Sau poate c-am ieşit din orice altceva... De oriunde... Rămas-am şi iată-mă rătăcind. Pietrele căpătat-au grai. Aroma lor îndulceşte văzduhul... Iar aerul strică mierea. Şi eu; vreun fluture iritat, mă-ndrept grăbit spre-o lampă. Cercetările mele au eşuat. În cele den urmă. Totul e pe invers şi toţi aprobă sensul stabilit. De către cine ? Al meu iubit diario. Tu; eşti pagina cea goală. Eu; care te respect. Tu; nu vei răspunde niciodată decît cu propriile mele cuvinte. Tu; nu vei uza de altele decît cele pe care ţi le ofer eu.

Iar prudenţa mă îndeamnă să te-aleg pe tine. (!)

Ca să-ţi spun ce ? Adică ce îţi voi fi spus şi pîn-acum ? Sau mult mai puţin ? Sau ce ?... Cum mă simt ??! DE CE !! (?) Ă ? Ca să faci tu dup-aia pe deşteptul ? Ca să te bucuri de şoaptele mele şi-apoi să-ţi

deversezi jucăriile în ochii cine ştie cui **?** Ca să fiu tras la răspundere cu probe mai concludente **?** Ca urmele să rămînă cumplit de bine înfipte în memoria ta**;** şi cum alţii nu lasă dovezi, să fiu eu cel care încasează papara**...** Eu**;** care-nscriu dîre-n carnea ta**.** Tu**;** care mă vei băga în vreun proces**...**

Diario**.** Iartă-mă**.** Sufăr de o boală grea**.** Ce-o simt venind din mine**.** Ca viforul mînat de iele**,** vîrtejul meu e-o mare baltă iar strechea ce mă-mpunge**,** vreo mare delăsare**.** De parcă nu i-ar fi de-agiuns**,** lenea fu pusă doamnă peste mine**;** iar mintea mea i se-nchină vasală preasupusă**...** Încet**,** încet**,** ori mult prea repede**,** şi inima căzu legată**...** Şi uite lenea cea crăiasă cum mîndră-şi stăpîneşte-al său ţinut**.**

Nu-i nici o şaradă**.** Adevărul trebuie spus sub această formă**.** O distorsiune**,** acolo**,** cît de cît**;** altfel nu-ţi crede nimeni**.** Poate pentru că toţi s-au obişnuit că numai nebunii îşi pot permite luxul de-a născoci adevăruri**.** Iar ei le emit sub cine ştie ce iluminare de spirit în parabole şi alte astea**...**

Ziceam de delăsare**.** E cronică**.**
Futu-i mama ei**...**
Dac-ar fi numai plăcutul şi nobilul farniente**,** nu m-aş panica**.** Să stai cu burta la soare**.** Cînd te scoli ţi-e foame**,** cînd mănînci ţi-e somn**;** halal boala porcului**.** Să nu duci grija nimănui**.** Să zaci mîrlan şi îndopat**,** fericit acolo-n cocinuţa ta**.** Cloaca precum un palat**.** Regele trîntorilor**...**

Da**.** Sunt ca beat**.** Atrofiat**.** Alienat**.** Cine mă vrea tîmpit **?** **(**Ia să vedem**...)** Patru zile în care m-am învîrtit între masă şi pat**.** Fără gînduri**.** Fără mister**.** Fără nimic **!** Nu numai că n-am avut mulţumirea porcină**.**

Dar m-am simţit şi agresat de propria-mi tembeleală. Adormeam pur şi simplu. În timp ce încercam să-mi impun să ţin ochii deschişi... Porcului îi place să facă ceea ce (nu) face. Mie nu. MIE NU.

Memoria ca o cangrenă. Restul – precum cenuşa-n vînt.

Alandala... Alandala... Alandala... VAX."

"Astăzi. Că ziua de ieri a trecut. Şi celelalte. Prezentul strălucitor şi impetuos. Pe unde mi-am uitat mintea ? P-aci p-undeva... Dă-i şi caută iar în bezna asta. M-am lichefiat; atunci cînd mi-am dat seama că nu există ieşire. Că sunt terminat. Şi bătrîn.

A cincea zi. Cred că spectacolul pe care mi-l pregăteşte cine mi l-o fi pregătind, nu va fi decît putrezirea mea. Frumuşel. De viu. Carcasa va rămîne comme d'habitude. Dar ficatul, plămînii, rinichii..., sîngele, fierea; doar astea se vor face ciorbă. Şi creierul, bineînţeles.

Diario. Tot ocolesc să spun. Tot dau tîrcoale şi nu pot să-ndrăznesc. Aş tot vrea... Şi tot despre boala cea urîtă... Încep cu nişte exemple. Ca să fie mai clară diagnosticarea..."

Un, doi..., şase, opt, zece...
Treisutepaişpe.

Deci.

Mi-a pus maică-mea în faţă o ceva de mîncat. Dulce. Pe care o aşteptam de mult timp. Prăjitura aceea scăpată-n apatia mea. Musca din lapte. Şi mă tot uitam lung. Mă tot

uitam. O doream ? Nu. Ha ! Nu. Deloc. Parcă eream din ceară. Din cretă. N-am luat. Nici n-am gustat den ea. M-am mai răsucit; am mai umblat...; adică m-am tîrît.

Şi-mi tot inventariam lucrurile dîn preajmă; şi tot le socoteam. Îmi ereau (...) indiferente. Eu, care-am iubit întotdeauna acest popor static şi fidel. Eu, care alte dăţi am gîndit nespus de exigent – "mai bine ura decît indiferenţa şi mai bine damblaua decît gălbinarea..." Şi chiar m-am întrebat ce caut eu pe lumea asta. Apoi, fără să îmi fi răspuns, (retoricul de mine) m-am aşezat în pat şi-am început să mă uit pe pereţi.

Scara valorilor de la gri ţipător la gri fascinant.

Seara. Ca recompensă. Mi-a trimes Cedric răvaş. Că dacă nu vreau să-l văz pe Krista.

Ei, da. Uite că totuşi doresc ceva. Iată că vreau. Într-adevăr ? (Ţ) Da. Şi m-am dus. Numai inima bătea. Restul dormea în pace. Cu candoare. Cedric erea chiar vioi. Dar mă tot cerceta de zor. Pe furiş. Nu prea vorbeam. Atunci a devenit foarte serios şi m-a-mpins în faţa oglinzii.

- Vezi-te. Uită-te şi să nu mai fii aşa.

Ce ai ?

- Nimic.

- CE AI ?

- ...nimic.

- Bine; n-ai nimic.

Apoi. L-a chemat pe Krista. Care erea cu totul şi cu totul alt ăla decît îl cunoscusem eu în acea noapte. Blondeţea pieptănată, hainele fără cusur... Ce să mai. Lux turbat. Haina de

saten gri argintiu şi părul galben; o eşarfă neagră ca şi dantela de la mîneci. Şi-apoi negru pînă gios. Gura enormă; violet. S-a apropiat. Şi a zîmbit. Mi-a-ntins mîna. O avea fierbinte. Caldă. El a fecut-o repede şi fără protocol. Ochii i se lăsau căprui înspre mine. Erea un cor de şoapte. Tot un cîntec fermecător şi curvesc. Mă simţeam stană. Ce i-am întins eu era o gheară uscată. Vreo creangă. Iar gheţurile mele îl pironeau moarte; de-acolo, de pe fundul lacului. Băltoaca de mercur. Buzele se încrîncenau închise. Pecetluite. Mă cam pietrificasem.

"N-ai vrut ? Poftim, îl ai. Ia-l. Înnebuneşte-l. Nu l-ai vrut ? Nu l-ai vrut ?!"

Şi tot aşa. Şi nu erau gîndurile mele, ci bisturiele lui. Ale lui. Ace. Ghimpi. Vreun freamăt acru. Celălalt a rămas acolo. Eu m-am învîrtit în jurul lui încă o dată. M-am tot uitat. Şi cu cît frig. Apoi m-am tras înspre un ceva să m-aşez.

Gîndeam cam aşa. (dacă voi fi gîndit)

Atunci cînd am privit mai îndelung către-un obiect ori o fiinţă, nu trecea mult şi-l şi vedeam cum îmi scapă. Cum îl pierd. Simon mi-a plăcut. Dar prea repede s-a topit. Cînd Wharton mă ameţea cu rîsetele lui, gîndit-am numai; fără ca să fac vreun pas. Şi tot cu gîndul mai apoi m-am depărtat. El contrariat; eu tot scîrbit şi schilodit. Oare pre Everard nu-l voi pierde în curînd ? Că asta aştept deja... Cocoţat în vîrf de scepticism. Nu ?! Deja ştiu ce ar urma dacă...; dacă. Diario, deja ştiu ce ar urma. Deja ştiu că aş tot pierde iar şi mereu. De

aceea nu mă pot lepăda pre mine... De aceea nu pot ieşi din mine.

Nu am treabă cu Krista; şi nu am treabă cu nimeni. Mecanismul e-al meu şi atît. Conversaţia o duc cu mine celălalt. Krista nu e decît un obiect.

Da. Ciuma renunţării. Cam asta e. Să renunţ. Să tot renunţ. M-a atacat repede.

Cedric zice că nu-nţelege. Nici eu.

- De ce l-ai vrut ? Doar ca să-i dai roată şi să-l măsori din cap pînă-n picioare cu ochii ăştia ca neşte dălţi ? Mai doreşti ceva ? Mai există ceva care să poată fi dorit de tine ? EXISTĂ ?

- Ţ.

M-am ridicat să plec. În uşă m-a prins de braţ şi m-a răsucit în el. Şi-a tors:

- Ce ţi-e ? Ce doreşti ?...

- Să doresc ? Ce să doresc ? Dorinţa e doar coaja fructului. Sîmburele-i este chiar renunţarea...

Şi am plecat fără să-i mai văd chipul. Nu am simţit nevoia să mă uit în urma mea. Basta.

Nimic nu se-ntîmplă ! Nu se-ntîmplă nimic !! Norii se-au împerecheat peste măsură şi-acum se pişă-n capul nostru; noi ăştia banalii şi nenorociţii... Nu se mai întîmplă nimeni. Mocirla m-a gîtuit şi m-a castrat. Într-o veselie... Uite-i nene cum se-adună şi se înmulţesc şi tot fată ţîrîita asta de ploaie. Şi streşinile. De parc-ar urina o cireadă întreagă. O CIREADĂ DE STREŞINI !!

Şi s-au udat toate. Murate. Pepeni şi catarge putrede, alias pereţi de case. Praz şi conopidă – acoperişuri şi pavaje. Bălţi şi pîrîiaşe..., ţara făgăduinţei – tărîmul ploilor ramolite, care uită să se mai oprească; şi cu foşnetul lor care-asurzeşte... Cu bezna asta cenuşie în care ne zbatem; cu ameţeala şi cu somnul în care colcăim orbeţi. Cu lumînările care le-aprindem ca să nu ne scoatem ochii ziua-n amiaza mare... Cu porcii şi găinile şi javrele şi moliile şi viermii şi gîndacii şi şi şi şi şi şi... Şi. Mor.

Eu şi oglinda mea suntem atît de-mpreunaţi. Amanţi în război şi ciudă. Întru disperare. Sîngele mi s-a scurs undeva în pămînt şi m-a lăsat alb ca varul. Şi steril. Dacă m-ar gusta cineva, ar muri otrăvit de un venin cu o mie de nume. De care sunt plin. Cît un potir.

Încă mai pot să plîng. Iubitele mele potopuri; de la ochi pîn'la noroi. Convulsive. Nărăvaşe... Sau reci. De toamnă. Uneori nu vor să mai iasă; din mine. Nu vor.

Să mă sufoc şi să tot dorm un somn imens.

Şi nimeni să nu-mi ceară socoteală.

Mai am vreo dorinţă ? (...)

Mintea mea are vicii. Are vicii mintea mea.

Cerul tot n-a-ncetat să-şi plîngă de milă.

Încă mai scuipă cu mărunţita aia...

Cred că Soarele s-a înecat de mult.

Cred că n-a mai rămas decît Luna..."

Cedric

"Domnişorul Papamavros o a luat prin mirişte. Văz că trebe să-i pun belciug băiatului

că altfel le mînă razna. Cred că am şi forţat nota un pic. Vom reveni la neşte lucruri mai convenabile. E foarte sensibil; ce să mai... Are material bun. Şi e valabil pentru toate apucăturile.

Ultima oară se juca destul de-ndemînatic cu cuţitul pren liniile palmei...

Între a dori şi-a renunţa, l-am învăţat să-l prefere pe-a renunţa. E mai elegant. E mai scîrbos. E mai profund.

Va trebui să-l scot din depresie. Cît mai este haotic. Dacă depăşeşte faza asta devine ireversibil. Se pietrifică. Acum. Încă se zbate-n el şi nu-şi dă de cap. E surprinzător de slab. Şi poanta care mă amuză cel mai tare e că o dată cu otrăvurile i-am livrat şi antidotul. Numai că nu-l duce deabla cum să le folosească.

Aşa cum fiece-ntrebare-şi conţine şi răspunsul, tot astfel, fiece venin îşi are leac în chiar el însuşi."

Alexios

"Mă las în fund pe prima bîrnă. Şi mă gîndesc la ceastă clipă de amiază. Cît e de scurtă. Cum oare-o pot lungi. Cum pot s-o-ntorc pe dos... Să-i dau alt parfum şi s-o mut într-alt hoit... Şi încă nu voi fi aflat toate de la el. El. Cu toatele. Toate. Păcatele.

Simt cum suntem amîndoi. Pramatii. Neruşinaţi. Din virtute facem viciu. Nimic nu ne scapă. Ce superbi suntem. Frumoşi ca visele den urmă. Catifelele noastre se bălăcesc în făţărnicie iar vorbele..., perle găunoase. Ce atingem noi cu spusa, scrum se face şi dispare.

Ucenicia. Ce preţ are această ucenicie ?"

Îl cuprinse. Apoi îl ridică şi-l duse-n pat; ca pe vreun odor. Şi aplecat peste el începu.
- Doar Luna a mai rămas. N-ai crede... Eşti complicat.
- Ştiu. Erea vorba de altceva.
- Da. Chiar despre tine. Mintea ta a fiert. Ficatul s-a răsturnat. Iar inima a cam rămas în urmă. Eşti gravid cu propriile tale fantasme. Porţi un cocoloş mare. Nodul din gît sau cum vreai să-i spui.
- Funia şi săpunul...
- N-ai de gînd să sfîrşeşti odată cu porcăria asta ?!
- Nu ! E-a mea şi să mă laşi. Sunt marafeturile mele. Nu te privesc !
De-altfel n-ai fecut nemic să mă scoţi la suprafaţă. Nu-ţi credeam atenţiile atît de indiferente. Parcă nu-ţi eream nimic. Parcă nimic nu-ţi eram... Liniştea ta care-mi provoacă fierea. Tare amabil. Iar politeţea ta arde pre mine ca fierul încins... Şi ciuma-i pe capitole. Ăsta tocmai a fost despre-nstrăinare.
De ce eşti atît de pe invers ?
Şi cum de-mi auzi tot ce gîndesc ?
Cum ?

Trei; şaptesutedouăzecişicinci. Cinşpe. Patrudzăci. Punct.

Oglinzile

I se lăsă peste gît. Prin spate. Şi se opri în păr. Iar mîinile îi trecură pe sub braţe căutîndu-i pieptul. Coloana se ivea ca un lanţ scump. Vreun marcaj... Una, două..., şapte vertebre în care buzele i se tot încurcau. Apoi apropiindu-se şi-abea murmurînd. Prea clar.
- Nu ştii ? Eu sunt jumătatea ta.

Şi-n timp ce-l încolăcea den nou şi-l săruta, îl trase-afară din pat. Şi se tîrîră aşa o vreme în picioare; ca doi copaci în călduri.
Dar ereau acolo. În faţa ei.
- Vezi ? Vezi-te... Că tu şi-oglinda ta sunteţi atît de-mpreunaţi.
Şi-l mai secă o dată.
- Eu sunt oglinda ta, nufere. Tu, cel de-aici, cu mine, cel de dincolo... Înţelegi ? Eu sunt dincolo de steaclă. DINCOLO.
Apoi îl lăsă şi i se retrase.
- Eşti atît de frumos. Feţi un parfum nebun. Cu pielea aia a ta. Delfine. Crine.

Se mai apropie pîn'la un pas şi se plecă aşa; cu mîinile prinse la spate. Şi mai cercetă doar cu buzele peatra aceea cu sînge necunoscut.

"De fapt a fost întotdeauna la fel. Cu mine însumi. Sala tronului. Iar în loc de tron e uitătoarea."

"Everard. E atît de tulburător..."

- Mă crezi ?
- Te cred.
- Atunci uită-te-n ea. Du-te... Cu numele tău; către celălalt. Nenumitul. Geamănul tău

nesătul. Nu vezi cum te vrea să-i fii acolo lîngă el ?
- Eu. Cu el. Dar el nu e decît copia mea. Cînd eu mă mişc, şi el se mişcă...
- Eşti sigur ? Dar dacă tu-i eşti copie lui ? Poate că tu repeţi prea repede a sale gesturi... Poate chiar le anticipezi... Cît de bine v-ar şade împreună.
Vouă.

"Oare... Să fi visat ? Eream chiar eu. Cu trupul întreg. Neschimbat. Şi tot oglinda aia mare... Dar cînd am agiuns în faţa ei, altul am fost. Identic şi totuşi atît de diferit.

M-am mişcat spre stînga, el s-a răsucit la dreapta. Şi orice-aş fi fecut, el mă maimuţărea în sens opus. Treptat. A început să se misce singur; fără mine. Să unduiască, să se strîmbe, să-şi balanseze vreun picior prin aer, să deie den şolduri ori să clatine din cap... O păpuşă nouă croită după carnea mea. Imagine ambiguă; fermentată pîn cine ştie ce retorte. Avea gesturi pe care eu nici măcar nu le am gîndit vreodată... Eream eu muieresc. Eram chiar eu; o curvană de băiat, frumos ca o cadră.

Am dat să plec. Dar altcineva, în spatele meu, se isca amăgitor. Şi m-am întors. Ne strîngeam în braţe; căci el trecuse de sticla ceea şi palpita lîngă mine. La fel de rece şi-nţelegător. Nici unul nu era peste celălalt mai mult...; eream egali. Doar că eu nu mă ştiam să fi fost vreodată astfel... Se mişca destul. Îl acceptam. Şi aşteptam să-l văd şi să-l cunosc spre ce va fi. Eu îi eram trunchi, el îmi erea căţărător. Din mult în mai mult.

Pînă plezneam. Eram eu cu mine însumi.
Care s-a dovedit a fi însămi.
Cînd a vrut să-mi arate, ne am trezit."

"Am mers iar la oglindă. Şi eream eu de data asta. Atît de eu încît m-a dezamăgit.
Am început să mă-nclin, să mă mişc, să mă balansez..., să privesc ori să mă strîmb aşa cum o fecea el. Ca să îl scot la iveală. De-acolo. Din virtual. Merge... Uite că merge !... Perfect sincronizaţi. În sfîrşit...
Acum suntem la fel.
Dar oare, care din noi l-a asimilat pre celălalt ? CARE ?...
Cedric stetea cuminte.
- Ai fost suficient de intrigat. Pentru a te socoti capabil de-a face punte între un sloi de gheaţă şi-o făcătură neruşinată.
- Iar acum sunt amîndouă...
- Taman. Dar... chiar tu spuneai, parcă... despre actoriceală... Că ne-o însuşim fără să vrem...
- Da, da. Chiar eu gîndit-am despre asta; dar nu am spus-o...
NU O AM SPUS. Ci doar...
- Da, sigur. Tu doar ai gîndit. Surpriză ! Nu ştii ? Eu iubesc gîndurile tale... Gîndurile tale, scumpe sarcini. Nimeni nu le merită... Vino. Noaptea ne aşteaptă. Ne-aşteaptă noaptea. Ce-i cu tine ? N-a fost nimic. Nemic n-a fost. Doar noi suntem adevăraţi. Mă crezi ? Iubite. Iubite al meu. Hai. Haide. Timpul ne vrea să-l sfîşiem.
- Cedric..., ce vîrstă ai tu ?
- Află...
- Dar fraţi mai ai ?

- Pînă trec şi ei puntea.

- Ştii..., oglinzile sunt singurii noştri parteneri. Valabili. Şi care nu pun coada pe spinare. Băiatul ăla de colo, sau ce-o fi el, te va urma întotdeauna. Îţi este fidel pînă şi-n ură. Cînd vei turba văzîndu-l, el nu va dispare speriat. Ci te va-nfrunta cu propria-ţi atitudine. La urma urmei; e chestie de conduită. De curaj... E curaj faţă de primele tale adîncuri. Să te sondezi şi să faci listă. Fără să dai în benga... Să-ţi urci şi tu Golgota scoborîndu-te mai în lăutru. Tatonînd abisul. Curajul de-a renunţa şi de-a cerne bîlciul zornăitor în care eşti tentat să te risipeşti. Curajul de-a-ţi pune întrebări grele şi să dai răspunsuri crîncene. Curajul de-a merge-nainte cu orice preţ sau curajul de-a-ţi încheia socotelile în fiecare clipă. De-a abandona tot. Curajul de-a te accepta. De a nu face mofturi. Curajul de-a sta singur cu o pagină albă-n faţă. Curajul de-a sta drept la oglindă... E o trufanda existenţială; ciobul ăsta cu personalitate.

Da. Tu poţi să zîmbeşti cît vreai; tu, originalul. Copia îţi va face întotdeauna cu degetul. În vreun moment de mare tihnă, cel de-acolo va avea grijă să te-ntoarcă pre dos.
Ce ai fecut pîn-acum ? Ce rost ai ?
Dar ai unul ? FĂCUT-AI CEVA ? Bine sau rău..., bun sau prost... Şi îţi dai seama că den atîţia ani, praful şi pulberea alesu-se-au. Şi că inutilitatea e-un fruct greu de digerat... Şi că parazitezi. Den orice punct de vedere.
N-ai fost în stare nici să dai satisfacţie cuiva. Nici măcar ţie. Ce faci ? Vegetezi. Asta faci. Ia-ţi-l de partener; jucaţi-vă. Să te-nveţe el legile coexistenţei printre semenii

tăi... Să vi-o trageţi, să vă nebuniţi; nu ştiu !... Fă ceva. Nu mai sta ca peatra în mijloc de drum... Dă-te ori la stînga ori la dreapta; datornic hotărîrii, dar dă-te-n undeva. Pînă şi pre mine m-ai exasperat. E mai bine să faci vreo tîmpenie şi să stîrneşti un oprobiu general, decît să zaci şi să nu laşi nici o urmă.
- Bine, dar nu sunt mulţi cei ce lasă...
- Tu şi mediocritatea; tu şi banal. Ca nuca-n perete. Hai...

Nu... Fir-ar să fie de treabă !... Eşti leneş. Cu-adevărat. Ştii ce e lenea ? Este imbecilitatea dusă pînă la act fizic. Prostia unui act. Întinsă şi pleaşcă precum o plăcintă; şi ireversibilă ca o epidemie. Vreai să te bălăceşti cu plebea ?! (!)
- CEDRIC. Baţi cîmpii. Şi-mi scoţi pe nas nişte enormităţi catastrofale... Gata. Las-o baltă. Că trag de-mi sar ochii cu bălăriile de leac... Ori mai şi scormon pren biblioteci. Iar ca să reuşesc să rămîn întreg la minte, încă şi desenez. Asta-i tot; deocamdată. Şi e prea destul. Şi vreau să-mi găsesc tihna. Şi să-mi bag picioarele-n rest. Şi să mă încui la mine-n teritoriu... Ăi fi eu un bolovan, acolo..., dar pre mine nu mă mută nimeni de unde voi eu ca să stau.

Tu m-ai învăţat să fiu precum lama de cuţit... Şi să nu ratez. Şi nu uita că pe lîngă toate slăbiciunile mele, eu mi-am cultivat ceva în plus; faţă de alţii. Carcasa asta intransigentă şi vigilentă. Care stă la pîndă. Stă pentru că-i place să atace şi să muşte. Cînd în lăuntru toată lumea doarme sau zace toropită de mai ştiu eu ce şmecherii de-ale lui Everard, carcasa e şi ea cuminte. Dar tot trează.

Atunci, cu criza, nu numai că ştiam pe unde se iese; dar nici nu vroiam să ies. Înţelegi ? Îmi plăcea. Şi te vroiam pre tine din afară să vii să miorlăi şi să aşa mai departe... Drept ce mă iai ? Eu nu sunt Simon; nici Philip; nici Krista. Ălora chiar de le-arăţi ceva cu degetul, se vor uita la degetul tău, nu la cevaul în cauză. Eu nu sunt nici pe departe asemănător cu vreunul din ei... Pielea mea are valoare. Pentru simplul fapt că eu te pricep şi te înregistrez şi te cataloghez cu tot ceea ce spui sau faci. Să-ţi iasă din cap orice paralelă între mine şi ăia !
Cearcănele meu e de truda minţii şi de stat la descurcat pagini. Nu e fătat den oboseli nefiresci trăite în nopţi de inconştienţă. Pre mine, hîrţoagele tuturor mă consumă; nu ierburile voastre.

"Nu-mi-aduc aminte să fi fecut vreo aluzie la o eventuală paralelă... E tracasat rău. Alexios."
- Gata ? Gata, da ? Nu eşti ca ei. Tu nu eşti ca nimeni. Tu eşti special. Cam cum erea mărul printre celelalte poame. Tu eşti interzis. Crine. Doar ăilalţi sunt liberi. Libertatea nefiind decît pasul spre banalizare. Tîrfa de la colţul străzii e la fel de bună ca şi Krista. Sau Simon. Tu; eşti altceva. Eu nu uit. Mă crezi ?
Alexis veni lîngă el; cu gura strînsă bot.
- Ce facem ?...
- Tu, nu ştiu ce faci. Eu însă; îţi admir scorţoşenia. Mofluz ? Vroiam doar să te-nviorez puţin. Să te burzuluieşti... Să te cabrezi. Îţi doream reacţia.
Eşti prea calm. Atît. Asta erea tot.

Alexis se prinse de el. Şi-şi lăsă fruntea pe gîtul lui. Iar între ei, hainele se mototoleau luxoase şi obscene. Dantela se-ncreţea ca o mîngîiere preţioasă; asupra unei mîini; ori peste vreun umăr.

Părul se-nvolbura agitat şi chemător; pre unul înspre celălalt... Ere atîta linişte. Nu se mişcau. Nici aerul nu se clintea. Cu toate că în alte părţi, viforul surpa totul în cale. Ei nu au cedat.

- Violet şi carmin ?
- Sunt din aceeaşi zonă, dar rînd pe rînd îşi schimbă partitura. Iar în funcţie de context, sunt de sexe diferite. Violetul, în principiu, este femeiesc. Mă refer la cel foarte pur, ca petalele de zorea. E femeiesc în sensul de învăluitor, parfumat; periculos; liniştit. Moartea din somn. Vreo catifea mare ce ţi se lasă peste gînduri. Lîngă verde va plezni căpiat. Negrul îl domoleşte şi-l face să toarcă. Îi dă mister... Carminul. Este războinic. E crud. Bărbătesc. Seamănă a urme de luptă.

Carminul e asasin şi vîscos. Nu are transparenţă. Iar dacă i se oferă, e pentru a se vedea mai bine mînjit şi scurs den vreo rană. Carminul îndeamnă la o petrecere cu topoare. E încins. Purtat de o femeie va fi sufocant şi greu de-atîta plăcere. Ea va rămîne ca apa-n găleată. În timp ce ceilalţi vor fierbe locului. E o culoare vinovată şi murdară. Şi care-şi strigă mîrşăvia fără ruşine. Nu e nici roşu, nici cafeniu; nici violet... Este el însuşi, distilat într-o formă vizuală pornind de la spiritul care-l stăpîneşte. Pe un bărbat, carminul se va

aşeza docil. Între negru şi gri – înspăimîntătorul fermecat... Două catifele; negru şi carmin, apoi un saten sclipitor... Carminul se va afunda mai adînc decît întunecatul şi greul negru. Carminul. Va deveni un puţ care explodînd, te trage-n el...

Violetul. Îi va sta la fel de bine femeii; doar că nuanţa sa va fi rece. Carminul atrăgea cu promisiunea îndestulării. Erea fierbinte. Violetul e chemător; percutant. Are taină şi miroase fără ca femeia să fi folosit vreun parfum. Dar e prea preţios. O femeie în violet este o femeie scumpă sau inaccesibilă. Poate chiar cu un doliu secret. El atrage pînă la un pas. Carminul atrage pînă la dizolvare. Violetul e nocturn. Steril. Fată fantasme şi curenţi de ger. Un bărbat în negru, carmin, gri; va seduce orice minte de fiinţă văzătoare. O femeie în negru, violet, gri, îşi ameţeşte anturajul şi-i contrariază pre toţi. Căci aceasta, oricît de simplă şi virtuoasă ar fi, lumea o va complica şi o va socoti perversă.

Violetul şi celelalte două fac un concert cu totul şi cu totul special. Toate trei sunt reci. Iar violetul, precum o inimă-ntre două necolorate, va imita teatral chiar vreo culoare caldă. (Pe post de-adevartă inimă, nu-i aşa ?) Şi îşi va-ndeplini rolul perfect. Iar de-aici încolo, desăvîrşirea cu care luxosul cel sterp imită o roditoare diurnă, va instaura definitiv straniul. Femeia în cauză va sfărîma sufletele fără a rosti vorbe. Cîntarea scrîşnită a toaletei sale va ameţi orice molie înainte de-a ajunge la flacără. Iar dacă la aceste culori îşi va pune argint, ele vor fi mai crunte, mai rele, mai sufocante şi mai reci. Dacă aur îşi va

pune, seducţia sa va fi ireversibilă. Neexuberantă. Acestei femei îi poate lipsi orice tact; atîta timp cît se va îmbrăca astfel...

Acelaşi violet între gri şi negru va deveni vicios parşiv pe un bărbat. Straniul se va topi în ambiguu; seducerea va perverti iar tristeţea doliului va suna a tinichea în noul hohot batjocoritor. Dacă bărbatul va purta argint, va atrage oameni severi. De-şi va pune aur, va fi ca şi cum şi-ar scoate fundul la vînzare. Femeia avea stil purtînd aur; dar el deasemeni ar fi stilat tot într-un sens femeiesc... Da. Carminul e o armă grea; cu care spinteci. Violetul e chiar narcoza. "Ia-i minţile şi-i vei putea face orice..." Violetul întorce pe dos în tăcere.

- Albastrul de peruzea şi violet ?

- Tu; te ai gîndit că sunt amîndouă necalde. Şi totuşi te uiţi des la inelul pe care-l ţii pe mînă. Şi nu te înspăimîntă. E rece. Dar e răcoros. E ca vîntul. Ca cerul. Leac pentru orice scîrbă sau nepotrivire. E calmant. Nu are miros; nici gust. E ca aerul proaspăt. Vreun izvor. Lîngă el, violetul devine omenesc, credibil şi chiar vioi. Sunt fermecători şi muzicieni. Violetul, oricît ar fi de femeie, aici ar avea valoare bărbătească, asemeni albastrului. Un cuplu zurbagiu cu care nu poţi cădea în depresie.

Sau. În altă ordine de idei... Violetul e un bărbat de treizecişipatru de ani; albastrul e un băiat de şaptesprezece... Induc în eroare şi-ţi fac ochii praştie pentru că amîndoi sunt la fel de activi... Nici unul nu-i e subordonat celuilalt şi nimeni nu trece drept pasiv în această relaţie. ÎNŢELEGI ?...

Alexios întorcînd capul a neştire. Şi-urmînd.

- Negru – albastru ?
- Te referi tot la cel albastru sclipitor ?... Astea-s culorile vehemenţei. Un bărbat îmbrăcat aşa este treaz şi acid. Totuşi, de bună credinţă şi cu merite multe. Demnitatea şi orgoliul sunt primele lucruri care le-mpinge-n faţă. Chiar dacă nu-s cele mai importante. Este corect şi fidel. Iar extremismul e ceva constant. Depinde şi de dozajul pe care îl practică între cele două culori. Negru în întregime şi un bob de albastru – ăsta eşti tu. Să fii sechestrat în interior ca la puşcărie corecţională. Sinele ascuns şi speriat de lume. Doar inelul la care te uiţi te mai scapă; ieşi prin el ca pe fereastră. Tot combinaţiei zise i se datorează şi aspectul idiosincrazic; aparenţele de viperă turbulentă... Dacă ar predomina albastrul iar negrul ar fi mai puţin, acest om va fi plăcut semenilor săi. Şi deşi nu va aparţine nimănui, el îi va ajuta pe cei din giur; prin simpla sa prezenţă. Prospeţimea şi vitalitatea vor atrage muribunzii şi sictiriţii. Precum mierea muştele.
- Ce aduce după ea o cantitate mare de negru ?
- Negrul scufundă şi amplifică cea mai neînsemnată pornire negativă a unei culori sau nuanţe. O baltă de negru şi-o fărîmă de roşu – pasiuni erotice pînă la crimă. Verdele va face ca negrul să fie bezna fundului de lac... Oranjul de curtează pe-ntuneric – insul nostru va fi un excentric sobru; un ţăcănit politicos care va urmări să-şi bage-n balamuc auditoriul; şi asta doar pentru a se amuza. Negru – orange este registrul farselor.

Negru şi gaben; aici suntem pe fieful scandalului. Bîrfa, răutăţile, sămînţa de discordie, viclenia, perversitatea şi gelozia. Acest cuplu este atît de puternic, întinat şi posesiv, încît îşi va pune amprenta asupra oricui l-ar purta. E frumos. De privit. Dar nu de purtat. Căci cel ce le poartă va fi nu doar rău ci va avea şi putere. Iar aceasta decurge chiar din starea conflictuală în care se ciocnesc permanent cele două culori.

- Negru, galben, ocru ?

- Ah, da. Ocrul schimbă radical poziţiile. E fermecător; şi foarte elegant. Ocrul temperează harţa. E un pact de neagresiune... Personajul nostru e un om de-o calitate excepţională. Trăieşte plenar; fără inhibiţii. E stabil şi diurn.

- Dacă tot e să vedem cu ce se poate mînca negrul...

Mai e un albastru. Acela profund şi întunecat ca la jumătate de seară... Ori ca la vitrouri...

- Da. O pereche grea care acapareză şi strică tot. Nu e-o combinaţie bună. Produce criză tuturor şi chiar celui ce-o poartă. E agresiv morbid. Şi coroziv. Îi trebuie neapărat un alb; pentru binele relaţiei. E vorba de prudenţă.

Griul l-ar face mai tăcut şi mai închis. L-ar adînci mai tare. Mă refer cu precizie la acela care-ar socoti că aceste culori îi sunt cele mai potrivite... Nu la cel ce se-mbracă accidental ori fătarnic în ele.

- Alb-negru ?

- Asta mi-e. Combinaţia mea preferată.

Alb tot şi-o eşarfă neagră. Sună a nevinovăţie scandaloasă. A viciu cu etichetă de lux... Ori chiar vreo porcărie ascunsă cochet sub o toaletă imaculată. Lejeritate...

Şi o lipsă de preocupare ce maschează eficient un personaj mult prea treaz. Negrul puţin şi bine aşezat e chiar dovada... Iar albul, e inocenţa care susţine cu conştiinciozitate păcatul...

Negru şi puţin alb... Ăsta e tiparul de sobrietate rigidă peste care nu trece nimeni. Cu asemenea aspect, oricît de diliu ai fi, lumea-ţi va acorda atenţie ca vreunui universitar... Nu se întrevede nimic dincolo de această alăturare. Iar oamenii te cred impecabil atunci cînd nu văd nemic den tine. Dar dacă i-ai lăsat o dată să vază ceva, orice-ar fi, bun sau rău, cînd le vei astupa fereastra, ei vor începe să deie cu peatre şi să-ţi pună-n cîrcă toate mizeriile de care-au habar. Dacă nu-i laşi să vadă nemic, cu timpul se vor obişnui. Şi în afară de curăţia pe care ţi-o vor atîrna drept firmă, vor începe să creadă chiar că nu ai nimic de arătat. A le menţine treaz interesul este o problemă cu două tăişuri. Pentru că insinuînd ceva, rişti să-ţi spargă oale-n cap. Dar, deasemeni, e de preferat să fii ştiut de orice decît să nu te cunoască nimeni. Capacitatea lor de înţelegere şi apreciere îţi poate juca feste puţin plăcute...

Da. Deci negru-alb dacă vreai să convingi oamenii de verticalitatea ta. E uşor. Totul e pe văzutelea. Nu crezi pîn'ce nu vezi; dar crezi de-ndat'ce vezi... Iar alb-negru de vreai să amuzi şi să binedispui o societate de perverşi.

- Negru, alb, gri ?

- E grav. Stins. Un îndoliat. E ca toamna. E greu. Cel ce s-a retras departe. Fără scăpare sau altceva...

- Aşa ereai. Cînd te am vezut prima oară.

- Ştiu. Şi purtam argint cu onix. Şi eram de pămînt. Chiar aşa eram. Mă crezi ?...
- Le ai mai purtat ?
- Dar nu le am mai considerat a-mi aparţine. Şi tu, tot mereu în negru. Doar uneori te schimbi. Atît de rar...
- Pe mine negrul stă a bernă. Pre tine prinţe, negrul nu e haină. Ci piele; şi-oase. Şi carne.
- Ţi-s'pare. Orice culoare pot să-mbrac. Eu pot să-mbrac orice culoare... Iar pielea mea e albă. Nu ca pergamentul tău..., dar oricum. Un alb de om sănătos şi normal.
- Mai ales normal...

Cedric îi luă mîna-ntr-a lui şi se uitară împreună; comparînd cele două nuanţe. Unul trufaş, omenesc, de hoit bine ţinut; şi un altul, mort şi transparent ca o plantă lipsită de sînge. Căci sîngele trecuse benevol în vreo altă carne.

Ori în vreun alt hoit.

În insectar

- Că tot ne am vorba-ceea după alăturat lucruri şi după comparaţii... Cum ai privit treburile astea atunci cînd ţi-a sărit ţandăra ?...
- Mi s-a părut doar. Că-ţi ardea ţie de bazaconii... Mi s-a luat de potriveli stupide

şi de categorisiri pe limite de vîrstă...
- Da. Probabil că aş fi intenţionat o paralelă; care datorită ajutorului tău nepreţuit, rămas-a în aer. Şi pe care o aş continua acum... Nu e nimic obscen. Deci. Ştii cumva pe unde se accentuează diferenţa între voi ?...
- Bănuiesc că la nivel comportamental. Poate mai mult. Nu ştiu.
- Conduita nu e decît oglinda pe faţă a situaţiei din interior. Iar dacă te aş pune în balanţă cu Krista... Mersul tău sobru. Tu; cu ţănţoşenia ta de senior şi cu austeritatea vorbelor tale. Că pînă la urmă dai foarte impresia de om de peatră. Vreo structură cristalină, ceva... À propos de Krista, cristal şi cristianism... Da. Eşti foarte ferm. Chiar şi cînd şerpuieşti. Cu siguranţa asta a ta. Eşti sigur şi cînd şovăi... De fapt; cauţi ca prin modelarea imaginii publice să-ţi mai înăspreşti sinuozităţile intime. Ori să le ţii în frîu. Te arăţi a fi sigur deoarece acolo, în lăuntru, există un mic vîrtej de confuzie care tinde uneori să-ţi scape. Luptîndu-te cu propria rebeliune, chiar reuşeşti să o domini. Îţi impui neşte rigori şi te ţii de ele cu dinţii. Dar vîrtejul nu piere; doar că tu ai învăţat cît de cît să trăieşti cu el. Krista nu e-n stare să-şi rezolve problemele. Mai ales cînd se împiedică în metode raţionaliste...
Nu am fecut şi nici nu am de gînd să fac o delimitare categorică şi definitivă între voi în ceea ce priveşte repartiţia confuziei şi-a clarităţii. Tocmai pentru că nu există un procentaj perfect de sută la sută în nici una den părţi. Să se fi-ntîmplat aşa, ar fi-nsemnat ca tu să fii un scorţos cu capul plin de tărîţe iar Krista un dement iresponsabil... Amestecul e cel care vă declară umani şi relativ normali.

În tine, confuzia îşi dă drumul atunci cînd ţi se cere fermitate. Mintea ta însă, reuşeşte să răspundă cu destulă promptitudine provocărilor...

Vezi, Krista e mai tot timpul ameţit; un ceai, un laudanum... Dar e capabil să spună DA cu hotărîre cînd îi arde să facă un lucru. Oricare-ar fi acel lucru.

Tu nu eşti în stare. Tu refuzi, te bîlbîi, nu ştii ce vreai... P-ormă; într-un tîrziu, reuşeşti să zici da ori ba... La tine e vorba de a reuşi. Tu, care-ţi strîngi de gît exploziile cu atîta acurateţe...

Drept e că nu toată lumea cunoasce zăpăceala în care te zbaţi. Tu nici nu arăţi cînd ai ceva... Krista ar da cu copita urgent. Futuimăsist convins ce nu l-ai putea constrînge-n nici un fel să se simtă jenat. Pe de altă parte, faptul că se hotărăşte rapid cu cine iese diseară sau pe cine spintecă mîine dimineaţă, nu-l înalţă cu nemic. Are prea cîteva lucruri clare în cap. Iar cap e impropriu spus. La el carnea judecă.

Harababura ta este o tocană de gînduri, temeri şi reacţii în care te pierzi disperat den nişte tulburări ce aparţin vîrstei, farmecului tău personal şi singurătăţii... Izolarea te a fecut să îţi complici adîncurile. Neavînd ocazia să-i simţi pe ceilalţi, te-ai compartimentat pe tine însuţi într-o groază de sertăraşe pentru a avea unde să se-ntîmple dezordinea şi unde să cotrobăi.

- Pe ce îţi bazezi consideraţiile ? Exclud un răspuns în doi peri.

- Desigur. Cea mai la-ndemînă probă o constituie chiar cazul nostru.

Tu, cu moralitatea ta aprig educată, băiatul sechestrat în bibliotecă, întîlneşti pe

cineva de care te simţi foarte atras. Den toate punctele de vedere... Şi ce faci ? Te dai pudic insinuant la o parte ? Nu. Rămîi infectat de regrete şi durere mută. Stai acolo pe scenă lîngă celălalt şi vă conversaţi stoici fecînd pe scepticii. Doi ipocriţi care joacă neruşinaţi cartea sincerităţii. Confuzia este starea ta de-a fi cu curul în două luntre. Însă îţi impui claritatea singur, atît cît poţi; judecînd cu mintea şi cu memoria corectitudinea actelor tale. Prin asta eşti puternic. Că dacă nu-ţi ai regulile în tine, decazi; lipsind sistemul. Iar a te-nscrie-ntr-un sistem nu-i sinonim cu plafonarea. A avea şi tu neşte coordonate, ca zoon politikon, înseamnă responsabilitate faţă de tine însuţi. Coordonatele nu sunt limitative. Tebuie doar să ştii cu precizie unde eşti. În cele den urmă, şi Krista ştie foarte bine cîte parale face; dar dincolo de perceperea propriei persoane, atîtă cîtă este, mai departe nu rămîne decît concertul de şoapte, unduiri, hohote, priviri languroase şi nechezături. Iar acestea sunt chiar efectele pe faţă ale unei confuzii cronice.

Te prefer vulcan de gheaţă într-o mare de incertitudini decît neisprăvit şi galeş.

- Mă preferi ? De ce mă preferi ?...

- Atîrni greu. Decizia ta atîrnă. Simon sau Philip iau repede o hotărîre. Şi-o aleg pe cea mai comună. Se plîng de banalitatea celor din jur dar nu sunt în stare să o vadă şi pe cea în care se scaldă plini de emfază. Dacă i s-ar fi întîmplat lui Krista ceea ce ai încasat tu acum cîtva timp cu mine în noaptea aceea de la Whitehall, fii sigur că ar fi cedat primului instinct zurbagiu.

Nu..., cu tine e altfel. Starea asta de asediu şi de expectativă; de văduvi turbaţi şi de sictiriţi nepăsători. Şi unul, două, n acte în care tot facem piruete şi ne furişăm şi ne prefacem. Şi ştiu că uneori te gîndeşti la finalitate. Ca şi cum ar trebui neapărat. Îţi aduci aminte de stilul semenilor tăi oamenii şi te gîndeşti la finalitate... Nu e obligatoriu. Nimic nu e obligatoriu. Totul e cît îţi permiţi. Detaşează-te.

- Dar nu urmăm nici o lege pe care să o fi urmat alţii înaintea noastră.

- Legile; noi le facem. Doar vulgul şi proştii se-mpiedică-n aşa ceva care să fie comun pentru mai mult de doi indivizi.

- Nu înţeleg cum de rezistăm.

- Vroiai să spui cum de rezişti. Şi aici ai fost ori foarte cochet ori putred de ipocrit.

Rezişti sau rezistăm pentru că pur şi simplu asta e compatibilitatea între caractere. Că nici unuia din noi nu-i convine să practice ghiveciul cu care se-ndoapă plebea. Amîndoi căutăm aceleaşi fineţuri.

Povestea unui cuplu oarecare conţine în cel mai bun caz şi sentimentul de iubire. Dacă este, atunci partenerii pretind şi-o finalitate a acestei stări de graţie (sau ce-o fi ea acolo), drept care se-nsoară şi se mărită sau se regulează fără autorizaţie. E o privire foarte de ansamblu. Mai sunt încă tot felul de puncte pe care au ei grijă să nu le rateze...

Noi doi. Avînd de a face unul cu celălalt, am izolat elementele poveştii şi, pînă acum cel puţin, nu am căzut în vreo extremă; a banalităţii. Nu am amestecat lucrurile şi nu am pretins că vreo componentă a relaţiei s-ar afla în interdependenţă cu o altă eventuală

componentă. Prietenia nu reprezintă neapărat un început de iubire; după cum iubirea, zisă şi dragoste, nu este prizonieră pe fieful prieteniei.

Apoi. Iubirea e una, senzualitatea e alta. Complicitatea simţurilor se leagă de descoperirea lumii... De altfel e de mare mister... Iar după cum bine ştii, şi mi-e şi jenă să mai menţionez, senzualitatea nu-e acelaşi lucru cu fecutul sex. Ba chiar; n-au nici în clin nici în mînecă una cu cealaltă...

Şi iar mă-ntorc la apăsătoarea finalitate. Că la Cutărescovici, prietenia tre' să dea-n iubire şi e musai să se termine cu o partidă de pat. Eventual şi vreo tentativă senzuală. Dar asta cu totul şi cu totul subsidiar. Ceea ce noi decantăm este esenţa relaţiei noastre, aşa cum amîndoi o dorim şi-o şi parcurgem. Personal, mă simt onorat în acest sens.

Krista sau Simon. Mi-ar fi cerut senzaţii tari; o manieră simplistă... Şi s-ar fi considerat satisfăcuţi dacă le-aş fi oferit neşte scamatorii aberante. N-ar fi înţeles nimic, dacă ar fi fost ceva de înţeles, şi în final am fi constatat că nu am realizat altceva decît un spectacol futil şi incoerent. Nesiguranţa şi temerile tale, alea intime pe care numai eu ţi le ştiu, au venit întru întîmpinarea tainei.
Inhibiţia te face să separi lucrurile şi să stai foarte treaz, oricît abandon ai lăsa să se vadă... Teama te sileşte să socoteşti fiece faptă şi să pîndeşti tot. Căci înainte de-a fi pur, eşti temător.

Ţi-am şi spus. Să te dai ori la stînga ori la dreapta...
Îmi aduc aminte de tînărul cel bogat cre-l întreabă pre El ce are de fecut pentru a avea

viaţa. Şi El îi spune regulamentul social elementar. Dar nu erea de-agiuns. "Vinde averea ta şi o împarte săracilor, apoi urmează-mi calea..." Şi tînărul cel bine crescut, care nu fura, nu minţea, nu păcătuia şi îşi cinstea mama şi tatăl, s-a întors întristat, neputînd renunţa.

Şi Matei vameşul... Dar tu ? Amestecate...

În sfîrşit. Liberul arbitru îţi aparţine. Şi-i bine că ştii ce cale lungă e-ntre anumite lucruri...

- Distanţele sunt relative şi reglabile.

- Bineînţeles. Eu şi cu tine elaborăm tot ceea ce ne priveşte. Iar noi suntem de acord.

Tu însă; eşti atît de terorizat de propriile-ţi principii încît ai agiuns la maniacala îndeletnicire de-a diseca treptele păcatului. Şi nu de pedeapsă îţi este, ci de încălcarea codului pe care ţi l-ai făcut.

- Pardon. Că nu eu l-am fecut. E altcineva. Mai Deştept şi mai Puternic şi decît mine şi decît tine care au făcut legile. Eu nu-mi pot aroga dreptul de-a nesocoti dispoziţiile celui ce m-a zidit...

- Ah, desigur. Fermitatea lătrătoare asfixiază cu brio toate pulsaţiile celea... Hai să nu fim ipocrit. Gargara-i gargară şi-o apreciem deopotrivă. Dar. Ştim amîndoi ce înseamnă să respecţi cuviincios Tablele; şi ce vra să zică să te ţii cu dinţii de un corsaj de verticalitate construit mai mult den orgolii decît den pioşenie... Că e oareşce diferenţă. Iar eu cunosc în fiece clipă cu ce iuţeală aleargă sau se împiedică sîngele tău. Oricum suntem chit pentru toate subterfugiile prin care ne erijăm de la un nenorocit de contact fizic păcătos. Că mîrlăneşte vorbind,

cam ăsta ar fi scopul, ţelul, idealu' (finalitatea !)

Dar pre amîndoi ne încîntă teribil orice găselniţă întru fermecarea minţii...

- Complici prea tare ceva care este pur şi simplu.

- Variabile domn. Nu ştii tu oare în cochetăria aia a ta cum să întorci totul ?... Îmi spui mie "nu" şi de fapt ceri şi vreai. Cîrteşti nesatisfăcut şi de fapt afirmi în gura mare... Către un nesfîrşit şir de negaţii şi impertinenţe şi-nvîrteli...

Variabile domn – filtru de scandal, eşti un personaj.

Special de-îndată ce simţi. Căci a simţi este singura istorie care să ne aparţină; şi ce va fi fost un personaj; decît propria sa istorie...

Alexios

"Mîna plecă învăluitoare spre fructieră. Şi se aşează ca o mîngîiere peste un măr. Roşu. Nechezător. Fruct trăitor de plăceri umede. Acrişor... Sau dulce. Ochii îi ereau după pradă. Mîna, prea elegantă, nu se vădea agresivă. Degetele. Într-o atingere de-ndrăgostit parşiv. O plecăciune şi-o prelingere delicată. Ca şi cum flacăra cu miez alb ar fi aşteptat în mare dorinţă străina atenţie. Iar eu priveam. Văzător.

Buzele i s-au deschis. Mărul gemea-n loc. O istorie de alcov între două regnuri nărăvite. Ce face ? Ce îi face ?

Ridică din sprînceană şi se uită la mine. Apoi îl luă, îl mai studie niţel şi muşcă. Mesteca încet; ordonat. Îi gusta fiecare asperitate; ţăndările acidulate în care se topea."

Popi negri, răspopiţi; călugări cerniţi.
(17)

Anthonis îşi înfundă bine pipa şi şi-o aprinse preocupat.
Apoi trase; cu ochii în pămînt. Şi se întinse.
- Da, Santander... Ce mai face Alexis ?
- Din ce în ce mai. Chiar strălucitor.
- Sigur, sigur... El ce ia ?
- A, nu. El încă nu ia nimic. Şi nici nu cred că va lua.
- Nu crezi ?! Cum adică ?
- Adică iac-aşa.
- ...Şi gîndeşti că ai să scoţi ceva din el ?...
- Nu sciu. Întreabă-l...

Anthonis; deja ameţit şi cu frisoane.
- Alex, vrei un pahar de ceai ? Cîte picături doreşti ?...
- Eu nu iau.
- Nu ? Te ţine Cedric la marfă de lux şi nu-ţi dă voie să te-ntinzi la den-astea de mîna a doua. Îs bune totuşi..., merg.
- Nu. Nu iau de nici un fel. Drogurile astea sunt comune; provoacă o dependenţă fizică.
Ar trebui să umblu cu sticluţa la mine. De la penibil pînă la ridicol. Oricine poate cădea în aşa ceva. Nesatisfăcător. Prefer căile unicat. Nu vreau să ştiu că cele mai intime plăceri îmi sunt cunoscute de vreun altul... Drogul adevărat şi valabil ţi-l faci

singur; şi ţi se potriveşte numai ţie. Şi este medicament, boleşniţă, urlet şi cîntare. Şi nu îl porţi în steaclă ci în minte. Cînd voi fi gol şi fără refugiu; mă voi pierde-n el. Îl scot la iveală după cum îmi arde mie; iar nu den patru-n patru ceasuri cum e ăsta de-l luaţi voi... (...)

Anthonis; treaz şi cu ochii holbaţi, către Everard, uitîndu-se la Alexios.

- Care din voi a vorbit ?

- Eu, bineînţeles.

Corolar; amendament; precizare. La ieşire de la Blackfriars.

Alexios necheză şi fecu:

- Într-adevăr, eu nu am vicii...

À propos de istorie.

- Aş vrea să te simt.

- Cum ?...

- Un buchet de liliac.

Şi se învîrtiră încet unul către celălalt. Everard se depărtă nepăsător printr-o piruetă. Alexios se întoarse şi el cu spatele şi se lipi de perete. Cu faţa. Cu mîinile. Cu totul. Cedric se uită înapoi peste umăr. Veni iar şi-l trase de pe zid; ca pe vreo iederă; ca şi cum s-ar fi prins cu rădăcini. Peatra... Şi peatra se lăsă dusă; o vreme.

- Stînca pe valuri... Eşti rece.

Îl răsuci să-i vadă albaştrii.

- Chiar eşti rece. Lasă-mă... Nu eşti adevărat.

Se despărţiră. Într-o muţenie surdă. Apoi peatra se mişcă den loc şi se furişă. Se aşeză în genunchi şi-şi lăsă capul în poala

lui. Bărbatul se a aplecat şi l-a sărutat pe frunte.
- Să mă ierţi.
- Lasă. Vrut-am să te-nşel. Cu ce te-ş putea compara ?
- Să mă compari cu ceva ?! Eu chiar sunt acel ceva !...

Nu-i mai aşteptă gîndurile ci îl săltă şi-l duse undeva în neştirea vreunui alcov.
- Dar tu cunosci că totul e-o iluzie nouă; tu ştii că nu rămîne nici o urmă. Şi că nemic nu va fi.
- Prinţe... Şarpe eşti.
- Nufere. Ca apa curgi.
Greale parfumuri se tîrau din palmele ultimului.
- Hai şi dormi... Dormi lîngă mine. Dormi şi vezi...

Cînd s-a trezit, Alexios respira din greu şi abea se putea mişca. Oboseala îl strivea ca pe mort.

"De parcă n-aş fi dormit.
De parca multe altele-am fecut... Vreo muncă de mare istov. Somnul... Ce adînc îmi e somnul cînd dormim alături..."

Domesticărie în registru obligatoriu

Alexios

"La loc comanda. Am fost pus la colţ.

Ca să nu zic mai mult. Adică s-au înfuriat ai mei. Că m-am stricat. Că plodul lor o a luat razna. Că umblu creanga şi nu dorm nopţile. Că nu mai port funde sau zorzoane sau altele..., şi că mă-mbrac numa-n negru tot...

Da. Am fost sechestrat. În interiorul unei amabilităţi abominabile. În interiorul bunei cuviinţe şi-al unor haine groteşti. Pentru mine. Speciale. De lux. Adică strivit nu oricum ci cu drăgălăşenie. Gri, crem, roz; ocru. Verde. VERDE !! Şi aşa mai departe. Cu bagatele. Arăt ca o muiere proastă. Mi-e scîrbă. Prefăcătoria ca obligaţie. Una bucată criză; bîţ. Stenahorie. Benga.

Şi merg cu ei în vizite. La persoane respectabile.

Sunt un balon de săpun. O băşică la îndemîna oricui. Şi asta mă seacă. Mă omoară. Dresură de guşter.

Northumberland – am vomat la masă.

Claridge – n-am scos un cuvînt.

Forbes – am călcat numai în străchini...

Ruthven – stat întors pe dos.

Mayerne – bătut gioc de tot şi-orice.

Godwin – fecut haz de venele de la mîna stîngă. Şi cu oareşce urmări comice. Adică bandaje. Şi scandal. Şi uite-aşa !

Trei săptămîni de regim din ăsta. Ca la balamuc. Ţinut foarte sub observaţie. Cu şifonierul bine dezinfectat. Nici eşarfa nu mi-o au rămas. Nimic. M-a apucat panica. Nu mai terminau. Nu se mai terminau. Adică acceptam perversiunea aceasta pentru a-i satisface pre ei. Dar se au întrecut cu

gluma. Băga-mi-aş picioarele-n ea de porcărie...

Hahalera de Philip a venit să facă serviciul de corespondenţă. Nu-l ştiau ai mei. Philip, moştenitor de titlu. Cu livrea de paj. S-a amuzat de situaţia în care mă aflam. Veselă de altfel... Situaţia.

Iar vineri dimineaţă. Nădragi sidefii. Cizme ocru. Vestă bleu. Guleraş de dantelă. DANTELUŢĂ. Ca dracu.

Tata mă trimite cu un comision la Theodore Mayerne(18). Foaaaarte interesant. Cinci volume şi trei borcane cu prafuri de... De Doamne iartă-mă şi cu ce ţi-am greşit ? (...)

Şi mă duc la Mayerne. Şi-i las boarfele. Şi-o scrisorea. Ce ne-am face fără acest sistem epistolar; civilizator; cultural; mediocru; naşpa. Iar Theodore urma să mă trimeată înapoi cu alte şmechereli. Şi le am luat. Şi le am dus acasă. Pînă-n uşă. Că la uşă, gata. GATA.

Adică uite nene ce frumos se pot rezolva scîrbele. Dar asta numai după ce plezneşti niţel în suc propriu... Puţin, aşa... N-am fost eu tîmpit că m-am lăsat implicat în asemenea story ? Ce story, că e horror toată ziua... Pusei hîrţoagele jos şi fără pic de grabă, am fecut stînga împregiur. Ca pisicile deştepte care atunci cînd se-ndepărteză de ceva odios, se strecoară pe furiş...

Şi încă mi-erea greu. În ţoale de căpătat; haine pentru mine...

O AM LUAT LA FUGĂ.

Disperat şi scăpat ca den praştie. Şi am dat buzna în casa lui. Casa lui. M-a primit de la intrare. Ca la spital. Pierdusem mult ce ? Că nu sînge... Altceva pierdusem şi

trebuia să fiu pansat. Tot într-o mare goană de jivină încolţită; sau ca şi cum m-aş fi sufocat; sau ca şi cum cine mai ştie... Şi tremuram. Am început să mă dezbrac. Singur. Şi niciodată nu am mai avut parte de-o asemenea lepădare de haine; otrăvitoarele; ca lipitorile. TOT. Rapid şi trăgînd de ele mai să le rup. Mai să le-nvăţ eu minte să nu mai îndrăznească să se ia de cei ce se îmbracă altfel.

În cîteva clipe doar. Cedric m-a-nfăşurat într-o draperie neagră. Ca şi cum aş fi îndurat un război prea aprig; lipsit de protecţie şi putere. Iar acum, ajuns într-un tîrziu, îmi aflam locul printre acele falduri... Ne-am strîns; noi, corbeştii, unul în celălalt. Întru fervoarea doliului nostru comun. În interiorul unei plăceri fără gînduri. M-am potolit. Încet. Lăcrimam. Şi mi-erea bine. Fugit din rest. De rest. Dezertor speriat. Fără să mă mai opresc. Fără să mai curm nici o pornire. M-am învelit în el. Cu calmul lui. Petrecuţi ca două verigi. Singurele din care se compunea acel lanţ special...

Relaţia noastră.

- Nu te mai las. Nimănui. Al meule... Au căpiat ochii tăi. Te au obosit cu boalele lor. Ruptu-ţi-au răbdarea şi ţi-au tocat liniştea. Stai şi fii bine. Că ai scăpat şi eşti adevărat. Şi nu mai trebuie să minţi. Bărbate. Ei au luat hainele tale; dar privirea nu ţi-o au putut lua. Ei luat-au pintenii tăi; dar mersul nu ţi l-au putut schimba. Îmi eşti sănătos şi întreg. Şi cunoscător. Te vei duce la ei cînd vei vrea.

Dar oare te vei mai întoarce lor vreodată ?..."

“Aş vrea să fiu singurul tău viciu.”

Tolerancia

Cedric închise uşa şi veni spre cămin.
- Ce ai făcut azi ?
- Un decoct din frunze de laur; am cetit neşte povestioare de-ale lui Chaucer... Iar după amiază am studiat niţel cum e cu naşterile. P-ormă trecui să-l văd pe rigă şi să-l întreb de Sepher Yetsirah(19); dar mi-a zis că n-o are.
- O are Anthonis. Are şi Micul Albert... Altceva ?
- Nemic. Dar tu ?
- Stat-am pe vreun mal de apă şi-am cugetat.
- Ia te uită !! Şi la ce, mă rog ?
- Cred că la toleranţă.
- Ha ?! Într-adevăr, pari a fi dispus spre aşa ceva...
- Arăt eu oare a neîndurător ? (!) Sunt prea blînd... Adu-ţi aminte de acel princepe valah care-şi trăgea supuşii-n ţeapă. Fecînd den oraşele sale cimitire-n aer liber.

Intransigenţa şi ghiveciul devizelor se dovedesc a fi doar o intoleranţă cu blazon; şi în cele din urmă, doar o violenţă gratuită. Mă gîndeam şi la clanurile din nord(21). Băieţii ăia se bat ca chiorii şi perorează cît pot despre onoare şi nume... Să fim serioşi. Le place să se căsăpească. Nu că l-ar ucide pe X sau X iar putea da-n gît pe ei... Nu mai

rămîne decît esenţa. Izul acela indescriptibil care asmute la măcel şi care pluteşte pînă la capătul resurselor. Intoleranţa dispare atunci cînd s-a ales praful şi pulberea.
Dispare pur şi simplu ca personaj, nu pentru a lăsa loc toleranţei. Cu toleranţa te naşti sau nu. Ea nu poate fi dobîndită. E o tîmpenie să faci din asemenea stare de spirit disciplină de studiu. Încheierea unui război nu înseamnă că beligeranţii au ajuns să se suporte; ci că îşi întrerup discursul din motive de muniţie sau de carne de tun. Sau de lehamite. Însă a doua generaţie va continua tradiţia vechilor vremi. Şi iac-aşa, intoleranţa duce la manej o omenire-ntreagă; distrugerea arogîndu-şi cele mai înzorzonate calităţi. Războinicul este nobil, este puternic, este zeu. În cinstea agresivităţii s-au ridicat temple şi s-au dat jertfe. În istoria ei, lumea a comis un surplus de păcate încă den timpul copilăriei.
- Marile calamităţi intervin în continuu. Consider a fi o constantă fără mari fluctuaţii această apetenţă pentru boacăne. Aş zice că suntem supuşi chiar unui miraj... Nu cred să fi fost mai multe violenţe comise într-o epocă sau într-alta. De la Cain încoace, totul e la fel. Cu regularitate şi profesionalism. Ca şi cum primul obicei deprins în pruncie ar fi uciderea.
- Şi astea nu sunt decît neşte consideraţii asupra violenţei în sine. Pentru că toleranţa este un fruct rar la orice nivel relaţional.

Tolerarea vecinului. Mă interesează şi mă intrigă tot ce face Xuleanu. Mă rîcîie. Orice-ar face. Şi dac-ar avea aceleaşi activităţi ca şi mine. Aceleaşi tabieturi... Tot m-ar scoate din sărite şi mi-ar place să-l spionez. Şi aşa mai departe. Cînd el va vrea să-şi taie

copacul din curte care mie-mi dă merele dă p-o cracă, eu am să fac gît şi-am să-l duc de guler pînă la judeţ. Iar cînd va vrea să-şi sape fîntînă, voi striga în gura mare că-mi ia apa. Şi opinia publică va fi de partea şmecherului care guiţă mai tare. Cu un pic de ingeniozitate şi mult spirit de mahala, poţi face rost de o zîzanie pe minimum cinci veacuri... Neamurile se vor detesta; se vor săpa unii pe alţii şi le va face plăcere să întreţină ceea ce la început, unul dintre strămoşi, nu se mai ştie de ce parte, a pornit...

Scandalul e forma de relaţie cu cea mai puioasă perenitate.

Preţiozităţi
(în răspăr**)**

Alexios

“Poate că nimic nu a fost**.** Poate că nu a fost nimic**.** Poate că timpul fusese închis într-o steaclă şi zbătut bine**.** Poate că eu sunt de vină**.** Care vină **?”**

Se apropie**;** faţă-n faţă cu un murmur nesfîrşit**.** Albastrul se cabră o clipă**,** apoi se tîrî sec într-o explorare de ceasornicar**;** inventariind şi observînd**.** Se priveau în ochi**.** Lacul se revărsa mocirlos înspre cioburile cele mute**.** Albastrul îi urma atent formele**.** Unghi după unghi**.** Tăiatele în peatră**.** Vreun rid**...** Obrazul ascuţit şi tare**.** Nasul**.** Ca un cioc de pasere rea**;** puternic şi coroiat dinspre rădăcină apoi subţire şi nervos**.** Cu nări elegante sau două volute**.** Sprîncenele-i urcau la tîmple apoi se frîngeau scoborîte**.** Şi lungi**.**

Ochii**.** Sticloşi**.** Trăiau negri**,** umbriţi de gene neclintite**.** Uneori se scufundau într-o apă învăluitoare şi dornică**.** **...** Buzele**.** Se iscau apucătoare**.** Deseori strînse**;** alteori zeflemitoare**.** Colorate după cum le venea**.** Acum steteau opărite a foame**.** Şi toate ereau în jocul ăsta de nemişcare**,** apoi de unduire şi iar de frămîntare**.**

Chipul unui violent stilat**.** Chip greu cît un labirint**.**

Avea den nou pleoapele lăsate**.** Ca o femeie care-şi mai ţine rochia cu o mînă**.** Pleoapele celea întru desăvîrşirea unei cochetării de mare curvă**.** Şi s-a

aşezat... Cu toată putoarea aceea neruşinată de plantă-ndrăgostită şi parşivă.

"De acum; am venit eu spre el. Şi a ridicat neşte ochi inocenţi fără cusur. Apoi i-a scoborît lent prelingîndu-i peste mine. A desfăcut genunchii. Iar eu am înaintat. Plin de mirare. Avid. Şi pentru prima oară.

De ce mă lasă... De ce s-a deschis ?... El nu este poartă..."

S-a lăsat aşa din picioare şi şi-a afundat faţa în părul cel de culoarea castanei. Mirosea a frunze de nuc şi-a trandafir. Îşi dedu capul pe spate; Alexios continuă către gît. Îl dezbrăcă de haină, urmînd apoi tot desfăcîndu-l. Din abandon şi pierdere, celălalt se umplu de o apă neagră; stătătoare. Abea de se mai ţinea. Ar fi căzut. Băltea; şi-ar fi vrut să se scurgă cine mai ştie unde. Pielea rămînea uscată. Doar ochii-i rătăceau neştiutori şi orbi. Gura se strînse o vreme; apoi se deschise. Ca o fisură. Înainte de asta deja îşi uitase şi numele. Şi vîrsta. Şi sexul. Dreapta pe claviculă. Stînga spre şold. În timp ce buzele se mişcau nebune-n gios.

Văzîndu-l pre celălalt a uita; uită şi el de sine; Alexios. Dar continua o cercetare nărăvită. Doar gura îşi fecea treaba. Doar ea mai rămăsese. (...)

Şi-a dat seama abea cînd a intrat cu mîinile-n cureaua lui; ameţit şi tulbure.
Everard îl studia cu cei aprigi scormonitori neluminaţi.
- Ştiam eu de ce desfac picioarele.

Ereau două alternative; ori măncălecai ori te lăsai pre unde ţi-am arătat eu a fi loc... Prostule. Eu sunt cu copsele deschise, dar stau pe scaun... Te-ai încurcat în anecdota acestei poziţii şi ai fecut exact ce bănuiam. Genunchii mei, derută ţie. Te duci pe unde-ţi spun eu ? Tu de ce nu judeci ?...

În vreme ce sfîrşea ultimul cuvînt, îl trase înapoi spre el şi-l muşcă repede cu putere. Cînd se sătură, se desprinse; lăsîndu-l sîngerînd.

- Ei, da. Ce bine-ţi şade cu buzele colorate...

Şi îl mai luă o dată; aşa cum erea între el şi cu braţele atîrnînd moarte. Apoi murmură:

- Cunoascerea nu se dă şi nu se capătă. Cunoascerea se fură.

Cedric → Alexios

- Scîrba ? Ce spui ?! Scîrba, sila şi sictirul sunt complexul cel mai aristocratic. Sila e o senzaţie domnească. Să nu-ţi fie jenă s-o arăţi, ba chiar poart-o pe chip şi atunci cînd n-o ai în stomac. E primul paşaport către o societate aleasă.

- Nu-ncerca să-mi vîri subtil neşte porcărele cu care eu unul nu am de-a face.

- Te-ncrezi prea mult în cuminţenia asta pe care o tot vînturi... Eşti ceea ce eşti şi nimeni nu te va putea schimba. Ar trebui să te accepţi. N-ai de ales. Şi încă e bine...

Stay Away !!!!

1 octombrie

“Ai plecat acolo unde îţi ai tu sălaşul. Iar eu am rămas ca un corb încuiat. Nu îmi place. Oamenii nu mă preţuiesc îndeagiuns. Oamenii sunt superficiali. Zgomotele lor mă plictisesc şi mă-ngrozesc. Mi-au apărut patru fire de păr alb.

Am primit vreo moştenire ditamai de la o rubedenie necunoscută. Pictez. Mai stau pe lîngă Anthonis. Cînd avem timp. Riga e ocupat să procreeze. Şi-o face ca un meseriaş... Krista s-a mai potolit. A fost bolnav trei zile. Vreme în care nu m-am mişcat de lîngă el. Că erea cît pe ce s-o mierlească. Umbla mult şi cu tot feliul, pînă de i s-a prins ceva în carne. Şi Simon a avut probleme. S-a băgat în nişte rahaturi cu unii. Întîi l-au bătut măr. P-ormă trebuia să-l căsăpească de tot. L-am ţinut la mine o vreme. Nevasta lui Philip, a avut şi ea o criză... Asta e. Voi rămîne acelaşi snob nenorocit şi ipocrit. Nenea doctoru’. Şi mă plictisesc. Nu mai e nimeni să-mi dea lecţii de trăire. Anthonis e mereu ocupat; şi nici chiar el nu îmi va spune totul. Mă afund în glod. Mă mocirlesc. Sunt singur, şi mai mult de atît ar fi inutil să insist. Nu-mi pot modifica firea. nici în sine, nici după altcineva. Acum, după ce mi-ai nărăvit toate cele... Cît îmi este de greu să-mi potolesc mintea. Cît mi-e de greu să mă astîmpăr. Fierb scăzut între vise... Nopţile nu mai sunt decît un ghem de nelinişti. Vremea s-a

înfuriat şi-o a luat razna. Iar eu nu mă mai suport. Ar fi trebuit să mor o dată cu ploaia de-afară. Dar încă mai ard. Nu ştiu ce vei fi fecînd pe acolo.

Te doresc."

Alexios Papamavros

2 octombrie

"După cum vezi, nu-ţi aştept scrisorile. Întunericul îmi răspunde în fiece seară. Mă usuc ca o plantă blestemată. Mi s-a facut de mîinile alea ale tale... Riga m-a întrebat de sănătate. La care i-am zis că ai plecat la Tormdass. Ştii cum e ? E ca şi cum i-ai lua ierburile lui Simon. Ca şi cum ai fi trezit cu o găleată de apă rece în mijlocul unui vis de mare noapte... Să mă revolt împotriva unei absenţe ? Mi-e scîrbă. Şi încă te vreu. Şi încă ţi-o şi spun."

Alexios Papamavros

4 octombrie

"Nevroza naşte-o poezie aparte. Estetica estropierii sau cum să-ţi consumi tortura cu graţie. Făcutul ferfeniţă a orice iluzie. Speranţa ca ciur."

Tot eu

6 octombrie

"Da. Lucrurile evoluează; şi încă într-un ritm alert. Nu credeam că plecarea ta va însemna mai mult şi mai grav decît să fi rămas aici.

Ţi-am spus că nu prea mai dorm nopţile. Şi nici cu mîncatul nu prea mă descurc...

În sfîrşit. Am stat de vorbă cu Krista... Într-adevăr, la programul meu, odihna se dovedeşte a fi un lux de nepermis. Mă zbat cu îndîrjire pentru fiecare clipă Doar ultimele două seri n-a mai trebuit să-mi protejez insomniile. Am avut trei naşteri şi-o rană foarte adîncă.

Încerc să mă epuizez. Să mă uit. Să te uit.

La ultima nascere Krista a stat cu mine. Aveam nevoie de-un asistent. Erea cît pe ce să pierdem mama. A fost cumplit de greu. Dar am reuşit. Şi-a meritat. Cînd sfîrşeam, Krista m-a întrebat dacă aşa va fi mereu. Şi i-am spus că da. Vreai să-ţi zic mai departe ? Krista m-a rugat să merg cu el într-un loc. (...) Şi oricum, nu aveam ce pierde dintr-o noapte deja fecută ţăndări.

- Schimbă repertoriul. Mai relaxează-te. Fă ceva. Aş fi vrut să vii... Deşi eşti prea moral; tu. Pentru ceea ce aş vrea eu să-ţi ofer.... Treburile astea ale tale te descompun... Mă gîndeam că eşti tare fain. Că m-ai îngrijit chiar nedînd două parale pe mine; şi-ai fecut tot ce ţi-a stat în putinţă să mă pui pe picioare... Şi te respect. Şi pentru că te-am vezut cu femeile celea... Iartă-mă... Te rog.

Am acceptat. Ameţisem deja.

- De ce n-am mers la tine ?

Şi Krista a zîmbit surprins.

- Ai fi preferat să rămînem singuri ? Eşti încordat. Lasă-te. Îţi place să vezi. Vei vedea totul. E doar un dans. Nu

comportă nimic altceva. Îndrăznit-am prea mult ? Mi-ar fi plăcut să te ştiu aproape. Măcar cu ochii ceia ai tăi... Măcar cu lipsa ta de batgiocură.
- Da. Vreau. Şi ştiu că va fi şi Simon; pentru memoria mea...
Şi s-a apropiat timid de m-a sărutat pe obraz.

Apoi înăuntru. A fost perfect. O partidă impecabilă. Relaţie de forme şi imagini. O relaţie care se-ntîmpla fără să se consume. Prinderi, rotiri, atingeri. Un rîset. O alunecare. Vreun suspin... Le eream un fel de oglindă. Mă priveau uneori pentru a vedea ce se întîmplă. Din cea neconsumabilă... Mă priveau pre mine uneori; pentru-a-nţelege ce le era lor... Şi continuau. Pentru ca într-un tîrziu să ajung a face primul pas. Căci deja nu mai puteam sta-n loc.

Am intrat între ei. L-am luat pe Krista din vertebră în vertebră...

Apoi am rămas singuri. Şi totul s-a pierdut. Eu mi-am amintit... Cîtă conştiinţă de sine a avut ca să-mi spună cum nu dau eu nici doauă parale pe el... Surîdea elegant. Şi poate că umbrit de ceva. De smerenie. Sau de regret. Iar pre mine m-a secat. M-a dezmoştenit. Că de fapt îl respect. Pentru tot ce are mai bun. Că de fapt şi mizeriile trebuie respectate... Nu pot să urăsc...

Şi acceptînd cu asemenea simplitate şi bun-simţ dispreţul meu de "om vertical"... Deseori îmi sărise ţandăra în faţa probelor sale de superficialitate. Acum se răsturnau cu toatele.

S-a întristat. Cînd m-a văzut aşa cum eram. Şi nu m-a întrebat de ce. Şi-a tras cămaşa pe el şi s-a aşezat deoparte pe-un scaun.
Şi-ntr-un tîrziu.
- Iartă-mă. Să mă ierţi.
Atunci m-am întors înspre el.
- Pentru ce să te iert ?
- Cred că...
- Nu, nu, nu ! Nu, Krista. Îţi mulţumesc de o mie de ori. Sunt foarte obosit... Cedez prea repede la orice gînd răzleţ.
- Oare ce gînd poate să fie atît de răzleţ ?
- ...Am realizat că există acte condamnabile; dar nu poţi să dispreţuieşti un om pur şi simplu. Adică eu nu mai pot.
M-a durut cînd ai pomenit despre cîtă consideraţie-ţi acord... Pentru că erea adevărat. Şi m-am urît pre mine pentru aceasta. Că judeci omul după ce făptuieşte; dar nici o a lui faptă nu-ţi poate da dreptul de-a-l dispreţui. De a-l coborî de pe treapta umană. Se dărîmă singur; dar nimeni nu trebuie să participe cu nimic. Pentru că te scobori şi mai gios decît el fecîndu-te judecător fratelui tău. Aşa că, să mă ierţi tu pre mine...
Cam asta a fost. Nu ştiu ce vei fi făcînd pe-acolo.
Doresc ochii tăi. Să îi beu.

Papamavros

- Cunosc.
Drept care:

29 septembrie

Îţi scriu neşte scrisori pe care nu vei ajunge niciodată să le vezi. Pentru că nu ţi le voi arăta. Şi te vreu de cum ne am despărţit. Şi nu ai habar. Îţi simt gîndurile. Şi ştiu cum ţipi tot şi dai cu mine de pămînt. Şi cum mă spinteci... Te ştiu. Vroiam să te aud şi mai mult. Iar dac-aş fi rămas, nu te-ai fi revărsat. Laşi alte dîre.

"Acum" înseamnă caznă şi se lungeşte la infinit. Căci eternitatea e chiar vremea ce o trecem neîmpreunaţi. Amado... Ies la ceaţă şi mă tăvălesc pe dealuri de pămînt brun. Ensor te crede fi vreo femeie ce mi-a pus inima-n fund de mări. Pustietate şi ţipenie; de parcă numai corbii trec pre-aici. Lacul e gheaţă. Pădurile se omoară singure. Doar Ensor cu fiarele lui neruginite...

Nimeni nu e calificat să-nţeleagă durerea ca tine. De aceea sunt atît de schilod. Nu am partener. Nici în somn nu mi-e bine. De nu m-aş cretiniza. Îţi vreu neliniştile.

1 octombrie

Nici asta nu ţi-o voi spune.
Mi-e dor de sîngele tău. Mi s-a fecut să te văd; ca o umbră. Mi s-a fecut de ce ai tu de mare preţ... Şi-ţi vreau mîinile alea albe. Vreu să ies den palmele tale şi să-ţi urc acolo unde se ţine briciul cînd sfîrşeşti cu toate... Spuma aceea cu irizaţii albastre... Carne de mare taină pe care o aş tot privi neostoit. Alexis cu mîini de argint. Aş vrea să te mai ţin. Să nu te pierd. Şi să nu-mi pierd minţile-n tot ăst timp cînd vrerea mă trage spre

străfunduri. Doresc gîndurile tale neauzite. Îţi vreu tinereţea; vremea mea pusă la macerat între ştiinţă şi renunţare. Şi picioarele tale de animal istovit.

Multe ce n-am fecut încă şi-aş vrea să ţi le fac. Unele ce niciodată nu voi ajunge a-le-ndeplini.

Mi-e sete.

Mi s-a fecut să te beau.

Mi s-a fecut de tine.

De sîngele tău.

2 octombrie

Mă doare carnea şi-am început să urlu.

Sticluţa cu laudanum.

Ca să nu uit cum se sărută, am început să fac exerciţii pe pereţi şi pe rama oglinzii.

Ca să nu uit cum se-mbrăţişează, cuprins-am trunchiuri de copaci.

Ca să nu-ţi uit cum se-atinge, m-am ţinut cu catifele şi mătăsuri... Iar ca să nu uit cum se ia în braţe am dezgropat fecioare moarte şi le am purtat cu mine.

Trecut-am nopţile în apa lacului; ca să nu uit căldura ochilor tăi... Stîncile de la Tormdass mi-au amintit de blîndeţea ta... Ciorile, de culorile tale... Mă frec de ziduri. Şi te tot chem cu fiece suflare.

5 octombrie

Un, doi, şapte..., nouă, douăzecişiunu. Mănînc smoală pe pîine şi beau ceai de coada calului. Stîlpu' calului.

Te vei fi nărăvit şi tu la patemi alese; va fi început să-ţi placă a mă şti departe.

Aştept şi eu sa capăt un orgasm de pe urma absenţei tale. Aştept şi eu s-ajung

să mă vîr în pat gîndind: "Ia-te-uită ce interesant e să nu-l am; ce nouă formă de-a simţi doar eu ceea ce-n mod obişnuit, în doi se-ar face... Şi ce fastuoasă e-această-mperechere de-unul singur..." Ce ditamai savoarea să-ţi închipui şi să şi crezi că atingi... Şi să vreai să fie cam ca atunci cînd celălalt doarme; şi numai tu rămîi treaz. Ca să-ţi faci treaba. Nu ? Da. Tu, Alexios, nu ştii nimic; tu dormi. Iar eu ştiu că tu dormi; deci tentaţia e şi mai promiţătoare. Parcă pot să mă scald mai bine; şi mai mult. Şi mai adînc.

Aşa că, vezi doctore... Măcar cu ocazia asta reuşesc să ţi-o trag.

Fie şi-n virtual.

7 octombrie

Opt, treisutedouăzecişidoi..., cinci. Şasesutepatru.
Nicicînd n-ai avut carnea atît de dulce. Nicicînd ispita nu va fi fost mai bine scuturată de vulgar şi banal... Poate că mă vei fi-nţeles. Poate c-ai început şi tu să te defaci de importanţa fizică.

Dar tot te aş bea.

9 octombrie

Dacă îmi va mai fi dat vreodată să te văd, cred că te voi viola. Totuşi.

Alexios

"De n-aş cădea în melodramă. Ieftinăturile mă înspăimîntă.
Dispreţul şi respectul – o balanţă etică peste care-am trecut mereu cu ţănţoşenia mea obraznică. Iremediabilă. Şi bine că există

găinaţul acela mic de fiere care să-mi arbitreze comportamentul. Să-l penalizeze...

Mă dor fălcile de cît le am împins una într-alta. Şi unghiile mă dor...

Ficatul care zburdă voios. Frînghia care se hîţînă. Prospeţimea senzuală a fibrei de cînepă... Iar gîtul, care e o zonă atît de erogenă... Căci picioarele au fost întotdeauna în aer. Orgasmul ţi-l pregăteşti şi din respiraţie... Aşa că, ce să mai; horcăiala den ultimele clipe dă toată bucuria de-a te hîţîna... Aviz amatorilor. Doamne iartă-mă !"

Klrista → Alexis

- Erea vorba despre corpuri. Fiecare cu istoria lui. Nu vorbeai aşa ceva decît cu el. Doar cu el... Toţi avem memorie.
- Nu te ştiam. Tu. Dansezi ?
- ...
- Ba da !
- Am dansat. Demult. Lasă... A fost bine ultima oară ? Cum s-a vezut ?
- Perfect. Perfect...
- Dar mai mult te am întristat.
- Nu den cauza ta. Serios. Data viitoare va fi altfel.

Krista ridică un braţ către pieptul celuilalt. A chemare. Ori ca să cerceteze de-are ornic...

- Şi data asta cînd va fi ?
- Acum ?...

La care Krista se aprinse tot şi se depărtă cu o piruetă.

- Doar morţii nu se mişcă !!

Şi porni a undui în tăcere a dans.

Alexios

“Cît e de greu şi anapoda să descrii o imagine. Cum se rupe-n două şi se scurge-ntru sine; se freacă de pardoseală ori se tîrăşte prin aer... Şi totuşi dansează. E ca un voal. Ori ca o jucărie stricată... Şi timpul; vreun ropot nebun plin de dantele; ori răsuciri ghinioniste şi întristate. Dansează cu carnea de pre el. Îşi alintă oasele; îşi cabrează blondeţea... Tot e vreun mare freamăt a circ şi-a isterie şi-a regret; şi-a delăsare. Cînd înjurătură, cînd geamăt. Ori peatră care înfloreşte; ori partitură întoarsă pe dos. Apa mării sau noroi îngîndurat. Capriciu zeflemitor sau adult năravit... Vreo boală nouă fără de leac ori scăpare. Vreo cîntare neştiută în care se vor fi încurcat parfumuri de noapte şi razele Lunii.

Vraişte. Brambura. Cîş. Candriu.

Elegant. Hipnotic. Măiastru.

Încet...

Hoitul cu glorie de-o clipă. Trupul a cărui faimă ţine atîta vreme cît se mişcă. Străveziul vizibil şi ţanţoş. Inefabilul palpabil şi neastîmpărat. Krista. Picioarele lui... Cu nechezături şi urlete, cu braţele răvăşite şi spatele frînt; cu capul dărîmat în stînga, dreapta. Cu pieptul strîns a acreală şi însingurare. Cu zîmbetul de animal senil; de mic detracat. Plin de regrete nestătătoare. Istoria unui corp.

Şi iată prezentul fecut ferfeniţă întru decelarea trecutului. Întru secerarea viitorului. Mai rămîne doar uimirea mea de om vertical şi incoruptibil. Doar intimitatea mea imorală străbătută de fiori de stupefacţie. Doar vreo a mea perplexitate.

Şi asta pentru că cel ce erea acolo şi-şi frămînta neliniştile era chiar curva cu păr galben pentru care eu nu aveam nici un strop de respect. Nu avusesem. Obiectul ăla de-ntins pren paturi streine. Restul acela de demnitate umană estropiată şi chinuită. Un snop de vicii şi plînsete necunoscute. Bolnav de îndelungi tăvăliri. De nopţi necumpătate...

Eu. O bucată de lemn.

El; erea. Şi nu mai rămăsese din mine decît o arsură de zile mari. Un cheag zvîcnitor şi iute. Inima mea."

Se au privit. Privitu-se-au.

- Sunt singur !

Cu disperarea ultimului; fără de rude. Cel sterp. Iar Alexios a înţeles că Cedric nu plecase niciodată.

- Krista. Fratele meu.

- Cum pierim neştiuţi. În noi. Cu tot ce se pierde. Cu totul. Şi cu toate. Ne ar mai trebui un potop. Ne-am vrea spălaţi; dar nimeni nu ne mai poartă de grijă.

Krista se strînse peste genunchi. Şi-ntr-un tîrziu:

- Dansat-am mult cînd eream de vîrsta ta. Iar astăzi o am fecut după patru ani. Eu. Sunt ceea ce sunt şi nu pretind că aş fi altceva. Avut-am parte. Şi ca să-l uit şi să nu-mi mai amintesc, m-am dat fumului. Şi oamenilor.

Dependenţa. O sclavie ferecată cu mărgăritare. La dans am renunţat pentru că în interiorul lui ne întîlneam; şi pren dans am şi devenit ceea ce vom fi fost. Am renunţat la dans. Pentru că era cu-adevărat singurul mod de-a mă-mpreuna cu el...

Cunoşti ? Nu se poate scăpa... E ca boala. Ca o miere care-ncepe să-ţi umble. Te năclăieşti şi te amesteci. Şi fierbi. Vreo miere culeasă din cine ştie ce flori moarte.

Am dansat cu el multă vreme. Pînă picam den picioare. Eu. Că el tot proaspăt erea. Am dormit alături şi parcă aş fi alergat nopţile; parcă n-aş fi dormit. Parcă n-aş fi dormit...

Şi tu. Te ai uscat cînd s-a dus. Am vrut să te trag înspre altceva. Să nu rămîi prins în el; să nu rămîi în el... Eu am fost slab. Nu m-am putut lipsi decît cercînd a-l înlocui... Nu se poate... Prinzi rădăcini în el. Dar el e copacul... Plantă fără de rod... El e copacul. Timpul devine o cutră iar aerul o putoare. Cînd nu-l ai. Şi acum ce faci ? E ca doza pe care nu ţi-o poţi lua. Şi încă nu-i tot. Cu tine va ajunge la mult mai mult... Te va lăsa. Iar tu vei fi-nvăţat să înţelegi o nouă plăcere. Aceea de a te lăsa lăsat... Vei ajunge să îl doreşti îndepărtat şi nevăzut. Pentru-a-l simţi mai bine. E ca febra. Ca ciuma e. O să te zbaţi între ogivă şi cuţit. Între zid şi funie. Între fotoliu şi lespede. Ori vei parcurge treptele turnului său. Tîrîndu-ţi părul peste ele şi rîzînd a lacrimi. Scurgîndu-te a nebunie şi-a mare speranţă de-a fi dezamăgit. Căci tot ce vei mai vrea va fi să vă gasiţi acolo sus la Tormdass ca doi nebuni. Acolo unde lumina cînd intră, îndeseşte umbra. Acolo unde Soarele-a murit iar Luna e vreo mare doamnă. Acolo unde nimeni nu ajunge. Acolo unde pereţii plîng a păreri neştiute. Acolo unde; şi eu lăsatu-mi-am sîngele. Vei rămîne la fel de mărmuriu; cu ochii tăi; cu mîinile tale. Nu te vei fi schimbat. Doar că tot ce-nseamnă poftă şi

putere se va fi-ntors într-o baltă de silă şi bătrîneţe fără vîrstă. Ca şi cum dintr-o piruetă genială ai eşua-ntr-o prăbuşire-mpleticită.
Şi totul cedează înspre neputinţă. Argintul va sticli mai mult. Peatrele vor zdrăngăni mai tare a noapte şi-a beţie. Iar ceaţa nu se va mai ridica. Ceaţa... Vei avea ceaţă-n ochi, în gură şi-n urechi. Ceaţă vei mesteca şi vei plînge. Tot ceaţă vei vomita; şi tot ceaţă vei şi mînca... Iar el va undui mai departe; pregătind cine mai ştie ce. Iartă-mă. Vorbesc despre lucruri ce nu se vor fi întîmplat. Niciodată. Înţelegi ? Nu se au întîmplat.

Nu există martori. NU EXISTĂ MARTORI. Ploaia s-a scurs în pămînt şi din pămînt în rîuri. Aerul s-a destrămat şi-a lunecat spre undeva... Focul s-a zbătut cîndva..., cînd oare ?

Măcar de-a-i fi cunoscut lumea-nainte de-a-l afla pre el. Dar acum ? Vei fi oare capabil să-ţi reconstitui trecutul ? Să revezi şi să mai simţi o dată ceea ce deja ai parcurs... Acum; după ce ai învăţat să schimbi toate; să le trepanezi, să le răsuceşti.

Să le ucizi. (...)

Krista Larfeld. Poate că nemic nu a fost.

Identităţi

Alexios – 13 octombrie

“Drumurile par a se amesteca. Peatrele se topesc. Iar nopţile umblă lelea. Am rămas mut cînd l-am vezut. Cum îşi mişca năravul acela greu de ţinut în frîu. Cum palpita. Trăitor al unui parfum ce mie-mi va sta necunoscut... Şi-atît de viu. Şi mare dansator. Să tremuri ca un boboc de floare zvîrlit de vreo mînă femeiască... Să nu ţipi altfel decît cu tot trupul. Doi, trei..., cinci paşi răsuciţi şi o mare delăsare. S-a oprit în perete. Cu gura peste var. Cu ochii închişi. A oboseală. Apoi se a scurs pe gios. Şi a ridicat căpruii cei sticloşi către mine.

- Fii el. Te rog... Fii el.

Şoptea murmur. Din trecutul tăcerii sale. Fără de voce. Parcă intrase în doliu. Parcă în doliu erea.

- TE ROG.

Şi m-am îndepărtat. Apoi fecutu-i-am ce mi-a cerut.”

Krista

“Un ciob de gheaţă şi iar privirile-acelea grele. Care nu se mai vedeau albastre. Căci se ştiau fi întunecate... Sprîncenele s-au plecat ca draperii de-ascuns minciuni. Gura îi încolţise a zîmbet în timp ce genele porneau negre. Venea acum spre mine cu un pahar de ceva într-o mînă. Îi simţeam şoldurile sub haină. Şi toate celelalte cum trăiau.

Încete. Erea puternic. În toată liniştea ceea în care se pleca. Iar cînd a agiuns cu faţa pe gîtul meu, mi-a dat şi paharul.
Şi-am zis:
- De-l beu şi-i otrăvit ?
- Muri-voi deasemeni.
- Dar numai eu voi fi beut...
- Ba nu. Cum altfel putea-o-aş simţi pre ea... Urma buzelor tale..."

Alexios

"Îl chemam cu mintea. Cu mintea îl chemam. Îi spuneam că vreau. Dar nu i-am zis nici ce, nici cum. Ne învîrteam şi rar ne atingeam. Întinsei mîna spre el a invitaţie. Apoi trecut-am abea o adiere cu-arătătorul peste gîtul lui... I-am desenat faţa; falca dreaptă, cearcănele, aripa nasului. Buzele; i-am încercuit buzele. Apoi i le-am zgîriat. Pînă la sînge. Şi am urcat către pleoape. Atingînd. Prea încet. Cercetînd treaz toate-acele nuanţe aurii şi pielea cum se-aşează... Fruntea. Arcadele. Am închis ochii...

M-am apropiat pînă ce l-am împuns cu genele. Şi am simţit cum ne-amestecăm. Acolo, din bătăi de nezburătoare...

L-am sărutat. Unde se sfîrşea sprînceana stîngă."

Krista

"Parcurg den nou alfabetizarea în ale uitării. Farmece şi improvizaţii pe care le tot descifrez.

Şi să-i tot simt aripile-alea negre cum îmi tot umblă şi cum se-ncurcă-ntr-ale mele. Să-l văd cum se schimbă... Să-l recunosc a fi el... Cel care nu este aici."

Alexios

“Prinsu-i-am mîinile la spate. I-am prins mîinile... Şi n-a vrut; s-a speriat. Căci eream încruntat şi aspru. Apoi i-am înfipt cealaltă gheară-n păr; şi l-am TRAS. În gios. Erea arc. Pe podea. În genunchi. Şi i-am trecut de-o parte. Avea haina gri... Iar eu mă înnegrisem. Eream asemeni lui. Eream chiar el.

- De ce dispreţuieşti mocirla ?
- Ca să mă pot tăvăli mai bine.
- De ce-ţi uiţi rostul.
- Ca să mă descompun...
- De ce-ţi asudă ochii ?
- Pentru a nu vedea ce gîndesc.
- De ce gîndeşti...
- Ca să mă simt cum mă tîrăsc.
- De ce te tîrăşti.
- Ca să simt ceva...
- Şi de ce vreai să simţi ?
- Ca să am dovada că n-am murit.
- Şi nu te-nşeli ?
- Ba da.
- Părul de ce îl ai atît de galben.
- Ca să se vadă mai bine jegul.
- De ce ai ochii atît de lungi.
- Ca să mă topesc mai repede...
- De ce ai gura atît de umflată ?!
- Ca să îmi pot face treaba. **(...)**

“L-am mai frînt pînă a gemut de durere. Sau de cine ştie ce...”

“Stop. Gata. Basta. Am renunţat. Nu se poate. Încă m-a oripilat mai tare decît l-a fericit pre el. Cînd îţi place aşa ceva, nu-i a bună... Teatrul... Ne-a obosit jocul. Ghinionul transformărilor... Ce început

parşiv şi-atrăgător. Şi ce scîrbos devine mai apoi. Şi nici nu pare să fi fost ceva cumplit. Doar izul acela de nepermis... Cînd se ajunge la asemenea gratuităţi de cruzime, tragedia nu va-ntîrzia s-apară.

Cît riscăm ? Ziua de mîine; cinci ani ? Sau toată viaţa ? (!) Miza pentru a rămîne definitiv estropiat. El; că mi-a cerut mie să fiu asemeni torţionarului. Eu; că mi-am pus mintea şi-am fost cu-adevărat un torţionar. Ce ţi-e şi cu complicitatea asta între călău şi victimă... Idilă cu securea. Love story cu vitriol. Tu mă chinui pe mine, eu îţi ofer perspectiva unor crize de conştiinţă. Nu-i aşa ? De la cuie, piroane şi frînghii, pînă la dălţi, cuţite şi ciocane... De ce nu. DECENU ! Amprenta acidului pe-o carne tînără sau jarul de la ţigară... Probabil că cine ştie cînd le au încercat pre toate. Împreună. Plăcerea de azi, chinul forever. Precum ulcerul.

Categoric. Nu se mai poate. Dar mîine o luăm de la-nceput. Mîine s-ar putea să ne castrăm. Ca să vedem cum e."

Why not ? (...)

Noiembrie

“Cînd s-a întors. Erea încă şi mai schimbat.
Obrazul i-se-ngălbenise iar liniile toate i se făcuseră mai adînci. Foarte trecut. Îmbrăcat în negru şi gri. Ca şi cum negrul nu-i erea suficient, griul stetea ca vreun martor în plus.

L-am vezut mişcîndu-se. Şi mi s-a părut că semăna cu ce fusese înainte...

Nici nu ne am spus ceva. Amuţiserăm. Idiotizaţi.
Distanţa ne acrise şi ne-nvăţase să ne gîndim unul către celălalt ca la o abstracţiune. Că mai existam sau nu... Fiecare-l purta în minte pe vecinul său prea-ndepărtat. Iar acum, faţă-n faţă; parcă s-ar fi surpat pămîntul. Căci amîndoi dusesem război crunt spre a ne-atrofia-n vreun fel. Pînă ne am tîmpit deopotrivă... După ce absenţa ne-o vom fi-nchipuit definitivă; după ce ne vom fi obişnuit cu doliul... Acum ne revedeam. Pentru-a-ncerca doar pustiirea.

Poate că printr-un mare efort de voinţă, Everard a început să rîdă şi m-a luat în braţe. Poate că dintr-o prefăcătorie necesară, am răspuns şi eu la fel.

Abea a doua zi ne am dat seama. Dar ne lipseau cuvintele. Sau nu mai aveam vreme să le spunem... Căci vremea trecuse deja.”

Alexios

“Noaptea s-a adeverit caldă şi-nvăluitoare. Mai chicoteau stele pre undeva

prin cer. Mijlocul lui noiembrie se scurgea a fum. Iar fumul e ceea ce-a fost şi va fi rămas vreo a mea necrofilie incipientă...
Anunţă că s-a-ncheiat sfîrşitul.

Şi am ieşit. Şi-am mers pînă cînd am găsit ce mă stîrnise la căutare. Căci nu-mi erea de-agiuns a simţi fumul; ci vroiam şi frunzele. Şi focul. Şi poate că fumul nu-i decît nostalgia flăcării. Toţi dorm.

Numai noi nu."
- Ce ţi-e ?, fecu Cedric.
- Greu. Trecute veacuri ce vor fi; ori vremi viitoare năruite. Timpul meu încă o dată. Îmi vreau limitele.
- Tu ! Care nu ştii sta locului...
- Eu ? Mie-mi plac extremele... Extremele îmi plac.
- N-ai tu habar cum e... Dispreţul pîna la ură, pus pe invers pînă la smerenie. Iubirea cu nervii tocaţi; pînă la împietrire...
De la sinceritatea absolută pînă la adevărul spus a minciună. De la a aduce plozi pe lume pînă la a ucide cu sînge rece. De la-mbălsămare pîn-la tăvaleală...

Plecatu-ţi-am. Dar ştiam că abea te pătrund mai tare. Scrierile nu-ţi ereau decît amintiri îndepărtate despre cele ce aşterneai cetirii în chiar acel moment. Şi ştiu şi cînd ai fost întrebat de sănătate şi-ai răspuns că "Cedric e la Tormdass". Şi ştiu că la fel îţi venea să răspunzi şi cînd ereai întrebat de foame... Şi ştiu de gîndurile tale. Şi de cum te tîrai pe pereţi.

Ştiu.
Vrut-am să ne chinuim împreună. Căci noi, numai în durere ne putem împerechea... Şi nu-i pre lumea ceasta plăcere mai mare pentru mine decît să-mi caut soţi pentru-a

simţi scrîşnetul. Durerea e fieful meu. Cei ce nu-i rezistă sunt neşte gunoaie. Cei care-o ignoră mă enervează şi mă provoacă. Doar cei care ajung să o-nţeleagă şi să se-afunde-n ea; doar cei ce devin dependenţi, victime versate în manipularea călăului, doar aceştia îmi plac. Mă ţin aproape de ei, cu respect.
Şi gata să le ofer mai mult...

Tu nu poţi trăi fără cele de pîn-acum.
În vreme ce Krista nu le rabdă. Cedează rapid. Se motoleşte, leşină, pleacă... Tu nu. Ţi-e greaţă, te-apucă febra, mori de frică; dar nu te sustragi. Şi nici nu ignori ce se-ntîmplă. Te adînceşti; chiar dacă uneori ştii că-i doar iluzie. Îţi savurezi benevol angoasele.

Ieri ai fost în stare de o cochetărie absolut remarcabilă. Şi în acelaşi timp de-o sinceritate de zile mari... Cînd Krista ţi-a spus să "fii el", tu ai fost "el". Chiar un "el" reuşit. Dar ai fost acela pe care tu l-ai simţit şi ştiut. Krista ţi-a oferit rugător şansa de-a te dedubla, o jumătate devenind "el" iar cealaltă jumătate rămînînd alături de victimă. Krista nu suportă ce i-ai fecut. Dar chiar şi adevăratul solicitat cu-atîta patemă i-ar fi dat aceleaşi greţuri. Krista îşi rememora anumite segmente de afect pe care "el" i le lăsase prea zdruncinate. Krista îşi dorea reacţia; să vadă ce praf şi pulbere se-au ales den blondeţea lui.

Dar tu de unde ştiai că e vorba de un "el" comun amîndorura ? Nici nu ai mai gîndit cînd te ai auzit chemat... Nu i l-ai vîrît pe gît cu de-a sila ? Deja nu mai conta; erea singura cale de-a reuşi să mă ai den nou aproape. Fiind întru mine...

Chinuitu-te-am groaznic. Şi numai eu ştiu cum ţi-a fost. Căci şi eu ţi-am vrut culorile şi ţi-am dorit visele... Mărgăritarul meu de taină şi-ntuneric... Cînd cumplitului i se adaugă şi durata, veşnicia se petrece-n iad...
Te am ţinut astfel cu bună ştiinţă de la-nceput. Dacă n-aş fi vrut să ne bălăcim amîndoi în aceeaşi borîtură, aş fi catadixit să îţi arăt neşte cîteva lucruri... O voi face într-un viitor apropiat. Adu-ţi aminte că a mai fost vorba de plecare şi de-astea; şi că ţi-a mers mult mai rău. Parcă te-ai mai acrit puţin... Parcă ai putrezit mai abitir. Parcă ai deprins un nou dispreţ pentru reacţiile omeneşti. Căci verticalitatea ta începuse să sune foarte a omenesc şi a rutină. Trebuia să-i dai şi cu piciorul. Şi bine-ai fecut. Nu te poate-nvinui nimeni de imoralitate; ai renunţat doar la o excesivă scorţoşenie. Sigur, pentru puţin timp. Dar coborînd bariera o dată, în tine-au apucat să intre lucruri noi pe care înainte le priveai foarte de sus şi fără un suport categoric în acest sens.
Nu poţi fi învinuit de imoralitate. Şi ăsta-i şpilul cel mai imoral. Pentru că ne-a hai de-a v-aţi ascunselea cu nelipsita ipocrizie, şi tragem mîţa de coadă şi ne sărutăm cu Krista şi ne-nvîrtim pre-acolo pînă căpiem; şi sigur, nimic mai mult. Dar asta e totul !
Şi nici să nu-ţi treacă prin gînd că ar fi fost vreo cursă. Krista a fost bineintenţionat şi măcar a reuşit un moment special.

Pe tine te-a scos din scîrbele tale iar el a realizat performanţa de-a şi iubi ceea ce-a-ncălecat şi atins...

Alexios răsucindu-se cu mîinile în buzunare.

- Ai venit ? How nice... Ca şi cum din goana calului te-ai opri şi-ai merge. Frumuşel. Îmi ţii discursuri ?
Nu-ţi simt ticăitoarea.

Cedric. Se întinse tot prin frunze. Băiatul se aşează lîngă el. În genunchi. Strîns ghem. S-a strîns. Bărbatul i-a mîngîiat părul. Apoi l-a luat; a şoaptă.
- Nufere al meu...
- De ce eşti sec ?
- Mi-erea teamă să-ţi arăt că sunt căzut uneori. Mi-erea să nu te găsesc pe tine mai împietrit... Sunt bănuitor. Să mă ierţi. Sunt ca tine... Eu ţi-am dus dorul. Eu. Îţi vroiam albaştrii. Dac-ai fi fost altceva decît ceea ce eşti, aş fi fecut mare dragoste cu tine şi te-aş fi legat la ochi... Dar aşa, mă mulţumesc să ţi văd din cînd în cînd cum se umplu de neştire. Îmi doresc ca unul din noi să fi fost femeie. În nici un caz eu.

Ai atît farmec. Şi nu pot să m-ating de tine.
- Dar eu pot...
- Ştiu. Tu poţi să te atingi de tine...

Alexis

"Dorm. Şi nu-mi vine să cred. Negru, albastru, roşu. E întuneric în sat, că e noapte. Şi nici felinare nu au. Sau lumînări. Dar se vede cîte un roş murdar. Coşcovit... Şi vreun licăr albastru. Nu-mi place roş cu-albastru... Pe lumină e festiv de bîlci; iar mocirla le dă acum o veselie grea. Măcăbruţ, măcăbruţ. Toate se au murdărit. Cerul nu mai are stele. Nici nori. Eu sunt altcineva. Un vagabond. Un fel de a douăzecişidoua arcană la Tarot. Mai e încă unul. Şi tot băgăm nasul pren casele oamenilor. Multe

sunt goale. (“Au plecat la secerat”) Într-altele, stăpînii stau pe scaune; la mese. Unii-s căzuţi pe gios. Şi nu au lumini lîngă ei. Chiar e pustiu. Celălalt zice: “Gata şi cu mîncarea. Nu mai e nimic. Doar javra aia a ta. Pe ăştia i-a luat...”

Pe roşu, cu negru, cu-albastru. Şi eream nemîncaţi. Am înşfăcat satîrul în dreapta. Cu stînga am ţinut jăvruţa cu gîtul pe-o peatră. Şi am început să toc. Am simţit cum sare sîngele şi cum mă năclăiesc tot cu smocuri de blană şi carmin curgător. Mă durea pre mine. Pre mine mă durea. Şi nu mai ştiam. Parcă dedeam în mine. Parcă în mine dedeam.

Nici nu l-am mîncat... Nici nimic. Ciopîrţeală fără rost.

Pe negru; cu-albastru; cu roşu.”

Domesticărie

- Amestecă şi tu pigmentul ăla, te rog.

- Îl mai gîdili mult ?!
- De ce, mai ai ceva de frecat ?
- Da. Mai am.
- Nu o punem pe masă.
- Dar unde ?...
- Ştiu eu... Dincolo; pe jos...
- Cam stingheră; planşeta asta...

"Astăzi, Everard a făcut salată. Un ghiveci. O chestie. Adică eu am întrebat "ce-i chestia aia" şi mi s-a explicat "aia nu e chestie; aia e salată". Şi parcă te poţi pune (!) cu el. Aşa că m-a convins imediat.
Mai ales că luase cazanul în braţe şi venea către mine. Iar conţinutul nu pot să spun că arăta tocmai paşnic. Saigara se trîntise p-un scaun şi numai poftă de salată nu vădea chipul ei. Dincontră. Din contră.

De la ardei gras, conopidă, pătrunjel, varză, chimen, dovlecel; pînă la roşii, struguri, castraveţi, cimbru şi-anason... P-ormă: lămîi, mere, prune-uscate, banane, ţelină, maioneză..., şi multe altele... Iar la urmă a mai zvîrlit şi-un polonic de rom în toată canalizarea asta. Ca un adevărat profesionist.

Saigara şi cu mine am preferat endura(22). Drept care, a înghiţit el tot. Adică tot. E-adevărat, lupta a ţinut în jur de-un ceas. Dar şi cine era la urmă rotund şi

sătul **?** O căpuşă plină de zarzavaturi**...** I-am spus că e numa' bun de băgat la cuptor**.** La care a răspuns că preferă să vomite-n altă parte**.**

Totuşi**.** Salata a fost foarte reuşită**.** Ficatul nu-ş'ce-a avut**..."**

- Ce-i cu ceaiul ăsta **?**
- Vasodilatator**.**
- Hă **??**
- Pentru circulaţie**.**
- Aha**.** Şi ce face **?**
- Să se misce sîngele mai repede**.**
- Şmenare**...** Nu-i mai zici cantaridă**...**

Alexis

"De fapt**.** Nu ştiu dacă Cedric a avut habar de faptul că eu păstrez tot**.** O am mai spus**;** am nevoie de documente**.** Pe-atunci mă refeream numai la noi doi**...** Mă întreb dacă ştie măcar de toată povestea astalaltă pe care o am redactat pînă acum**.** Nu ar fi cine ştie ce**.** Nu-i aşa **?** NU-I AŞA **?...** Şi mă întreb dacă de cîteva rînduri încoace şi-o fi dat seama careva de starea în care mă aflu**.** Şi voi continua să scriu**;** aşa cum voi continua să mor strivit de clipe cît timp mi se mai oferă**...** Eu nu mă pot anula**.** Iertare**.** Aşa că spun**.**

L-am luat pe Cedric**.** Luatu-l-am**.** Adică l-am smuls locului**.** Şi ne am urcat în podul casei mele**.** În mare fugă**.** Am încuiat**.** Şi cînd am realizat că suntem perfect izolaţi**,** m-am trîntit pe podea şi-am început să URLU**.** Aşa cum mi-o am dorit întotdeauna**.** Să mă vomit afară pre mine însumi acela otrăvitul**.** Să mă reneg şi să mă rup**.** Să nu mai ştiu**.** Să gata**.** Calul Troian**...** Cedric a venit şi m-a luat în el**.**

Plîngeam grele căderi de toamnă; lacrimi cît grindina. Şi nici pe unde răsufla nu mai aveam loc. Şi mai simţeam doar o vagă durere de cap. Ceva care pulsa să-mi detoneze tîmplele. Cred că a fost cea mai fastuoasă criză de nervi pe care o am avut vreodată. Mă strîngeam înspre a exploda. Cedric mă ţinea în el. Copilul lui; treanţă de pripas. Şi trist. Şi grav. Şi prea nervos:

- Cine mi-a supărat crinul ? Cine a tulburat pre nufărul meu ? CINE a stricat liniştea odorului meu ? Apele tale, perle făr'de preţ; scumpe daruri. Cine ţi le vrea atît de multe ? Cine-a-ndrăznit ? Hai, albastre. Lasă mîinile tale-n palmele mele şi dă mie durerea ta. Nicicînd nu vei fi fost astfel... Dă-mi să port veşmînt bogat. Amarul unei flori de seară. Şi spune.

- Oamenii ! Nu-i mai vreu !...

- Înşelatu-te-au ?

- Nici măcar...

- Au nu ţi-am zis mereu să nu te încrezi lor ?...

- Şi iată cum mereu şi iar... Mă încred lor şi m-arăt lor. Iar ei se poartă ca şi cum ăsta e singurul lucru pe care l-ar vrea... Ca şi cum faptul că-mi dau haina jos ar însemna că accept să fiu violat... E oribil... De ce scormonesc şi p-ormă-ntorc spatele cu-atîta nesimţire ? Le place să deie de pămînt cu o biată şopîrlă ? Le place să strivească păienjeni ??... De ce fac aşa ceva ? E PERVERSITATE. Mă-sa-n cur... Nu există perversitate mai mare şi mai bogată decît cea pe care-o dovedesc aceşti virtuoşi... Batgiocura ca titlu de glorie. Şi culmea, în

ipocrizia lor de spirite alese, procedează cu atîta eleganţă încît nici urme nu lasă...

Doar eu rămîn. Cretin.

Mi-a sucit faţa înspre el; ca să mă vadă.

- Uită-te în ochii mei. Pre tine. Şi dă-ţi drumul la toate cele să treacă.

Şi m-am dat lui. Lui datu-m-am. Chiar şi eu. De bunăvoie. Înspre el nesfîrşitul şi neştiutul; cît un lac neluminat. M-am afundat lui iar el se-a-nchis în urma mea cu o linişte nouă.

- Toate jurnalele tale... Fără să fi vezut vreunul.

Nu trebuia să spui nimănui despre noi. De ce o ai fecut ? Au nu-ţi eream de-agiuns ? Nu da un cîntec de lebădă pentru nimic în lume. Nu da istoria ta pe mîna altora. Căci îşi vor şterge şezuturile cu ea în timp ce ţie-ţi vor spune că-i nemaipomenit... Nu da mintea, ochii şi sufletul tău la oameni. Nu arunca inima ta cîinilor... Căci şi cel mai rasat şi mai educat dintre ei tot cîine va fi. Adică tot om...

Oare nu am făcut destule întru desfătarea crinului meu ? Nu trebuia să vorbeşti. Desfaci taina... Psyche, Psyche... De ce vreai tu mai mult ? Cînd eu am pus la picioarele tale totul şi încă ceva pe deasupra... Suflete al meu... Cum poţi să dai muritorilor trecerea unui nor sau căderea unei frunze uscate... Cît eşti de naiv... Nimeni nu te merită.

- Mă-ntorc pe toate părţile, iau ce au de luat, apoi mă leapădă... Eu nu sunt un obiect vechi... Eu sunt eu şi sunt foarte important. În micimea mea. Eu respect pînă şi gărgăra aia care caută de mîncare... Înţelegi ? Şi pe tanti peatra ceea pe care s-ar putea să calc

cine ştie cînd... Să li se fi dat lor oare, dreptul de-a mă sfîrteca pre mine şi de-a strivi cochilia mea; cu zîmbetul pe buze şi-aristocraţi nevoie-mare...
- Te ai încrezut lor. Iar ei nu mi-au înşelat aşteptările.
- Nu-i mai vreau. Oamenii...
- Mărgăritare. Lasă troaca. Şi vino la Tormdass. Lasă-i. Ei nu se pot abţine.
Vino la Tormdass. Oamenii te vor da la ciori. Vino la Tormdass; pasere albă..., ei vor să ia ochii tăi...
- Doream să mai fie cineva... Un martor. Pentru noi.
- Şi iată-ţi foloasele. Cum tragi ponoasele. E după cum vrea Dumnezeu. N-a fost să fie. Nu-ţi pune limite după spusele lor. Şi nici nu te avînta la vreun îndemn dat de ei. A trecut epoca entuziasmelor.

Respectă-i. Pentru că sunt asemeni petrei sau guşterului. Dar dacă se mai apropie careva, atinge-l. Ca să îi pară cheful de-a mai cerca să te tulbure. Crine. Al meu."

Magister Ludi

Avocatură. Bijuteriile ca dovezi.
Veninul ca pază.

"Aşteptam împreună un răsărit ce nu mai venea. Să sărbătorim unul alături

celuilalt; unul întru celălalt. O nouă viaţă. Încă o zi.

Doi, trei, patru..., şaptesuteoptzeci. Cinci ceasuri de la miezul nopţii şi-un iz de fum care mă ameţea. Pînă la excitare. Şi poate că cea mai frumoasă pe care o am simţit s-a datorat doar fumului... Mi se au încălzit mîinile. Niţel colorate.

Eu şi Santander. Cedric şi cu mine.

Cu atîta distanţă între. Şi eream obosit. Căci dormisem cu el. Cu el dormisem. Neapropiaţi.

Din delăsare şi trepidaţie, el a ales şoapta. Se a aşezat lîngă mine. Nu m-am clintit. Deşi, tare o aş mai fi fecut. Ne am privit doar. Mă agasa aşteptarea. Cumplit. Soarele tergiversîndu-şi la nesfîrşit apariţia... Parcă aş fi ţipat din toată carnea. Parcă. Şi n-am lăsat să se vadă. Decît plictisul. Din dorinţă de-a urla, am început să vorbesc.

- Dacă n-ar fi întunericul, n-am mai cunoasce strălucirea.

Dacă noapte n-ar fi, cum am mai putea simţi ziua ?...

Dacă n-am răbda Luna, cum ne am mai iubi Soarele ?

Dacă n-am număra stelele, cum am mai vedea curcubeul ?

Dacă n-am avea pustiul nopţii, cum am mai auzi chiţăiala diurnă...

Dacă n-am gusta miresmele serii, dimineţile nu s-ar mai trezi atît de împuţite...

- I-ar dacă n-ar fi lumina, nici întunericul n-ar mai avea savoare.

Dacă ziua nu o am pierde, n-am mai avea de cîştigat noaptea...
Dacă nu ne-ar orăcăi Soarele, nu ne-ar mai încînta Luna...
Dacă n-am număra norii din ceruri la vreme neîntunecată, cum ne ar mai răspunde stelele ?
Dacă n-ar fi scandaloasa lumină cu obrăznicia ei, nu am mai cădea în lacuri şi nu am mai cunoaşte timpul cînd cresc florile...
Dacă ziua n-ar fi, ielele nu ne-ar mai vrăji-ntr-atît...
Dacă n-ar fi răsăritul, n-ai mai dori apusul.
Dacă n-ar fi fost ziua pentru-a-mi simţi lipsa; nu m-ai fi căutat.

Apoi. Plecîndu-se. Avea faţa proaspătă. Aspră. Iar buzele roşii, catifelate şi-ndulcite în vreun zîmbet melancolic. Ochii; două maluri umbroase.
- Ţi-o mai fi rămas ceva suflet în tine ca să poţi privi-ntr-acolo ?...

N-a mai fost demult astfel... Ajung uneori la crize ca ale tale. În care-aş striga vremii: "curvă stricătoare de inimi..."
Timpul care trece nu-i o bagatelă păcută. Iar noi nu ne vom aduce aminte; ci vom tînji după vieţuire. Nu ne vom socoti conturile sclerozaţi ci vom regreta întregi la cap fiece clipă consumată. Biete stafide bipede. Ne vom zbate-n decrepitudine precum peştele p-uscat. Pielea ta albă şi fragedă – oare ce se va alege de ea ?

Dar oare se va alege ceva ?

Alexios

“Ne am întîlnit astăzi după atîta amar de vreme în care ne am tot vezut. De nu ne-ar fi fost adevărurile mincinoase... Adusu-mi-a flori. De nufăr. Drept omagiu; sau cam aşa ceva... Încă aveau rouă pre ele. Şi bale bălteşti ce aveau... Nuferi mi-a dat. Drept omagiu. Ori amăgire.”

“Cînd m-am întors acasă; am fost întrebat de unde le am.”

“De unde le ai ? De unde le ai ? De unde le ai ? De unde le am. Florile.
- Le am primit de la cineva...
- Cum adică ? Cine-ţi dă ţie flori ?!
- Ar fi nefiresc ?
- Numai femeilor li se dau flori. Cine-ţi dă ţie flori. Eu sunt femeie şi nu am primit niciodată flori... De ce primeşti tu care eşti fiul meu ?... Tu eşti băiat...
- Eu ? Eu, mamă ? Eu am primit flori. Mamă. Eu deja am primit flori...”

“Ca la mort; sau ce ? Am primit flori şi nu mai sunt băiat... Primit-am flori şi-am fost investit cu un nou sex ? Ce-i asta ?...

Mi s-au dat nuferi ca semn de tandreţe ori ca invitaţie către-un somn bolnav ? Mie îmi plac nuferii... I-am pus pren pat. Ca pe tot atîţia amanţi... Între o catifea şi-o floare, doar eu mai pot încăpea. Să suspin în vreo uitare... În cine mai ştie ce mireasmă-ntunecată, neiertător al vreunui chip de grele taine. Eu; şi catranul cunoscător de vise. Eu şi ochii lui revărsaţi a delir. Eu şi ceea ce cred eu despre el. El şi ceea ce el ştie despre mine. Cu prea multă acuitate. Vreau. Fără

rezerve. Iar petalele-mi susură ca atingeri impracticabile. Apă închegată într-o ceară neuscată; flori fără conştiinţă. Sărutări putrede. Mi le a dat pre ele ca pe o chemare. Şi rafinîndu-şi strigătul pînă la muţenie. Căci văd floarea; şi doresc mîna ce o a ţinut... Devenit-am şi eu vreo picătură ce se scurge-ncet spre nenăscut şi vegetal. Din singurătate şi nemişcare, înspre singurul care nu mă respinge.

Eu. Cu ochii mei limpezi. Ca gheaţa."

Cedric

"Să îl trimit pe tărîmul ambiguităţii... Să îl las să colcăie nepriceput şi stîngaci printre iluzii şi mistere ?... Să îi înlocuiesc toate cele cu neşte substitute fermecătoare ?... Căci cum va fi fost farmecul decît echivoc.

Şi ce va fi vrut el decît farmec..."

Fragmentarium

Eu. Alexios. Sunt cu el. Cedric. Dimineaţa.

- Conversatile domn, ştii foarte bine că plăcerea se vrea servită de un cordon ombilical numit criză... Dar şi criza; e doar un apendice. Defilezi cu ea şi-i pui proptele... Iar temerile tale; aşa-ţi denumeşti cu ostentaţie campaniile de cucerire la care procedezi cînd şi cînd tot timpul...

Şi încă ceva care m-a amuzat... Baţi monedă pe "dom'le, eu sunt doar mintea

mea”, dar nici chiar mintea ta nu e-ntr-atît de sigură...

Te am urmărit în diverse certuri, altercaţii, disensiuni, n forme de scandal. Şi nu am găsit decît două; de fapt. Înainte sau după masă. Înţelegi ? Voma, leşinul şi hachiţele nu sunt decît consecinţe (la modul cel mai corporal !) derivate din cantitatea de combustibil pe care o ai sau nu. Iar hrana, fiind corporală şi purtătoare de exterior către interior, de mediu căte sine..., relaţia pe care o răsfrîngi asupra mediului, fie el varză, baltă sau taică-tău, nu se poate afla decît în interdependenţă cu relaţia dintre tine şi ce exterior şi cît exterior suporţi, accepţi şi reuşeşti (sau îţi impui) să bagi în tine.

Altfel, eşti delicios. Neprevizibilul este chiar reacţia ta care ajunge să ţină loc de relaţie...

- Ah, da. Relaţiile... Discursul tău e incomplet, deoarece eu n-am apucat să-mi desăvîrşesc relaţiile cu exteriorul.

- Dragul meu, tu încă mai eşti în faza de descoperire a lumii prin intermediul cavităţii bucale. Copiii practică acest lucru cu succes; dar numai pînă la o anumită vîrstă...

- Dragul meu, dar eu mă referam la cu totul altceva.

- Cunosc. Băteai clopotele exhibînd virginitatea oralităţii tale. Şi nu numai.

Variabiabile domn; tu negi o evidenţă ca să-mi scoţi ochii cu ea sau treci sub tăcere în mod forţat un oareşce pentru-a-mi atrage atenţia... Ştim amîndoi că parfumul îţi stă în amestecuri şi nelinişti. Odată pierdute, aleluia. Aşa că eşti şmecher şi-ţi fereşti cu bună ştiinţă fundul, gura, sexul şi tot ce mai urmează ca dependenţă de. Adică

stare de spirit, agitaţie, ritm, aritmie şi-acea dezarmantă inocenţă. De altfel bine pusă la punct...

- Că tot veni vorba... Am început să-mi respect corporalitatea. Să scriu pe hîrtie de calitate...

- Întotdeauna ţi-ai respectat corporalitatea. Exact ce-am spus: negarea evidenţelor. Te ai născut cu conştiinţa acestui sine care este corporalitatea... Dar în culmea cochetăriei tale, găseşti cîte-o-ntorsătură ca să vezi doamne...

Te am consumat. Ieri. Cu o poftă teribilă... De fapt eu te consum în continuu; pentru că eşti extraordinar... DA.

Ieri. Cînd te uitai tu la Soare... Chiar îţi priveam vederea. Te priveam cum simţi. Şi p-ormă-ncepi să-mi explici cîte complexe ai de pe urma corpului tău... Cîte complexe poţi avea de pe urma unui corp care simte atît de mult ? (!) În sfîrşit. Lumina este corporală ?

- Depinde de privitor. Dacă sunt orb ?

- Nu fii morbid !...

- Dom'le, nu e corporală. N-o simt.

- Eşti naşpa. Cîte simţuri ai ? De ce te priponeşti de tactil ? Ţi-am zis eu cum e cu copii şi cu tactilul concentrat în buze... De-asta nu e corporală ? Şi cu ochii cum rămîne ? Ieri, întîi te-ai uitat chiar la Soare. Dar a fost nesatisfăcator. Stai şi te chiorăşti la un boţ de foc care-ţi arde frumuseţea... Apoi ai mutat albaştrii de la cer înspre vecinătatea ta. Pe zid; şi mai încolo. Unde bătea acea lumină. Pe cele pe care se aşeza ea... Dînsa, necorporala, împrumutînd, mai bine zis luînd cu japca tot ce-ntîlnea în cale. De la groapă, nisip,

peatre, pînă la pereţi, diamante, culori şi-alte senzaţii. O mai categorisim drept necorporală ?

Că de fapt n-o poţi vedea decît prin intermediul unui corp...

- Atunci şi imaginea este corporală.

- Da. Pentru că o vezi cu ochii. Iar ochii tăi nu-s vreo ecuaţie matematică... Şi deasemeni pentru că ceea ce vezi tu este o realitate compusă din corpuri. Care, prin actul tău de-a-ţi arunca privirea peste ele, intră-n contact cu tine...; care eşti chiar corpul tău...

- Şi atunci cînd cetesc o carte...

- Prima relaţie pe care o ai cu cartea este stabilită în registrul corporalităţii; pe care, de bine, de rău, o aveţi în comun. Abea mai apoi luăm în considerare faptul că această corporalitate suportă ceva în plus – simbolistica semnelor prin care comunicaţi. Ea, cartea, conţinînd un material abstract fără să aibe habar; tu, viu, bied şi deştept, ştii ce ai de căutat între foile ei.

- Dacă imaginea este corporală. Atunci imaginaţia cum e...

- Păi, tot aşa. Pornesc cu gîndul că a imagina înseamnă să proiectezi în minte imaginea unui lucru, fiinţă...; îmi imaginez oala de noapte a prinţului elector Rupert. Sau perele pe care le voi mînca... Dar îmi pot imagina mai ştiu eu ce grozăvenie. Memoria furnizează material pentru fabulaţie. Corporalitatea imaginaţiei stă în chiar baza ei.

Un ţînc de două săptămîni nu-şi poate imagina mare lucru. Cantitatea de informaţii pe care o deţine se limitează la cele nouă luni intrauterine şi încă cinşpe zile de alăptat. Tu poţi să baţi cîmpii cît vrei. Pentru că tu

eşti utilat; eşti alfabetizat cu destule imagini deja. Adică imaginaţia ta poate să fete un monstru. Dar care monstru nu se poate alcătui decît din fragmentele vizuale pe care le cunosci ca adevărate – solzi de peşte, aripi de liliac, etc.
- Da. Şi senzualitatea ?...
- Nu este corporală.
- Cum nu ??
- Te aşteptai foarte puţin la o negaţie. Credeai că mă-nfunzi c-o-ntrebare ca asta. Îmi plac aparenţele pleonastice...

Oare ce-ar putea să-nsemne caracter corporal în ceea ce priveşte senzualitatea.
Că senzualitatea înseamnă să simţi şi să ştii să-ţi procuri din nou acea senzaţie.
Corporalitate. (?) Un corp e ceva concret; un corp e integru. Un corp de animal, fie el sociabil. Da. Chiar corpul tău. Trăieşti pentru ca eşti viu. Adică tot ceea ce-nsemnezi tu se află în stare de funcţionare. Carnea, mintea, spiritul. Colcăie toate. A-ţi păstra senzaţia numai la nivelul zonei excitate este ca şi cum te-ai uita fără să priveşti sau orbul care-şi holbează ochii. Să simţi fără să-ţi dai seama că simţi... Corporalitatea senzualităţii rezidă în perceperea integrală a unei senzaţii... Corporalitatea este un aspect în plus, e ceva care se adaugă de către cunoscători... Nu este conţinută pur şi simplu în noţiunea de senzualitate...
Percepere integrală; a simţi cu mintea...
Altfel, acea senzaţie oprită-n materie ar rămîne estropiată de tot ce are mai extraordinar – informaţia senzorială promisă domeniului tău abstract...
- Auzi... Fii mai concret...

- Să fiu mai concret ?... (!) Înseamnă că verdele nu se opreşte în ochiul tău ci merge mai departe şi se lasă desfăcut spre a fi înţeles în frumuseţea sa; nu numai reperat. Da ?

Fragmentarium

- Tu. Ai un uter superb.
Ah, ce-mi place. La tine pînă şi scandalizarea este fizică. Dacă vreai, îţi spun şi despre cum ţi se poate repera celălalt sex. Uite. Pana care scrie; mina; pensula; cărbunele. Apoi hîrtia. Şi: fecundarea unei suprafeţe plane; care este prin excelenţă absorbantă – adică feminină.
Sensibilitatea artistică şi tăcută nefiind decît corespondenta bine mascată a agresivităţii violatoare a masculului de drept comun.
- Ce-a fost gluma proastă cu uterul ?
- Eşti tot mai bărbat. Devii atrăgător. Dar ce înseamnă a atrage decît a absorbi... Şi care mai ţi-e însuşirea ceea care duce femeile-n delir decît încetineala... Şi oare cum va fi fost încetineala decît femeiască...
- Bine, dar şi tu eşti încet. Şi tu eşti atrăgător...
- Mă bucur cînd un bărbat ajunge să-mi admire caracterul ca viril avînd puncte de reper chiar împrumuturile de la celălalt sex...
- Înseamnă că nu există nici un bărbat întreg pe lumea asta.
- Ba da. Întîmplător îl şi cunosc. Este prost, bădăran, incult, nesenzual, neatrăgător, rapid, feroce, scîrbos pîna la trivial, puternic, nemediocru în asalturi de tot felul, agresiv, distructiv, prăduitor, trîndav, viclean, pervers, clevetitor, ironic, afurisit; bun de dat

la ciori. Şi-i şi urît de moare... Pe deasupra. Mai vrei ? (!)
- Mai vreau. Îţi baţi joc de mine ?
- Da.
- De ce ?
- Pentru că asta doreşti. Nu. Iartă-mă... Am tratat subiectul exact din punctul de vedere în care te ai priponit.

Adu-ţi aminte de Windsor. Mergînd calea pîn-acolo ai fost sec, manierat, controlat, stabil (!) şi de-un raţionalism crunt; căci ţi-am auzit vorbele pe care le aveai cu anumite persoane... Iar cînd ai rămas doar cu tine şi cu plantele, te ai topit... În abandon, în linişte... Stabilitatea pe verticală cedase în aşezare; în tihnă... Şi totuşi agitaţie. Mintea ta îşi lega ochii de bunăvoie. Ceea ce se-ntîmpla erea chiar corporalitatea ta. Iar neştirea cu care te adînceai în toate parfumurile ălea de bălării nu erea decît dovada că eşti viu şi trăitor... Întotdeauna ţi-ai pus senzaţiile-n sertare. Complexitatea nu-i o vină. Faptul că simţi şi ca bărbat şi ca femeie ar trebui să te împace mai mult decît te consternează... Căci sunt bărbaţi care dau carnea lor păcatului, sperînd s-ajungă a simţi cele de care tu ai parte atît de curat. Greşeşti înspăimîntîndu-te. Eşti prea firesc. Oamenilor le plac rupturile. Se văd mai unitari ca masă atunci cînd se ştiu estropiaţi cu toţii. Cît despre numărul sexelor; mi-s-pare-a fi o convenţie destul de apocrifă. E foarte echitabil să-mparţi lumea-n grupuri; să-i strici unitatea... Şi cîte părţi combatante presupune un război ? Pot fi trei, patru, n părţi cu diferite interese; care sunt angrenate într-un fenomen diplomatic...

Eu mă refer strict la păruiala de pe Cîmpul lui Marte. Acolo, cîte părţi comportă conflictul ?
- Două. Sau...
- Numai două. Dacă apare şi-un al treilea, se va bate ori cu primele două (amîndouă !) ori se va bate cu una singură. Cazul întîi – primele două fac corp comun (ca intenţii). Cazul doi – noul venit va face corp comun cu una din primele părţi. Şi aşa putem continua pînă cuprindem tot.

Ia te uită. Numai două părţi comportă un conflict ? Iar conflictul îşi are drept consecinţă o distrugere. De ceva. Fie ea bruscă; sau erodare. Atunci, cine a fost binevoitorul care-a ales împărţeala sexelor în DOUĂ ? A nu se înţelege că mă iau de Dumnezeu; care-a fost şi deştept şi cu mult bun-simţ. El a fecut o treabă din care să rezulte viaţă... Dar mă gîndesc la plaga numărul unu a omenirii – fragmentarea... Este criminal să te referi la două părţi. E mai suportabil să înţelegi că există n sexe. Pentru că de la un capăt la celălalt al său, infinitul este unitar şi integru, tocmai prin faptul că admite şi unu; şi doi; şi trei pătrimi şi aşa mai departe.

A te simţi frustrat pentru ca ai reuşit să nu te lepezi de tine; este aberant dar perfect valabil, avînd în vedere normele cu care-ţi scoţi ochii... E aiurea să-ţi baţi capul cu ce înseamnă bărbat întreg sau femeie întreagă. Este fiecare; mai mult sau mai puţin. Şi contează situaţiile în care se vădesc caracteristicile reper. Şi contează şi cît sunt de impresionabili... A fi bărbat nu-nseamnă să rămîi nesimţit şi atroce..., numai pentru că femeia începe să rîdă, să plîngă sau să se excite. Şi invers. A fi femeie nu-

nseamnă să tremuri ca gelatina doar pentru că bărbatul e neclintit. Sexul, chiar cel fizic, este plasat la mijloc şi la vedere. Ca pe firmă; în faţă. Deci. E ceva foarte important. Sexualitatea e la fel de potrivită pentru a observa indivizii ca şi a-i aşeza la masă ori a le privi palmele. Pentru că un organ atît de evident şi central hotărît nu poate decît să indice rolul major pe care-l are în constituirea personalităţii unui om. Iar după cum ştim, oamenii sunt unicate, slavă Domnului...

Aşa că, admiţînd că fiecare e altceva, de ce nu înţelegem că şi sexul pe care-l practicăm este la fiecare altul...

- Atunci, de ce n-am fi fost cu toţii de-aceeaşi parte...

- Deoarece. Cîini, pisici, albine, peşti, şopîrle şi aşa mai departe funcţionează pe sistemul ăsta de cerculeţ cu plus şi cerculeţ cu săgeată. Ar fi deplasat ca omul să vieţuiască altfel.

Sexul şi celelalte aparenţe... Sunt podoabe cu care comunicăm. Am fi înstrăinaţi de un întreg univers şi ne am împăca doar cu melcii şi cu rîmele. Şi ne am închina unui zeu pre nume Hermafrodit. Ar fi fost catastrofal. Lumea trebuie să fie întreagă. Şi este întreagă; pentru că Parry e armăsar, cîinele meu e mascul, iar eu mă duc mîine la femei. Pricepi ?

Sexele stabilite fizic nu sunt birocraţie. Birocraţie sunt distorsiunile pe care le fac oamenii... Aşa sunt ei. Preferă să facă distorsiuni decît sex...

Avant la lettre

Alexis → Cedric
- Prostia este dreptul plebei**.** Nebunia este privilegiul aristocraţilor**.** Şi ce va fi fost nebunia decît tot vreo formă politicoasă de-a-ţi exprima coeficientul de inteligenţă**;** atunci cînd acesta poate ofensa pre ceilalţi**...** Sau o manieră de-a-ţi proteja integritatea psihică**.** Nu **?**
- Căci dreptul este cu desăvîrşire impozitiv şi restrictiv**;** bun numai de dat penalizări**.** Cu dreptul te naşti şi ţi-l afirmi**.** Nu aşteptînd pomana consideraţiilor streine**.**

Identităţi

- Mi-a spus Krista că-ţi pozează**.** Pot să vin şi eu **?**
- Ca să ne iai peste picior **?** Au ca să ce**...**
- Vroiam a te vedea**.** Vroiam să vă văd faţă-n faţă**.**

La care Krista începu să se dezbrace**.** Alexios îşi continua ale lui**.**
- Cum m-aşez **?**
- Cum simţi**.**
Şi Krista îşi dedu drumul din verticală dezarticulat**;** şifonat**.** Vreun ceva netrebuitor**.** Alexios veni lîngă el**.** Şi poate că erea speriat**.**
- De unde-atîta abandon **?** Între jenă şi greaţă nu mai găseşti nimic **?**
- Aşa sunt**...**

- Nu bănuiam...
- Ba da. Am devenit previzibil.

- Cedric... Stai cu mine. Uită-te... E îngrozitor.
- Tu ? Aveai alte disponibilităţi afective... Fii în lăuntrul formei. Fii chiar linia pe care-o urmezi. Eşti o lamă ascuţită care-nregistrează toate cele, eşti excitabil; simţi şi doreşti fiece unghi ce se întîmplă acolo. E o mare aventură. Iar tu îţi interzici să savurezi aşa ceva... Uite-i cotul cum o ia în gios şi mîna cum se desface moartă... Ăla nu-i lemn, ăla-i un corp cu memorie şi inteligenţă. Dezacordul între frumuseţe şi situaţia jalnică în care se află dă tot farmecul acestui personaj... Mor de atîta parfum...

Pune firul cu plumb şi vezi unde cade vîrful acromionului... Măsoară distanţa din capătul deştiului mijlociu pînă la procesul stiloid al ulnei şi de cîte ori intră în lungimea coapsei. Compară cantitatea bustului cu cea a membrelor inferioare... Vezi caracterul părului... Nu te hazarda cu linii fecute dîn cot. Mişcă-ţi mîna de la-ncheietură. Mişcă-ţi degetele. Observă pînă te pierzi în forma pe care-o cauţi. Pricepi ? Încearcă să-i simţi fizic umărul şi gîtul... Încearcă să suprimi toată distanţa dintre voi. Atinge-l. Simte-i volumul cum se învîrte-n spaţiu. Mîngîie-l cu privirea în aşa fel încît mîna să-ţi urmeze ochii şi să-l descifreze ca fiind el şi nu vreun altul... Tu, fii chiar el...

Vezi cum se aşează, carnea e mobilă, nu-i peatră; uite cum se pliază toate şi se-nvăluie. Uite-i fundul rotund cum se desface-ntre picioare şi uite partea care stă pe planul orizontal şi susţine tot restul. Gamba o ia

dezlînat înainte şi se lasă ca o cîrpă fleanţă...

E inert şi totuşi atît de elegant în prăbuşirea asta de păpuşă văduvită de sfori.

Priveşte şi lasă-te întru descoperirea unei noi istorii. Pielea; ca o ceară... Părul; ca aurul dat în clocot...

Chagrin

Cedric
- Şi dacă ţi-aş spune că sunt obosit **?**

Alexis
“Şi erea serios**.** Şi nu mai glumea**.** Şi mi-a fost greu să-i mai spun că mi-am luat lumea-n cap pentru el şi că m-am rupt de multe ca să-i fiu lui**.** Şi deja mă gîndeam la iarna asta seacă de-atîta ger**;** şi la întunericul care ne castrează**.** Şi la boalele în care ne zbatem**.** Şi încă ne-nvîrtim în gol**.** Că la un moment dat mi se va opri şi ticăiala din piept şi voi şti sigur că totul a fost inutil**...** Şi că noi între noi consumăm efemer**...** Suntem perisabili în chiar expresia noastră – relaţiile pe care le practicăm**...**

Ce-i sunt eu în această clipă**.** Dar oare-i sunt ceva **?** Mă înscriu şi eu într-un prea lung şir de renunţări şi plictiseli**;** mărgea pierdută între alte multe**.** Timpul n-a reuşit să sudeze nimic în noi**;** iar Cedric va fi fost singurul pe care l-am acceptat şi vrut**.** Timpul**.** N-a fecut decît să ne roadă şi să sape în giurul fiecăruia mari şanţuri de apărare**...** Sau o mare despărţire**.** Pînă şi melancolia este sastisită şi pînă şi ea-şi cere dreptul la plictis**.**

Abea îmi tîrăsc picioarele**;** abea îmi tîrăsc viscerele**;** abea îmi tîrăsc mintea**.** Şi-abea-mi împing inima să mai bată**.** Şi mîinile par a fi moarte**.** Nici ochii nu mai stau**.** Toate se pleacă sub povara unui declin neştiut**.** Aş vrea să mă apăr**.** Aş vrea să irump**.** Dar nu pot**.** Dacă harpiile mi-ar cere sîngele să-l bea**,** le aş spune că nu mai am**.** Şi

aşa este. Iar dacă Hermes ar coborî din ceruri să îmi aducă cine ştie ce nectar... Tot nu mi-aş putea-nfrîna dezgustul. Mi s-a vărsat fierea-n gură. Inima mea, un cheag singuratic şi fără viitor. Corpul meu – un hoit în valoare de optsprezece ani. Am privirile uscate. Poate e chiar ultima ceaţă pe pasul căreia să-mi dau ce mi-a mai rămas. Mă doare capul.

Îngheţul e o boală de durată. Avînd ca unitate de măsură veşnicia.

Nu ştiu cît am zăcut astfel. O zi. Poate două... Dar tot împreună.

Am fost întrebat. Fost-am întrebat.

- Ce fel de legături ai tu cu João Santander ?

Inchizitorial ton al unei mame de bună credinţă. Căci eu unul nu mai ştiam măsura dezonoarei. Nici balanţa între interdicţie şi permisie. Am plecat gînditor spre a-l întîlni pre cel ce-mi hrănea îndoielile. Cu atîta bunătate.

I-am spus. Mai întîi a tăcut; şi şi-a-ntors faţa-ntr-o parte. Apoi.

- Tu chiar crezi ?... Tu crezi a fi valabil ?

Tu; care cunoşti.

- Nu ştiu. A fost penibil. Şi încă nu ştiu. Cu toate insinuările celea otrăvitoare. Şi încă mă sugrumă. Chiar faptul de-a-i fi răbdat discursul...

- Ce părere ai ? TU !

- NU ŞTIU. Eu sunt în interior. Eu simt. Eu; cunosc... Dar cine ştie...

- Eşti mai obscen şi decît acea întrebare. Nefiind în stare să afirmi adevărul pe care îl ai tu, ci acceptînd distorsiunea unui aflător în treabă... Cînd oare vei învăţa să nu te mai

priponeşti în percepţiile tuturor. Cînd oare vei îndrăzni să-ţi dai seama că eşti mai treaz şi decît mine. Iar eu sunt etalon de trezie... Mă ataci pre mine povestindu-mi crampele pe care le savurezi cu pioşenie filială. Nu-mi poţi călca-n picioare plăcerea, drept care ţi-o alterezi pe-a ta... Ştiind că doar astfel mă poţi răni. Cunosci care-i raţiunea vieţii tale ?
Aceeaşi cu cea a eternităţii mele. Numai că tu ai reuşit să ţi-o practici şi cu mine... Iar aceasta este lecţia de seducere dată lupului de către miel.

Frumuşica şi monstrul.
Dar care-i care.

Asta e. Variabile. Şi conversatile.
Al meu; mult prea domn.

Între interogatoriul mamei şi starea de vomă pe care-o răsuceam de colo-colo, vorbele lui mi-au pus sare peste toate-acele greţuri. Mă vedeam dat afară; zvîrlit; deja condamnat. Pentru vina de-a fi contat pe adevăr.

Am schimbat subiectul; încercînd să-mi afişez nervozitatea ca excitare. Gleznele-mi steteau strînse în pielea cea nouă; piele neagră, strălucitoare, ce pe alocuri avea şi reflexe roşietice... Călcam cu o mîndrie bine studiată... Şi păream că-mi plimb corpul.
Parcă îmi scosesem carnea-n lume... Am urmat după muţenia lui.
Devastatoarea lui muţenie.
- Nu pot să trăiesc cu sentimentul dezrădăcinării. Nu pot să mă gîndesc că patul în care dorm nu-mi aparţine. Mă voi întoarce mereu într-un loc...
Apoi furiş, niţel speriat: nu-i aşa că toţi oamenii ăştia trăiesc pe apucatelea ?!

- Măcar nu devin slugi obiectelor...
- Mulţumesc de confirmare. Şi pentru seriozitatea la care nu renunţi...
- Numai femeile se-agită aşa.
Apoi oprindu-se dîn mers şi ţinîndu-mi calea.
- Eu. Am o treabă la Krista. Faci ce vrei.
- Şi ce-ar trebui să vreau ? Ceea ce-mi dictează mîndria ?...
- Nu fii meschin.
- Mă abordezi cu destulă uşurătate ca fiind meschin.
- Cum altfel crezi că eşti cu toate pretenţiile tale ? Şi cu pudoarea ta nărăvită !
- Right !! Eu sunt meschin; dar tu eşti abject.

Mi se urcase la cap. Şi mă durea. Mă isterizase. Mă fecuse praf. Zob. Praştie.
Stetea. Înverşunat în indiferenţa aia a lui."

Cedric

"Şi n-am mai putut. Şi l-am luat în braţe. Şi-am plecat de acolo şi ne am încălecat caii şi ne am dus ca din puşcă. El o a luat înainte; eu îi veneam în urmă. La fel de turbat ca şi gîndurile sale; ca şi foamea care-l rodea. Iar eu, ăstălalt, nebun să-l răpesc, să-l strîng şi să-şi deie seama că nu există explicaţii; şi că nu ele lipseau...
- Al meule, ce vreai tu se cheamă să-mi pui pielea pe băţ... Tinere domn, cînd tu eşti domnul meu, cum vreai tu să fii sigur... Ce ţi-e siguranţa cînd eu n-am stat altcuiva decît ţie... Şi cum crezi c-aş putea sta altcuiva decît ţie...
CUI să stau ?

L-am luat de şold şi l-am tras în mine.
Şi mult mai tîrziu:
- Cui să stau ? Cînd tu eşti nufărul meu...
Te ai izolat şi restul a rămas în afara ta provocîndu-ţi gelozii şi spaime. La ce-ţi umblă mintea că m-aş fi dat lumii ? Păcătuit-am ochilor tăi cu vreo silnicie ? Aruncatu-te-am pentru altul ? Drămuieşte-ţi neîncrederea căci te otrăveşti singur. Lasă-mă să nu te las. Şi să cred că încă ne întîmplăm împreună. Doresc aceasta. Aşa cum numai pe tine te pot dori. Să nu mă lipseşti. Mi-eşti peste poate. Nu suporţi comparaţie. Şi n-ai preţ în faţa mea. Pentru că mi-eşti tot. Mă crezi ?
- Te cred...”

Coctail baroc
(Zgripţorul**,** integraţii şi castratul**) (**23**)**

“Ce va fi fecut **?** Păi eream**:** noi**,** Kenelm Digby**,** Anthonis**,** Endymion Porter**,** Thomas Wharton**.**

Cedric aşezase fotoliile într-o cameră goală**,** în cerc**;** dar în aşa fel încît eu să îi fiu lui în faţă**.** Deşi ultimul eream**…** Şi aveam de gînd să nu scot o vorbă**.** Tocmai pentru că ştiam că asta însemna contribuţia fiecăruia**.** M-AM refuzat**.** Pe de altă parte**,** şi el a fost nevăzător în ceea ce mă considera**.** Între lipsă de politeţe şi exces de deşteptăciune**.** Ia surplusu’ neamule**…**

Deja bănuiam**.** Kenelm se va aventura neinhibat**.** Endymion le va da drumul din pod**.** Thomas va fierbe nervos şi evident**;** iar Cedric se va amuza să-l irite întorcîndu-şi privirile-n altă parte**…** Anthonis va reflecta mut şi va tăia cu graţie**.**

Cedric – volubil pînă la înşelător**:**

- V-am chemat aici deoarece ultima oară cînd ne am vezut vă plîngeaţi cu toţii de rutină**…** Aşa că scosu-v-am den spaţiile voastre şi v-am preaumil rugat să mă onoraţi**…**

Kenelm Digby**(**24**):**

- A se-nţelege simbolistica umilinţei ca trufie extremă**.**

Cedric aplecîndu-se în faţă către el**,** cu mîinile pe braţele fotoliului**:**

- A se considera neîncrezătorul ca lipsit de nobleţe**.**

Anthonis discret**:**

- Nobleţea**…** Să fie ea atît de uşor de tranşat **?…** Oare**…**

Lui Cedric i-au sclipit ochii. Pun pariu că joacă pe puncte... Şi face:
- Neîncrederea este păcatul lui de-aristocrat şi stilul tău de-a fi atent...
Bun. Cine marşează ?
Endymion ţanţoş:
- Despre dezordine.
Kenelm:
- Bag samă că-ţi instalezi terenul pentru conflicte...
Thomas ca armăsar prea tînăr:
- Dezordinea ? E excitantă... Nemediocră...
Cedric îl chemă pe flamand:
- Hei ! Anthonis ? Ce-i cu dezordinea ?
- E şi ea o vietate. O specie. Cu rase şi soiuri... Colcăială; haos; ameţeală; marasm. Entropie. Brambura. Poate e chiar diversitatea. Poate e chiar declinul.
"Eu ? Şi dezordinea ?... E agasantă şi necesară; e chiar unică. O claie peste grămadă comportă n forme de aşezare; dar faptul că rămîne neschimbată ca stare, nu-nseamnă chiar stabilitatea dezordinii ?
Dezordinea ca neordine ? Ca refuz la încartiruire ? Ca neoficială ?...
Dezordinea ca produs ? Sau ca producător ?
Dar oare Everard în ce raport se află cu dînsa ?... Ar fi rîndul lui..."
- Sigur, sigur. Dezordinea nu e decît un exterior practicat cu mult succes de către ordine. Dezordinea e creativă şi stupefiantă; e alambicată pe dos. Neagă legile şi-aruncă-n aer convenţiile. Dezordinea ca stare intempestivă. Dezordinea e chiar marşul formelor către o viaţă independentă de rigorile claustrării disciplinare.
Endymion (scandalizat):

- Eşti anarhist ! Dezordinea e destabilizatoare; neprielnică aşezării spiritului. Cum poţi să exişti în dezordine ? Te subminează ! Te distruge !!

Tomas Wharton:

- Şi cine-a spus că tuturor spiritelor le este bună cuminţenia ? A nu fi înţeleasă cuminţenia drept curvă. Ea NU este bună... Dezordinea-i chiar savoarea. Să dai cu copita; să le vezi pe toate cum se prăbuşesc. Să le simţi cum trăiesc dezlegate de obligaţii şi obişnuinţe. Dezordinea-i recalcitrantă faţă de ipocrizia fasonului curăţel. Ordinea e burgheză. Ordinea e de prost gust. Ordinea este plebee.

Cedric; rece:

- Thomas, temperează-ţi avîntul. Rişti ca discursul tău să pară doar dovada unei fierbinţeli trecătoare.

"Anthonis poartă un zîmbet subţire şi ochi lăsaţi pămîntului. Picior peste picior. Mîna dreaptă cu mult abandon către Cedric. Anthonis observă. Şi Everard aşteaptă. O intervenţie pe ton scăzut:"

- V-aţi oprit numai la dezordinea unei corporalităţi tactile. Sau pe-acolo pe undeva. Mai sunt şi altele. Dezordinea pe care-o degajă cîteva linii puse anapoda. Nu e ceva întîmplător. Ci rezultatul unui control. Dezordinea în care se bulucesc norii la furtună. Ăla-i fenomenul; nu-i poţi aşeza în cîrd. Dezordinea nu este bună, rea, frumoasă ori urîtă. Dezordinea există pentru că e necesară. Ea este percepută cumva datorită proporţiei în care-şi face apariţia.

Cedric instigînd:

- Ah, da. Anthonis este un curtenitor şi-un conciliant prin excelenţă. Numai el ar fi putut avea extravaganta inspiraţie de-a alătura dezordinea de proporţie.

Anthonis sec.

- Totul se supune proporţiei.

Kenelm:

- Problema e dacă dezordinea poate fi măsurată. Comportă ea vreun sistem de apreciere ?

Anthonis:

- Ca şi cum ar fi vorba de o tornadă care mătură tot în cale şi noi numai pe ea o zărim a fi manifestare a dezordinii... Eu mă refer la dozaj, la momentul în care se iscă o harababură din-asta... Într-un registru monoton, lipsit de modulaţie, dezordinea pică precum mana cerească. Nu putem izola elementele unei poveşti de context, pentru că ajunem la aprecieri eronate. Orice exces poate fi la fel de periculos.

Endymion:

- Dar dezordinea se poate priponi şi-n capul cuiva. Sau o fi tot chestie de dozaj...

Pauză.

"Nu. Endymion se gîndeşte la confuzie. Dezordinea e altceva decît confuzia. Prima înseamnă amestecare şi are rol genezic, a doua e ceţoasă, neclară şi nefertilă. Aşadar... Fiecare-şi spune părerea după cum a simţit dezordinea. Pe propria piele.

Endymion a rămas năucit; pe Kenelm nu l-a afectat prea mult; Thomas s-a încins. Iar Anthonis...; cunoasce dezordinea atît de bine încît nu îşi permite nici o atitudine declarată... Vai de cei ce provoacă filtrele acestui dezordonat... Şi-ntr-adevăr, totul e supus măsurii."

Cedric se ridică şi veni spre el şoptind:

- Chiar şi Dumnezeu ?

"Da. Chiar şi Dumnezeu. Tocmai pentru că nu se poate măsura. Cel care-a creat proporţiile nu rămîne în afara operei sale. Divinul comportă măsurabilitate pentru a se-nţelege cît e de generos. Spunem că este nemărginit; dar acel nemărginit e o valoare tot din cîntarul nostru... Modul în care Dumnezeu se supune legilor sale este evident – discrepanţa dintre universul nostru coţcar şi ceea ce ştim a fi El. Şi-i chiar raportul potrivit. Ce e prost, rău şi-urît trebuie să rămînă cît mai puţin, iar CE este bine, frumos şi deştept să fie cît mai tot."

Anthonis:

- Da. E vorba de dozaj. Dezordinea ca vervă şi agitaţie; sau dezordinea ca o totală confuzie. Proporţia aduce după sine originalitatea sau iremediabilul.

"Se a continuat astfel vreme de două ceasuri. Cuvintele ereau paravan subţire gîndurilor. Îşi aruncau replicile. Pur şi simplu. Eu am tăcut. Şi i-am simţit. Pre ei, ceilalţi. Dar nu şi pre el, celălalt. Care a urmărit şi-a memorat totul. Rămînînd relaxat şi distrat. Ei, neavînd ochi. Eu, nepracticînd vorbirea. Atenţia lui e-obositoare şi grea. Nu te slăbeşte o clipă. Sau îşi ia gheara de pe tine cînd a agiuns deasupra prăpastiei. Nu ştiu ce-a urmat. Nu ştiu ce-a-nsemnat. Eu nu-i prind gîndurile decît atunci cînd el vrea.

Fiind pîndar, m-a pus pre mine să văd. Ţinînd minte, m-a fecut să nu uit."

- Înţelegerea e ca şi cunoaşterea. Nu se dă; şi nu se capătă. Ci se fură.

Necesităţi

"Mi s-a iscat foamea... Gheară în loc de stomac."
- Vreai să mănînci ?
"Să mă hrănesc. Mîncăm ca să fie. Ce-i aia hrană ?"
- Hrana este orice poate fi consumat înspre hrănire. Plantele sorb apă, apa mănîncă pietrele; pietrele, aerul... Viermii rod cadavre; oamenii deasemeni... Tu. În tăcerea ta plină de şoapte. Tu cu ce te ţii ? Cu ce te hrăneşti...

Să te-nghit aş vrea; mătase neroadă... Să mîncăm gîndaci, bea-vom apoi fiere şi argint topit de frigul ferestrelor tale... Numai oamenii se hrănesc cu praz şi pîine... Noi suntem neşte rîme deştepte. Noi rumegăm culori. Noi înghiţim parfum şi lepădăm scumpeturi. Noi, larve luxoase în căutare de trandafiri... Doar muritorii mănîncă fructe perisabile... Nu da gura ta neîncepută la nemic den cele ce mîine vor fi fost putrede... Nu lăsa buzele tale morţii înspre descompunere... Şi nu uita trupul tău la stricăciune... Totul e trecător; numai noi nu. Paserea care se hrăneşte doar cu grăunţe se sfîrşeşte singură... Cea care

soarbe cîntec, asemeni lui rămîne. Liliacul care bea doar apă moare pămîntului din care a ieşit. Cel ce bea den parfum şi din aer nu se pierde ci se tot naşte în paradisul miresmelor. Perla care mănîncă sidef şi perla care se hrăneşte cu frumuseţe. Calul care paşte iarbă şi calul care vieţuieşte den propria alergare. Din balegă sau din avînt ? Pagina albă se hrăneşte din perfecţiunea curăţeniei sale ori din urma genială a artistului ? Din pustietatea de-nceput ori din deşteptăciunea textului ? Copacul care-şi trage seva din pămînt rămîne sterp; hrana lui de preţ e chiar bucuria de-a rodi. Peştele care cotrobăie după alge şi peştele care trăieşte din bălăceală şi unduire. Nu te hrăneşti ca să te mişti. Dansezi ori faci dragoste şi cu asta rămîi în mare cîştig... Femeia care se teme de timp îmbătrîneşte prea repede... Cea care se hrăneşte din înţelepciune nu se ofileşte niciodată. Floarea care trăieşte spre a fi iubită şi curtată de ochii tuturor... Floarea care nu piere.

"Nu mai ştiu ce-i feceau mîinile. Dar vorbele i se lipeau ca bijuterii otrăvitoare. Pre mine. Care credeam în adevărul lui."

- Mintea ta te vrea gînditor. Trăieşte de pe urma frumuseţii tale. Slujeşte-ţi taina. Şi taina te va hrăni. Stăpînitor de suflete, în trecerea ta fă-i să întoarcă privirile şi trupurile şi inimile... Căci ei, cei ce te vor, îţi dau de hrană vrerea lor...

Children of God

- De ce au oamenii o asemenea predilecţie pentru mutilare ? Adică nu la război, cînd este inevitabil... Dar pedepsele ? De ce ştreang ? De ce decapitare... De ce tăiat în patru, cinci, n...
- Se atentează la persoana individului spulberîndu-l; băgînd toporul în corporalitatea lui. Şi-apoi ce e distrugerea decît dezintegrarea ? Un mort integru fizic nu este mort de-a binelea.

P-ormă, oamenilor le plac spectacolele şi într-un fel sunt foarte satisfăcuţi să vadă ceva grotesc. Se manifestă mai vizuali decît copiii în faţa morţii. Şi cum moartea nu-i o problemă tocmai simplă, aspectul obscen o face digerabilă şi anecdotică. De altfel şi personajul Moartea a apărut tot dintr-o necesitate vulgară de-a da corporalitate (imaginea este corporală !) unei abstracţiuni care este momentul. Şi cum poţi da corporalitate unei clipe... (?) Dar şi dintre toate clipele unei vieţi de om, moartea este cea mai abstractă. Crezînd moartea a fi conţinută de-o imagine negăm orice religie care propune o urmare a acestei vieţi.
Naşterea; este o problemă de corporalitate.
- Despre moarte întrebatu-te-am.
- Dar moartea nu aparţine decît nascerii...
Datoria de a putrezi pe care fătul deja o acceptă.
- Atunci moartea este corporală ?

- Ca revers al nascerii, da. Dar... Ce ţi-a venit ?
- Nu suport bîlciul pe care îl fac pe tema unui ceva care ne aparţine tuturor.
- Sigur. Moartea-i o instituţie.
- O au deghizat într-o sperietoare cu iz de ciudăţenie... Şi fiecare moarte îşi are un singur stăpîn. Dacă nu au respect faţă de moarte în sine, de ce nu au măcar faţă de cel căruia i se-ntîmplă ? (!)
- Cine nu respectă moartea, nu respectă nici viaţa. Şi belindu-l p-ăla de viu, castrîndu-l şi tăindu-i mîinile, ei se referă la viaţa lui; la vieţuirea lui... Ei îşi permit să-l urîţească şi aşa mai departe pentru că îl exclud dintre ei vii şi frumoşii şi întregii... Şi-apoi, ei strică din curiozitatea copilului faţă de jucărie... Se ucide din nevinovăţie, nu din spirit criminal. Ei învîrtesc preţuri, nu valori... Un economist îţi poate spune cîţi guldeni înseamnă facerea lui Adam. Sau răstignirea lui Iisus... Se ucide din nevinovăţie.
Nu din spirit criminal.
- Atunci; oricine îşi poate dovedi inocenţa astfel.

"Bineînţeles."

Satrapia

Cedric → Alexis

- Penalizarea de la Sodoma şi Gomora mi se pare valabilă şi neabuzivă. Nu avem voie să nesocotim hotărîrile superiorilor... Aceia au fecut praştie funcţia reproducerii şi au sterilizat actul creator.
- În cazul ăsta, orice om dăruit cu har creator riscă o asemenea scatoalcă imediat ce încetează să mai practice acel har...
- Sunt puţini cei ce se lasă de muzică ori de desen. E la fel de natural ca şi dispoziţia bărbatului spre femeie... Te-ai născut cu ceva şi mergi toată viaţa aşa. Un bărbat care încetează să se mai aplece asupra femeilor sau un muzician care se asurzeşte singur, trec prin aceeaşi sinucidere. Mai departe urmează nebunia sau pervertirea. Iar pervertirea ce va fi fost, decît tot un aspect al convertibilităţii...
- Ştii de ce-mi plac mie hainele ? Pentru că-s cea mai obscenă făcătură omenească... Şi culmea, prezentată şi ca regulă de normalitate şi bună cuviinţă...

- Normalitatea ? E un plasture ineficient; bun de aşezat pe ochii cronicarilor.

- Cînd pari a fi cel mai puternic. Rămîne doar o părere. Iar demolarea începe din chiar interiorul tău...
- Castrarea are vreo legătură cu acest interior ? Este un filtru între interior şi exterior ?
- Castrarea este operaţia. Ca filtru poţi lua organul care suportă o asemenea operaţie.
- Estropiere sau îmbunătăţire ?... (!)
- Poţi ajunge puternic prin castrare ? Mai poţi fi puternic dacă eşti castrat ?... Cu puterea te naşti. Fie comportînd un exterior numit slăbiciune... Iar castrarea care

survine peste o conduită caracterizată prin coerenţă nu afectează cu nimic o continuitate deja stabilită de practicant... Castrarea este o interzicere.
- Şi cea fizică ?
- Are alte detalii. Dar despre asta poţi vorbi cu un bărbat activ sexual. Nu cu mine... A-ţi accepta castrarea este un fenomen de putere. Vezi cum stai cu constanţa şi cu tăria; pardon de redundanţă.

O castrare fizică înseamnă sechestrarea acelei părţi definitorii prin care noi trăim ca unicate... A-l castra şi pe celălalt e o soluţie ieftină. Grandoarea spulberării e chiar ceea ce faci pentru-a salva ce-a mai rămas; adică sexul celuilalt. Pentru că celălalt nu te castrează pe tine decît pentru a-şi pune-n valoare propriul sex. Castrarea în interiorul unei perechi este o problemă de etică a egoismului. De altfel perechea fiind egoismul întors înspre gregaritate... Un cuplu lipsit de sfîntul liant al gregarităţii; este un cuplu de divorţaţi.
- Iar divorţul; nu aparţine tot de castrare... (?)
- Da. De castrare. Deci implicit, şi de putere.
Alexios se întoarse cu spatele. La el. Şi cu faţa la fereastră. Apoi miorlăi a întrebare; dar mai mult a-mproşcătură:
- Nu ţi se pare interesant faptul că pentru a-şi arăta puterea, bărbaţii desfac picioarele ?
- Oamenii se împart în caste. Pe baza mişcărilor şi poziţiilor pe care le afişează. Pe motiv de cum îşi folosesc şi îşi exhibă corporalitatea.

Sunt şi bărbaţi care-şi arată puterea cînd se sprijină de o coloană. Şerpuind ori stînd

cîş. Se despart de verticală cu scîrbă; ei sunt atît de puternici încît verticala li se pare doar o anecdotă vizuală, o evidenţă nestilată. Ei se despart de o poziţie; dar de fapt se disociază de toţi ceilalţi bărbaţi care o practică. X are puterea de-a renunţa la o fragranţă mitocănească – statul cu picioarele desfăcute, şi se sprijină, el, preaputernicul de o mare coloană... E un fel de glumă; o luare peste picior. Dar în acelaşi timp şi foarte serios. Fecută şi faţă de tine, care îi eşti interlocutor vizual, şi faţă de sine însuşi care dispune de puterea sa şi de cum o dozează.

A renunţa la ceva din care ai fermentat şi ai poate prea mult, este un antrenament pentru o eventuală criză... O verificare. Dacă te poţi dispensa.

Şi tot cu ocazia puterii. Nimeni nu o practică decît ca element de spectacol. Ori chiar spectacol în sine – pentru celălalt, ceilalţi. Dacă ei nu sunt prezenţi – că se tratează de la corporalitate la corporalitate, atunci, imaginaţia, corporala de ea, se va transforma binevoitoare într-un admirator de serviciu care să-ţi ofere gratis un surogat de public. Căci puterea nu-şi dezvoltă arătarea decît în contextul unui public. Şi aici ne-am putea referi că pînă şi ideea de putere (100%) şi abstractă are totuşi această fisură – inabilitatea (incapacitatea !) de a se manifesta în afara unui reper...

Corolar 1
Subiectele cele mai preocupante sunt cele care bîntuie pe domeniul iluzoriului.

Corolar 2

Şi cu cît ne adîncim în iluzoriu, cu-atît mai tare ne preocupă. **(!)**

Amendament

"Devenisem cam prea intelectuali. Şi amîndoi ne ruşinam de sterilitatea cu care ne tot mîndream... Adevărurile zăceau aruncate ori dosite. Dar nu lîngă noi. Ci în alte părţi. Acolo unde se moare de foame; sau acolo unde mama nu-şi poate nasce plodul. Sau acolo unde cresc copacii... Dar nu lîngă noi. Care duceam lipsa măsurii, deşi mereu aminteam de ea. Şi cărora nimic şi nimeni nu ne mai putea face vreun rău. Că şi prăbuşirea va fi avînd un aspect infailibil.

Vara trecută. Încă îmi mai trăiam broaştele, bălăriile, ploile şi curcubeul. Nu am progresat aflîndu-mi o nevoie în a mă tăvăli-ntre catifele. Nimic nu-i ca pămîntul... Dar nici el nu mai e pîntece de născări ci culcuş morţilor. Şi parcă moartea-i mai multă decît facerea. Şi parcă nu într-ale vieţuirii mergem, ci într-ale inutilităţii... Cînd ai un rost, ţi-e scris în frunte. Cînd n-ai, îţi mai rămîne doar funia. Şi iarna e mereu. Cînd nu voi mai putea fi adevărat pentru nimeni, voi vrea să mă risipesc. Dar cînd nu voi mai putea fi adevărat nici pentru mine..., voi continua să fiinţez, considerînd nesimţirea mult mai grea; şi mai dezonorantă.

Învăţătorului meu nu îi opun decît un proces de conştiinţă; pe care mie mi l-aş face, nu lui. Nimeni nu mă poate judeca. În afară de mine. Căci nimeni nu mi-ar găsi o condamnare potrivită. Şi nimeni n-ar şti că

trebuie să execut o doză ce-ntrece orice-nchipuire.”

Altă dată

“Avea picioarele drepte şi nu prea intenţiona să schimbe ceva den toată tocana ceea... Altfel, sobru şi fatal ca de obicei; mult mai actor... Arătîndu-se şi silindu-i fără drept de apel să îl urmărească; acei ceilalţi nu puţini care m-au fecut să intru-n pamînt de ruşinea lui. Luatu-s-a-n gură cu unii; a scandal şi chiţăieli... Nu credeam vreodată să-i gust paleta ca mitocan şi zurliu. Nesuferit pînă la Dumnezeu şi-napoi. Tachineria erea semn de suficienţă. Şi nu l-a mulţumit...

Săturîndu-mă eu de ceea ce-i plăcea lui, l-am tras după mine şi ne-am dus să ne pierdem din urmă. Într-aiurea. Şi a fost docil. S-a potolit într-o muţenie de om jignit. Ori de nepăsător frustrat A rămas meditativ în faţa cănii cu bere, apoi, la fel de pierdut, a murmurat că voi dormi cu el.

Eu nu vorbisem. Tăceam şi mă uitam doar. Şi mă gîndeam că pe undeva are vocaţia eşecului; poate chiar iscălită pe mutră, poate chiar suportul succesului său. Şi poate că succesul său nu va fi fost decît prostia celorlalţi. Şi atunci se a oprit niţel din bălăceală şi s-a uitat la mine; şi-a dat din cap a “da”.

Şi-am mers la el. Şi am zis că aşa cum erea însemna mult. Cum îşi asuma şi copilul... Exista o ceva profund şi vegetal care era numai al lui şi care-l dobora uneori. Dar care era chiar baza pe care putea lega relaţii atît de strînse cu neşte oameni ce de-

abea se suportă pe ei înşişi, darămite să aibă vreun fel de relaţii... Pe el; care el îi cunoştea. Şi îi considera adevăraţi şi de netăgăduit. Pruncii trecuţi de vîrsta inocenţei.

Mă tot gîndeam şi tăceam. Amîndoi întinşi acolo, cu spatele unul la celălalt şi încercînd fiecare să-şi potolească durerea de cap. Şi îl simţeam cum strigă să stau şi să-i fiu. Mînă în mînă.

- Eu. Care nu mă unesc oricum şi oriunde.

Pentru că e linişte şi pentru că avem cel puţin o plăcere comună; suntem cu picioarele în aceeaşi pătură. Şi ne e la fel. Şi... Şi, Doamne, oare numai pătura asta o avem comună ? Să mă ierţi pentru astăzi. Datu-mi-am în petic... Bătaia de joc erea dentr-o necesitate bolnăvicioasă de-a spune adevărul. Mă infectez de fiecare dată cînd încerc. Şi mă sufoc dacă n-o fac. Oamenii văd doar scandal şi zîzanie. Eu le vorbeam despre cît sunt de ipocriţi şi neadevăraţi. Le spuneam că-s incapabili pînă şi de orgasm...

Eu trăiesc în lume, din lume şi prin lume. Dar lumea-i un mare canal. Mortăciuni şi rahat. Oamenii; au o singură vîrstă nediletantă. Cea pe care o ai tu. Mai stilaţi ori mai mîrlani, dar valabili. Cu cît înaintează-n vîrstă, cu-atît se strică... Şi parcă-mi vine şi mai tare să-i bag în mocirlă. Dumnezeu e prea bun. Îngăduie prostia. Dar nesimţirea ? Şi tot restul de tinichele pe care le poartă după ei oriunde s-ar duce... Gregaritatea, incoerenţa... De asta. De asta am fecut spectacol.

Eşti nufărul meu. Dar şi tu... Iartă-mă. Să mă ierţi. Sunt intoxicat cu efemer. Sunt agresat în propria-mi constanţă. Iar

claritatea mă seacă. Faptul de a nu fi brambura. Ca ei.
M-ai scos din otravă. Şi voi muri o dată cu tine.

Şi-a acoperit faţa. Cu cealaltă mînă mă mai ţinea. Şi-am zis.

- Eu nu pot fi trecător. Eu sunt mereu. Şi sunt nebun. Pînă la dizolvare. Pînă la pierdere.
Căci nu am avut parte de nimic... Şi de n-ai fi fost, nici n-aş fi avut... Şi n-aş fi recunoscut însemnătatea vieţii. Şi n-aş fi ştiut că la sfîrşit nu ne alegem decît cu ce am dat şi cu cît am permis să primim. Şi că singurul mod de-a supravieţui imediatului este tăria cu care te spinteci şi-ţi împarţi rinichii, ficatul şi inima... N-aş fi ştiut toate astea; şi încă multe altele...

- Nouă; care ne purtăm a fi păreche; şi care de fapt suntem doi. Căci ne lipseşte gregaritatea... Poate că atunci cînd lacrimile se amestecă, înseamnă mai mult decît orice-mpreunare. Poate c-atunci cînd lacrimile se unesc, înseamnă mai mult decît orice amestec.

- N-am vorbe să-ţi spun ce cuvinte aş vrea să-ţi şoptesc. Cine ţi-e aproape ?
- Argintul.
- Cine te vede ?
- Noaptea.
- Cine te spune ?
- Apa...
- Cine te sfîrşeşte ?...
- Tu.

“Amin”

Drept corolar la
Cei ce te vor îţi dau de hrană vrerea lor

Sau pentru a se vedea măsura în care îmi însuşesc deşteptăciunea banditescă a maestrului meu. Va suna indiferent sau minimalizat.

Ca incident. Aşa mi l-am vrut.

Începuseră gheţurile să se desfacă. Şi Soarele. Să apară. Vroiam să fac ceva. Cine mai ştie. Vroiam să plătesc. Să îl plătesc. Să-mi dau un examen fără ştirea profesorului. Cine mai ştie...

O săptămînă mi-a stat croitoreasa. Şi m-a-mbrăcat. Şi m-a fardat. Şi mi-a prins părul. Negru, violet, gri. Argint, ametist, onix. Nu mai aveam nici cuvinte. Abea mergeam... Nici cuvinte nu mai aveam... Boarfele atîrnau nesănătoase. Mi le umblam. Să le văd. Gîtul mi-l înfăşurasem în mătase... Ca şi cum aş fi ascuns vreo urmă de topor. Ori de funie. Iar mîinile zăceau îngreunate de inele. Nişte fiinţe narcotizate sau minciuni despre vlaga atenţiei mele.

Erea Blackfriars nocturn; la Anthonis. Au spus că va fi strange. And tasteful.

Erea lume multă. Nu mă cunosceau toţi.

Că mă simţeam ciudat în interiorul acelei deghizări.

Mă întorceam cu totul spre amintirile cu oglinzi. Fratele din uitătoare... Care mi-erea de fapt soră. Şi-n care tocmai mă transformasem. Alene. În şoaptă. Trecere tulburătoare chiar pre la cei ce cîndva mă mai

avuseră priceperii lor. Femeia arătată căpia minţile şi le ducea prea departe. Lunecare şerpească şi cu o gură neruşinată încă şi mai mult. Deşteaptă în a se face auzită fără vorbe. De neatins. Căci numai eu ştiam cîte falsuri port pre mine. Şi numai eu ştiam cum mi s-a schimbat totul atît de-adevărat şi atît de nebărbătesc... Treceam printre ei; iar ochii lor curgeau topiţi înspre mine... Eu. Cine le va fi fost doamna ceea înaltă cu chip de peatră. Uitaseră de slujbe. Şi de spovedanii. Şi de cimitire. Şi de tot.

Vorbeam cu ei şi ei nu mă ştiau. Vorbeam lor fără grai şi vorbele lor se năruiau de neauzit. Se-nclinau, se mişcau, dedeau den mîini; se uitau perduţi... Şi tot cercetau; neînţelegători. Femeile se foiau crezîndu-se vinovate de-a privi astfel o altă femeie. Ameţiţi se-nvîrteau cu toţii. Numai eu treceam. Fără să mă clintesc.

Apoi

Cineva a luat mîna mea. Şi m-a tras dincolo de-ntuneric.

- De ce **?** Ă **?!** De ce mi-ai fecut asta **?...** Nebune...

Tăceam... Tăceam. Şi nemic nu-i dedeau ochii mei. Ci mă-ntrebam doar. Cît l-o fi durînd. Nu de ce. Că ştiam preabine. Lacurile îi ereau cuţite pline de smoală. Uitase că nici un tăiş nu poate altera diamantul.

- Nu-ţi uit; şi nu-ţi iert. Cum ai putut **?...** De ce mi-eşti tîrfă...

Ce striga el acolo cu şoapte acre erea chiar ceea ce în sfîrşit simţea. M-am îndepărtat. Trăgîndu-mă din el. Dar nu-nspre ceilalţi; ci mai-n lăuntrul beznei.

Mătăsurile mele. Rochie pe care să n-o priveşti. Am început să îmi desfac părul. Să-mi scot bijuteriile. Să deschid şireturi, văluri şi corsaje. Şi am ieşit. Am ieşit. Eu. Cu cizmele mele. Cu mîinile mele ascuţitele... Şi cu albaştrii mei ca ghearele. Decolteul iscat de ţoală mai devreme, se cuminţea acum în pătratul unei cămeşi negre. Fără drept de apel. Dar a continuat să mă calce mărunt. Deşi toate zăceau în urmă. L-am lăsat să zică... Mă uitam pe cer. Erea senin.

Ştiam. Că gîndurile celorlalţi sunt ca sîngele. Ori ca pîinea. Le atragi atenţia şi-ţi vor da minţile lor. Şi nimic nu-i mai scump decît dorinţa aruncată furiş. Valoarea unui gînd. Ca şi cum l-aş fi tăiat. Ca şi cum l-aş fi beut. Şi cît reproş. Şi ce otravă. Pentru că a fost asemeni altora; mult vînaţi cu-o oră înainte... Şi îl credeam. Rămăsese mut în urma mea. Nu mă mai interesau vorbele lui. Căci Luna îmi erea mare. Apoi m-am întors. Şi m-am oprit undeva în umărul aceluia... Tîrîndu-mi sora geamănă de-o mînecă. La care ne am privit. Şi adevărul meu i-a fiert îndoiala. Iar adevărul meu spunea că deşteptăciunea pălise sugrumată şi că doar deşertăciunea mai rămăsese; să-mi fie mie spaimă şi lui scop. Şi că mi se prăbuşea sufletul de vini nenumărate. Pe care cu ocazia asta i le-aş fi strigat în gura mare. Dar mă mulţumeam să îl văd. Iertător (eu). Şi am înţeles că iertarea este conştiinţa faptului că delictul, de orice natură ar fi, are un caracter repetitiv... Şi că ceea ce noi numim iertare e doar o probă de fariseism, atîta timp cît nu-ţi şi reverşi iubirea asupra celuilalt... Oricine ar fi el; şi tocmai mizînd pe acest "oricine".

Mă învăţase să fur şi să năucesc. Şi că oamenii sunt proşti. Proşti. Poate; pentru că nu-şi dau seama de perversiunile care se-ntîmplă-n jurul lor şi care îi şi pot avea de obiect... Să mă hrănesc cu dorinţele celorlalţi. Şi-atunci o am fecut. Nevinovat. Dar cu dorinţele lui ! Să ţi se povestească ce nuanţă de verde capătă hoitul unuia otrăvit de nu-ş' ce; drept care, încerci năpăznicia chiar pe pielea ăluia de ţi-a spus... Cred că a fost cel mai cumplit afront primit de Everard de la cineva. Dar nu mi-a părut bine. Deloc. Mai rămăsese doar catranul. Şi l-am lăsat. Ducîndu-mă către restul. Trecînd iar printre ei. Tîrînd mereu ţoala cea incriminantă. Perechea mea de-o seară greţoasă.

Krista a ieşit de undeva şi a venit înspre mine. Cu o oglindă. Pe care mi-o a pus mie-n faţă. Şi-am vezut un chip ce cu greu l-am recunoscut a-mi aparţine. Gura se refuza cuvintelor. Iar albaştrii îşi cereau dreptul la prostie. Nu ştiu cum le a fost celor ce m-au avut acolo. Nici nu mai conta. O nălucă stearpă care aflase vinovăţia hrănirii nepermise.

Mă tot duceam. Cu nevoia unor pustietăţi. Nu cred că am stat o oră. Prea mult cîntec pentru prea puţin. Mă acrise. Necesităţi fiziologice luau locul nodului din gît. Vroiam să urinez. Şi asta mi-a descărcat mintea de orice altceva. Apoi mi s-a fecut foame. O foame vie. Sănătoasă. De om ridicat din boleală. Miez de noapte sau ce o fi fost. Plin de bălţi... Dar cînd scapi de asemenea scîrbă te duci din puşcă. Şi numai eu ştiam cum îmi arunc picioarele prin noroaie şi prin maldăre de gunoi. Şi numai eu

ştiu cum am intrat în toate străzile celea care numai străzi nu se puteau numi... Mergeam. Şi rochia o fecusem ghem. Şi mergeam; cu toate stelele-alea-n cap. Şi mersul meu curăţa sufletul meu; şi mersul meu cucerea bolovani şi balegă şi zdrenţe. Nu aveam martori; iar această lipsă îmi erea graţie neaşteptată. Mi-am zis că aş putea ierta orice. Uitasem de rest. Uitasem de tot.

Şi cineva a strigat către movila pe care steteam.

- Atunci iartă-mă şi pre mine !

Am tăcut o vreme. Apoi i-am zis şi lui.

- Te iert.

Şi l-am iertat pentru că pre el nime' nu-l iartă. Dar îl ştiam că alte dăţi va fi cu mult mai rău. Şi că de fiecare dată îl voi tot ierta...

Eu i-am întins mîna. Că nu-l dispreţuiesc. Iar el se a plecat. În faţa mîinii mele. Şi o a sărutat pre dînsa; ca pre sfintele moaşte.

Şi a spus.

- Cine mă iartă pre mine; mi-e mai puternic.

Tormdass

- Nu ne mai vine primăvara...
- Nerăbdarea este explicabilă pînă la o vîrstă... Îţi strigi prea tare dorinţele. Tinereţea nu-i un motiv. S-ar putea să nu intereseze pe nimeni de apucăturile tale. Oricum; se vor număra doar păcatele...
- Un armăsar de rasă nu suportă un călăreţ idiot.
- N-are-a face. Un armăsar de rasă aşteaptă ca idiotul să i se urce-n spate pentru a-l putea zvîrli mai bine...

Fragmentarium

- Ce-mi faci, nufere ? Întunericul e întru parfum şi mister, nu la lacrimi şi durere. Cine oare stricat-a iar liniştea florii mele ?... Dă mie ce ţi-e de prisos şi de boală.
- Le aş vrea arse. Pre toate. Ele; hîrtiile. Cîtă vreme sunt vii, blestemele mi se ţin ca descîntecul. N-am sciut. Căci dacă o aş fi, de mult n-ar mai fi fost rămase. Nu-mi dau pace. Iar cînd îmi dau, mi-e crîncen. Tu nici nu ştii... Doresc foc pentru ele. Spulberatele... Şi nimeni să nu-mi ceară socoteală. Să fi fost şi eu vreun vagabond. Fără a avea pretenţia că aş putea construi sau face ceva. Şi fără atîta mîndrie în care m-am înfăşurat ca un hoit în bale. Să mă pierd şi eu o dată cu urmele mele. Rămînînd carne. O carne singură şi fără istorie. Să-mi văd şi eu paşii aşezaţi în noroi ca unică dovadă vremelnică. Să nu fiu recunoscut decît după

ce am lăsat prin aer. Trecerea mea. Trecerea. Mea.
- Nu merită nimeni gîndurile tale. Mărgăritare. Lasă porcii... Trecerea ta e brazdă în aerul cela. Urma ta spintecă privirile. Iar nefiinţa ta e moarte celora ce te văd. Mărgăritare, lasă porcii... Cîmpul are o singură linie; vino să mergem pre ea. La loc sfînt; şi să-l salutăm pe Strălucitul. La ceas de tristeţe, cînd peatrele contemplă cerul iar guşterii sapă vorbe în nisipuri. Şoaptele vremii te vor învăţa să construieşti adevărul fără pietre ori vorbe.

Nufere. Mărgăritare.
Lasă porcii...

Alexis

"La sfîrşitul lui februarie am plecat spre Tormdass.

Am acceptat greu. Gîndindu-mă la ceva îndepărtat şi sălbatic. Cine mai ştie... Timpul nu se mai isca năvalnic ca alte dăţi. Acum ne mai rămînea doar o participare comună la vreo crimă. Şi asta ca favoare de a ne păstra nedespărţiţi. Căci împerecheaţi nu vom fi fost nici în cele mai adînci dureri... Deşi acesta ne erea temeiul. Drum greu ce am fecut pînă la Sharaness. Mergeam cu teamă. Să nu ne cază ceru-n cap. Ori să nu se surpe pămîntul.

Frumuseţea unui tărîm sterp.
Cine mai-ndrăzneşte să se-arunce-n disperare, n-a cercetat încă fundul prăpastiei. Urme de vieţuire doar fire de fum. Şi ce va fi fost fumul decît o dovadă a expirării... Ca şi cum tuturor le tot sună ceasul. Prea multe

gheţuri. Prea multe crăci. Şi mult prea multe ciori pre-acele crăci...”

- Întîi a fost săvîrşit pustiul, apoi s-a spus “du-te şi nu te mai-ntoarce”.

“Ziduri se vedeau şi se-adevereau. Negre.
- Nalte ziduri groase. Pentru oşti nesănătoase. De pe cîmpul Corbului, adunatul pietrelor. Grea povară trăitoare, gură muşcătoare. Cioc parşiv croncănitor, către fiul norilor. Doauă stînci şi doauă flori, lairdul(25) este păzitor. Şapte cruci la drumul mare, domnul este în schimbare. Zece stele şi-o răscruce, calea stîngă un hoit duce... Hoitul cu ferestre-albastre vine la casele noastre.

Aici sunt toate pe dos. Aici; totul e-ntr-aiurea. Pînă şi grăirea.
- Rostul gîndurilor e viitorul faptelor. Rostuieşte-le pre unele ca să ai parte de celelalte. Mintea ta umblă năucă... Vei vedea pre fratele meu şi spaima-ţi va cuprinde oasele. Căci de el; numai la mine poţi scăpa.

Frica îşi are punctul terminus într-o vomitătură. Apoi se reglează toate cele. Mă scutur uscat şi indiferent. Mergem către un rest de fortăreaţă. Încă enormă. Şi-mi zic că ce-şi face omul cu mîna lui, îi stă pe suflet... Ce sport practici ? – Tăierea firului în patru. (Iar firul e doar un fum !...)

Şi iată-mă. Şi iată-ne. Compatibili au nu acelor versuri horror cu care ne rumegaserăm potecile. Cedric mişţocar; eu sceptic. Curiozitatea mi-o am socotit ca sinucigaşă, căci îl avea drept obiect pe Ensor.

Curiozitatea. Ce mi-a fost astîmpărată cu vîrf şi îndesat. Şi stat-am ca la două ceasuri. Vreme în care l-am aşteptat. Întîi am vezut ce mai erea pren giur. De mai erea ceva... Poarta îşi cobora grilajul gata să te-nghită. Iar lemnele putreziseră lăsînd apa să treacă şi să-ngheţe peste tot. Casă grea. Şi pute. A ars... Ori a lînced. Norii nu se desfăceau. Iar Cedric a intrat ca pe pămîntul lui. Şi l-au întîmpinat doi care i-au luat calul cu îndemînare de slugi îndelung exersate şi-nvăţate cu prezenţa lui de stăpîn... Pămîntul lui..., casa lui..., slugile lui; posesiunile sale... Deşi, aici, Ensor erea domn. Şi l-am tot aşteptat pre el. În casa aceea în care sufla vîntul şi unde focul se fecea pe gios iar caii se bălegau pren coridoare. Pînă a apărut împreună cu ceilalţi ai săi. Scutieri, lachei, tovarăşi sau ce altceva i-or mai fi fost dînşii... Le zdrăngăneau fiarele. Noi. Tot căzuţi în scaune. Eu. Tot înţărcat cu spaime. Şi Ensor tîrîndu-şi tinichelele şi boarfele. Şi cu părul ăla negru, lucios şi drept care-i cădea peste faţa galbenă... Şi ochii piezişi, lungi şi cenuşii. Şi rînjetul mereu agăţat de gura subţire şi hrăpăreaţă. Pe care o a deschis obraznic şi vesel atunci cînd ne a găsit. Pe care o a pecetluit respectuos şi obedient atunci cînd Cedric l-a salutat. Apoi, niţel stînjenit, dar tot stăpînitor în bătătura lui:

- Ia uite-i !! Porumbeii... Aşadar, asta ţi-e femeia ? Da. I-am snopit pe-ăia. A fost de zile mari... Repede-aţi mai agiuns...

- Desigur. Desigur. Noi ne mişcăm rapid...

Ensor plecă privirea-n faţa lui. Deşi pre mine m-a înţepenit într-o poziţie de abandon

şi mare plictis. Mă uitam pe fereastră. La pîcla groasă în care se zbăteau toate cele. Şi mi-am dat seama că lîngă Cedric, nime' nu mişcă. Iar Ensor nici n-a căutat să ardice ochii să mă vază. Oricît de politicos şi cordial erea Everard, oricît de puternic, arogant şi mare şmecher ar fi fost Ensor.
Subalternul şi stapînul. Cu vedere inversă.

Apoi. Zice-se că ne am pus la masă. Ei; au mîncat, hăcuit, ros, zdrobit, şters de pe faţa de masă; toatele; hălcile. Carne ce mai repede o ar fi înşfăcat crudă, abea belită de piele... Şi-ntr-o viteză atroce căreia îi feceam rezistenţă cu un calm mult mai odios; pofta întru care mestecam fiece înghiţitură de măr... Căci noi, numai mere am mîncat. La care Ensor:
- Rumegaţi cu grijă; să nu vă steie-n gît...
Mă feream să mă uit la vreunul din ei. Hămesiţii şi turbaţii. Iar ei nu mi-au dat de-nţeles că m-ar fi reperat. Tăcerea vorbelor lăsa loc unei foşgăieli de mîrîituri, foşnete, bufnituri surde, chelălăieli, icnete şi alte onomatopee.

Ne a invitat să rămînem la el peste noapte. Iar eu, îngrozit, l-am ascultat pe Everard cum acceptă. Deşi am fi putut să ne continuăm drumul spre Tormdass. Răzbeam greu în logica lui. Mi-a explicat cum e cu refuzurile şi cu provocările. Şi că unuia ca Ensor e bine să i se răspundă cu politeţe. Tocmai pentru a-l obliga. Pre el, inferiorul. Ca şi cum un refuz din partea lui Cedric ar fi putut irita violenţa devastatoare a acestui băiat cu ochi de jivină... Ca şi cum, în urma refuzului, Ensor s-ar fi găsit îndreptăţit în

răzvrătire... Ensor. O lighioană perversă de care să dai să scapi.
- Ia te uită ! Ai luat-o-n tragic ?... VAI. Doamne, miroase-a şatră... Tembelul. A lăsat casa de izbelişte. Căca-ţi-s-ar ploile-n cap, Ensor ! Că s-a ales pulberea de moştenirea noastră. Provizorat definitiv pînă la stîrpire definitivă... Totul se surpă. Miroase-a şatră. Totul se năruie...

Pute a grajd.

- Ensor, Flairs te roagă să...
- Am să-i rog eu una peste ochi, să-l satur !

Cedric

Eu. Santander. Notasem undeva pe-un petic de hîrtie. Pe care l-am găsit, culmea, în cizmă. **(!)**

"Poate că niciodată nu vom fi în stare să înlăturăm toate erorile de care ne frecăm. Aventura cotidiană sau cotidianul ca aventură ? Nocturne deşănţate semănate-ntre zile de-ndelung şi-obositor studiu. Oglinzile; cum de n-au dat dosul spărgîndu-se cît ne au fost martori. Destrămarea. Sau oprirea cu pripon. Suntem gravi sau ludici... Suntem sobri sau extravaganţi. Şi poate că adevărata extravaganţă nu e decît adeverirea adevăratei sobrietăţi."

Acum o oră, înainte de-a ne despărţi, Alexis a lăsat ochii în gios şi m-a otrăvit cu vorbe grele.
- Pînă la urmă; şi prietenia este doar un exterior comportat de egoism. Sau vreo luxoasă podoabă a gregarităţii...

Apoi a intrat să doarmă. Din criză de excitante am început să ne detestăm. Cel

puţin el. Şi face tot posibilul să mă scoată din sărite.”

Alexios

“Parcă văd. Ensor se ţine de goange. Mamă, ce beznă !
Arde-te-ar pe maţe, Cedric... Că m-ai lăsat baltă şi ăsta cine ştie ce-mi mai face...
Damblaua... Mi-a pus două lumînări pe masă şi gata. Mîinile pe piept. Asta-i deja la jumătate. Ha !! Exact ce mă aşteptam ! Trei..., cinci..., şase. Zece ploşniţe şi două libărci. M-a dat hrană la animalele lui de casă. P-ast-am prins-o !! He, he; sfîrîie afurisita. Ia coropişniţa neamule ! Sictir. Eu nu dorm în brambureala asta. Hruba cu orătănii.”

Şi-a luat borfele şi a ieşit pe coridor spre uşa lui.

“Acuma ar fi mişto să-l văd pe nea Custure tupilîndu-se cu nădragii-n mînă...”

Dincolo de uşă, Cedric:

“M-aţi hăcuit, împuţiţilor !! Mă beţi de ce nu am...

Aoleu, ce mîncărimi... Rîie să fi avut şi nu-mi rupeam carnea astfel. L-oi fi dovedit pe-ăsta ?!... Parcă pocnise ceva... Ah, Ensor; păpa-te-aş pe varză. Ce ?? Păianjen cu cruce... Nu. Asta nu. Pîn-aici... Gata, mă-mbrac şi mai bine-mi rup oasele-ntr-un jeţ decît să mă las sfîrtecat.

Alexios ce-o face... (?) Aşi. Ce face...

Parcă-l văd pe Grangure ieşind de la el...”

Alexios

"Da. Probabil că am avut efective asemănătoare. Regimentul cu minuni; şi cam aceeaşi stare de iritare. De vreme ce-am dat nas în nas afară. La fel de buimaci, enervaţi, bănuitori, chiori de somn şi cu fundurile pline de diverşi morcovi şi ciupituri. Cedric se ţinea cu pumnii de lumînare. Jivinele-l ciuruiseră pe la deşte. Eu; încercam să-mi păstrez mîna la distanţă de zonele afectate. Deoarece ereau prea intime.

- Te-au halit cu frenezie; după cum îţi mîngîi coapsele.

Aveau motive-ntemeiate. Hoit ca al tău n-au gustat de cînd funcţionează ei aici... Ia zi, ce ţi-au fecut ?...

- Lucruri nepermise... Nu mă mai întreba că mă ruşinez.

- La Tormdass n-avem din-astea. O să culeg cîteva într-un borcan. Pentru camera lui Ensor. Mă mir cum de n-a crăpat încă. L-am blestemat în toate limbile pămîntului... Cred că ţine chestiile ălea pe post de afrodiziac...

- Sigur. Muşcătura puricelui. Te erotizează pînă la descompunere.

- Poţi cerne făina cu mine... Praf m-au fecut. Taman pe articulaţii...

- Pe mine m-au luat şi pe la subraţ... Doamne ! E crunt... Pe spate, unde nici nu mă pot scărpina.

- Pe spate, prin faţă... Toate poziţiile. Strechea-n n variante.

- Aia e verde şi specifică pentru funduri bovine... De-o iau raznaaa...

- Ah, Alexios... Neşte scoarţă de copac erea bună...

Am trecut noaptea cu el; iar dimineaţă m-am ridicat nedormit şi gata de drum.

Se au petrecut lucruri. Conversaţiile lor sunau vag şi încifrat. Voi fi-nţeles fiece vorbă cu o mare întîrziere.

Ensor îl întîmpină pe Cedric şi-i spune:

- Ia-mă la Tormdass. Îţi va fi bine. Să te-nsoţesc aşa cum se cuvine; între doi de-acelaşi neam.

- Da. Frate al meu. Vei merge. Mai-ncolo...

Şi l-a privit pe Ensor ca şi cum acesta l-ar fi uşurat de vreo mare povară. Rînjetul animalului pierise. Erea grav. Atent.

L-am întrebat pe Cedric de sunt într-adevăr fraţi.

Drept care:

- Sigur. Suntem. Nu-i aşa, Ensor ?

Iar Ensor a înclinat din cap. O dată.

- De cînd ?!

Şi Ensor.

- De cînd unul din noi, nu se mai scie care, a mîncat inima celuilalt.

Cedric se uită-n pămînt. Gluma nu erea glumă. Iar eu, probabil, trebuia să aflu cui îi lipsea ornicul den piept.

Ala bala portocala. Da' năpîrcă cine e ? Păi acelaşi."

"Sharaness. Mizeră crescătorie de paraziţi delicvenţi şi atroci. Asta ca s-o spunem p-a dreaptă. Adică asta şi-atît din toată mitologia niţel exaltată şi bine-ntreţinută de tăcerile elocvente şi uităturile chiorîşe ale celor pe care îi interogasem. Cred că un subiect capătă trenă, zdrenţe sau coarne în măsura în care noi i le oferim. Nu voi

nega deloc că Sharaness mi-a fost un mare nod în gît. Şi că tot drumul n-am auzit decît croncănituri şi viscol...

Se prea poate să mă-nşel asupra dozei de lugubru cu care operează acest loc. Dar după meschinăria speciilor de care se folosea, n-o să suspectez pe nimeni de excesivă inteligenţă.

Ce fac eu aici ? Bagatelizez o monstruozitate ?...

Rămîne de văzut."

Ajungere

Trecînd poarta la Tormdass şi continuînd ceva demult început.

Cedric:

- Va să se-ntîmple. Descoperirea lumii... Sau cine mai ştie...
- Eu. Ştiu. Eu ştiu unde suntem.
- Problema nu e unde suntem. Ci dacă suntem.
- Adevărul ţine de voinţă ?
- Cel virtual, da.
- De ce te-ndepărtezi ? Eu tot ştiu unde suntem.
- S-a mai-ntîmplat să mă-ndepărtez.
- Da. La început nu răspundeam pentru că mă pierdeam. Mai apoi nu răspundeam din politeţe.
- Acum răspunzi din trezie. Din obiectivitatea ori din trufia treziei...
- De ce tocmai tu mi te-ai găsit să-mi spui despre ?
- Pentru că le am săvîrşit. Pre toate. Am săvîrşit toate infracţiunile. Numai eu ţi le pot

arăta. Căci doar cel care practică ştie... Crima-i lucru fin... Iar eu îţi datorez tot şi orice.
- Nimic nu-mi datorezi...
- Iertarea ! Nimeni nu cunoasce valoarea iertării. Aşa cum o cunosc eu, care nu am avut parte de ea. Pînă la tine. Şi încă mai gîndeşti că nu-mi ierţi. Au cînd noroaiele şi chinul îţi umplu zilele; cînd nu poţi scoate pruncii den pîntecele mamelor, pre mine mă ierţi... Războaie, ciume şi necaz; şi cînd îţi mor bolnavii; tot pre mine mă ierţi. Şi m-ai iertat. De fiecare dată.
- Sunt curios dacă ştii cum arăţi. (acru)
- Impertinent pînă la mînca-m-ar ciorile. Limite nu prea am... Dar am toate păcatele. Drept compensaţie !
- Măcar eşti nemediocru.
- În anumite momente am reacţionat şi am fost mediocru. Le ştii tu foarte bine.
- Alţii ? S-a mai întîmplat şi cu alţii ?
- Da. Se-ntîmplă tot timpul. Dar prea rar. Acum, însă, e pentru prima oară.

Oamenii îl răstignesc şi-l plîng în fiecare clipă. Iar El se poate da pre sine morţii pînă la paştele cailor. Oamenii tot nu vor înţelege cum e cu iertarea... Şi că ea a apărut dintr-o necesitate de-a aduce universul la un numitor comun, binefacerea cu posologie pentru oricine, oricît, oricum, oriunde; numai să fie !

Cine ajunge să mă ierte. Mi-e mai puternic.

Cine ajunge să mă creadă fără să se-ncreadă...; pre acela eu îl respect. Încrederea e o prostie. Iertarea; o nobleţe.
- Te-am iertat înainte de-a mă fi-ncrezut ţie.

Alexios:
- Îs cam greu de convertit.
- Nu. Îţi converteşti numai exteriorul.

- Ai ceva în mod special cu identitatea mea ?
- În general am ceva cu identităţile. Dar a ta mă de-a dreptul excită.

Modul în care tu reacţionezi la mine. Eşti ermetic în deziluzie. Nu poţi fi atacat. Nu aştepţi nimic şi nimic nu pierzi. Ai un entuziasm precar; dacă nu mai repede o faţetă utilitară a politeţii... Cultivi efervescenţa întru indiferenţă... Participarea ţi-e gravă. Nu sari coarda... Iar cearcănele tău poate primi certificat de autenticitate.
Probabil că şi-ndopat cu haşiş, tot treaz vei rămîne... Şi eşti acuzator în tăcerea prin care soliciţi adevărul. Te am vezut deseori muncind asiduu să descoperi partea valabilă... Troznind sever cîte-o scatoalcă moralistă ori amuţind grăitor şi ascet...
Corector acid...
- Pornisem de la altceva. Şi de la altcineva.
- Ştiu. Am pornit de la iertare; şi erea vorba despre mine.
- Ba nu. Am pornit de la descoperirea lumii şi despre şerpuire erea vorba...
- Îţi tot sunt recunoscător !
- Capitolul "recunoştinţă" mi-aduce aminte de incidentul cu vişine.
- Amendezi bine.
- Ah, nu. Niciodată de-ajuns. În ceea ce te priveşte.

Exemplu de pleonasm: Tormdass e un labirint.

Iar în lăuntrul său rămăseseră ei. Prinşi într-o vreme ce nu se vroia trecută. Şi între ziduri ferecătoare de neştire. Sera dedea la iveală bălării ciudate şi-amestecate. Tavanul se ducea către în sus iar plantele se căţărau domesticite unele peste altele. Căldura şi umezeala le steteau a linişte. Geamurile puneau stavilă ceţei de-afară; iar lumina se-ncurca ameţită. Everard îl trase după sine. Vorbele îi veneau den altundeva.

- Gata. S-a terminat. Terminatu-se-a. Totul e trecător. Numai noi ne suntem. Ăştia verzi îs la gestaţie... Ce facem ?

- N-avem sămînţă de agiuns... Ce spui tu... M-ai adus ca să-mi văd neputinţa ce ne prea aparţine amîndorura. Am crescut a trestie. Gol şi în stare doar de ecou. Nu mă vei îmblînzi cu uitarea.

- Doctore. Nu vreai să cedezi temîndu-te să nu rămîi inutil. E vorba de tine. Nu de ei. Te cramponezi în cariera ta, hămesit să îţi găseşti o funcţionalitate. Şi neînţelegînd că te vreau să-mi fi rost. Mie. De-acum.

Alexios veni mult a lunecare şi-şi apropie buzele de părul lui. Abea murmura.

- Nu mi-ai spus nemic despre tine. Deşi eu ţi-am fost. Şi te ai ruşinat mereu; deşi eu ţi-am stat.

- Cei ce ştiu se lîncezesc. Nu voi să pierzi justa măsură. Cunoascerea e doar dozaj. Eu. Sunt excesul. Eu depăşesc. Eu sunt cel care forţează. Eu. Sunt mort. Sunt o idee.

- Eu exist.

- Nu. Tu eşti viu. De ce n-o ai spune ?! Ca să nu mă răneşti ? M-ai spintecat de fiecare dată cînd nu m-ai lăsat să trăiesc cu tine. De fiecare dată cînd mi-ai refuzat comunicarea.

Şi cînd m-ai frustrat plecînd lumii ori singurătăţii.
- De nu te aş fi ştiut.
- Vreai a mă face să crez că regreţi.
- Regretul nu e decît dovada de pe urmă a bucuriei. Iar eu nu te voi fi-ntîmpinat altfel.
- Şi cum rămîne cu prietenia ca exterior al egoismului ?... Podoaba gregarităţii...
- Bine, dar noi nu suntem prieteni. Noi suntem cu totul altceva. Mă crezi ?
- Te cred.

Ţi-aş mai spune şi te-aş ruga să eviţi un anume păcat. În care şi sfinţii cad. Este cel pe care pînă şi eu îl detest. Este cel care generează multe altele, deşi pare aseptic. De multe ori şi titlu de nobleţe. Oamenii nu vorbesc prea mult despre el. Au stabilit o convenţie tacită... Căci toţi îl poartă într-o oareşce măsură. Şi este normal să nu înfiereze ceva atît de comun tuturor...
Păcatul trufiei. Vezi ce faci şi cum te porţi. E important cum calci pe-o peatră. Tu ştii deja lucrurile-astea. Sunt popoare mute de plante ori minerale; cu care trebuie să fii respectuos. Oamenii cred trufia a fi treabă domnească. Măsoară-ţi domnia în înţelegere şi aplecare. Întreabă norii de sănătate şi strigă după Soare atunci cînd ţi-e-ntuneric.
Oamenii. Nu se vor mai înjosi niciodată să se strige fără glas. Căci trufia i-a fecut să uite că doar gîndul, şi e mai mult decît orice strigăt.

Fii asemeni lor. Plantelor. Şi vei avea onoare. Să nu te crezi mai sus decît altcineva. Decît oricine. Lujere. Ce n-aş da să rămîi mereu proaspăt.

- Nenumite. Tinereţea mea-i vieţuirea ta...
- Iar frumuseţea mea, moarte-ţi este ţie.
Nufere.

"La Tormdass nu se putea ajunge. Doar slugile tocmite feceau căi între conac şi alte tîrguri au cetăţi. În rest, acolo nu intra nime'. Acolo nime' nu intra.."

Cedric

"Cred că adevărurile se iscă sub constrîngere. Iar dacă aş îndrăzni să mă gîndesc la moderare..., aş risca să devin neadevărat. Căci voi fi fost fals ori ascuns. Dar întotdeauna valabil.
- Vom zace ordonaţi şi scorţoşi pînă ne va trece vremea.
- Aici; vremea nu se trece.

Eream amîndoi frînţi de mijloc şi faţă-n faţă peste un răsad de bălării. Am tăiat un trandafir; care în mîna mea s-a albăstrit într-un cobalt încins. Şi am rupt o petală. Pe care o am dus la gura lui. Iar el o a luat pre dînsa. Apoi încă una. Pe care eu i-o am pus. Şi altele... Toată floarea... Avea ochii închişi. Iar gura umplută cu aripi albastre.

Eream undeva în el:
- Nu ştii tu ce-i afară... Totul se surpă. Vin vînturile. Aici nu va intra nimeni. Aici, nimeni nu intră. Scorbura de taină... Ne-ascundem dup-un fir de iarbă. Poţi fi de nevăzut... Casa mea; e trupul meu. Stînd în mine, mă aflu ţie... Iar de am şi eu inimă, în chiar inima ei mi te ţin.

Apoi ne am împărţit petalele. Înceţi. Şi învăluiţi.

O muşcătură adîncă pentru vreo sîngerare. De l-aş putea învenina, l-aş umple de miere. Va fi uitat lumea ? Deja se înveleşte-n amintirea celui trandafir. Ca şi cum singurul mod de-a ne-apropia ar rămîne doar prin medierea unui alt personaj. Iar cine stă-ntre noi; suportă sfîşierile amîndorura.

Azi e un inocent cu petale. Mîine..."

Alexis

"Sfărîm şi mestec. Ceva preţios care devine noroi. Parfumat. Îl înghit... Şi celălalt e la fel. Am închis ochii. Mă doare capul. Şi cad... Sunt prins. Purtat. Nu mă pot trezi..."

Cedric

"Floarea ţinea ceea ce gîndeam că-mi lipseşte mie. Dulceaţa îi erea chiar narcoza.

Îl am ca decoraţie... Merg mîndru şi ştiu că puterea-mi face limite. Căci treaz fiind şi el nebun, eu pot să fac orice... Iar orice facere-nspre-amarul lui ar fi. Dar eu, doar pază îi voi sta. Şi-i voi deschide ochii la cele ce le doarme."

- Există vreo legătură între Narcis şi Narcoză ?
- Oare ?...

Bătea soarele-n ferestre. Se fîţîi de cîteva ori în cearceaf apoi ridică niţel capul să vază de unde erea atîta lumină. Cedric, la picioarele lui, citea. I-a cîrîit să tragă perdelele. Cedric nu s-a simţit. Alex s-a enervat. S-a răsucit. Apoi s-a zvîrcolit. Apoi

s-a săltat în fund. Să se dea jos sau să-şi înfăşoare mutra-n pături...

Şi i se păru că ceva nu e-n regulă. Coborîse deja. Buimac; şi-şi începu inspecţia prin cameră. Cedric citea de zor.

"Apoi mi-am dat seama că erea vorba de corpul meu. Şi am văzut cum părul îmi trecea de noadă. Şi că greu mai atîrna; ondulat ca vreo mătase. M-am aşezat la oglindă. Să mă minunez de o fericire peste crezare... Şi nu înţelegeam de unde sau cum. Mi-am vîrît mîinile-n el. Să-l simt. Erea fără pereche. Şi n-am cunoscut astfel de plăcere. Parcă îmi ieşea din creier. Parcă din creier ce-mi ieşea. Plăcerea. Totuşi. Nu credeam."

Apoi Cedric a venit şi s-a lăsat pre umerii lui. Şi se au privit de dincolo de steaclă.
- Vrut-am să-ţi arăt. Că Narcis şi narcoza nu sunt îndepărtaţi.
Căpiat-ai privindu-te. Îţi iubeşti părul; iar părul e corpul tău; iar tu ce vei fi fost decît carnea ta... Eşti chiar tu. Pînă la nebunie. Mintea ţi-e-n dezmăţ iar opiul, ceea ce vezi. Eşti peste ameţeală şi uitare. Fiinţa ta e încurcată în cea năframă unduitoare cît noaptea nopţii-unui catran prea des... Şi-o pîclă-ţi stă în gînduri. Doar asta vrei să vezi.
Doar asta vrei să ştii...

"Tot continuam să-mi privesc părul. Păr ce-mi fusese dat, dar care nu-mi aparţinea. Lăsînd visarea ori beţia, adevărul rămîne precum lama de brici.

Trezia mi s-a iscat îndată ce m-am gîndit la păr ca fiind al meu ori ba. Am deschis un sertar şi-am scos o foarfecă. Cedric sta cu

mîna-n falcă. Şi-am început să tai. Şi tăiam de la umăr; cît îl avusesem mai întîi.

Crezut-am c-am scăpat de vis. Drept care, am vezut cum părul creşte înapoi."

Cedric

"A ţipat să-l opresc. Şi atunci i-am spus să şi-l scoată din cap.
Căci valurile, din sine ţîşneau..."

Alexis

"În vreme ce nota ultimele ramificaţii venoase ale antebraţului. Am fost timid. Şoptitor.
- Spre ce merg ?
- Spre descoperire.
- Ştiu. A lumii.
- Lumea eşti tu.
N-avea ochi pentru mine şi nice den scris n-a contenit.
- Vreu să mă-ntorc.
Ştirea-i venise grea încît se a arătat surprins.
- Mai stai. Vine primăvara...
Apoi; privind ceţurile de-afară:
- Mai stai. Drum de-ntoarcere nu există.
- Condamnare ?
- Nu fii patetic. Politeţea elementară cere să nu laşi nimic în farfurie. Pleci la jumătatea DESERTULUI ?...
- Eu unul am încetat de mult să mai consider ceea ce-ncasez aici drept desert. Am venit pentru că eşti tu. Am venit după tine. Că ai vrut să te cocoţi la casa ta... Eu nu te uit. Şi nu te confund cu vreuna din sarcinile ce le împlineşti. Eu vin spre tine căutînd timp; nu aur.

- Timpul este un amant parşiv care oferă femeilor satisfacţia de a-şi savura nenorocul. Tu vreai viaţa; iar eu nu îţi pot da decît panglici. Îţi pot arăta lumea pentru că o cunosc. Dar toată ştiinţa mea se bazează pe observaţii fecute post mortem... Eu nu cunosc viaţa; ci doar resturile ei. Cotrobăi savant dar nu aflu decît vestigii... Viaţa. Nu-i teritoriul meu... Viaţa-i o metresă vicioasă. Mie, doar sperietoare-mi-este.

Apoi l-am privit în străfunduri cu gheţurile mele.

- Unde eşti tu acum ?

- În mintea ta.

Iar eu am ştiut că nu minte.

Dovezi ale lui Alaister McLeod

Biblioteca din Edinburgh.

(fragment de scrisoare către Morron Perth, 22 decembrie 1633)

"Tormdass erea foarte mare. Şi înalt. Avea tot felul de încăperi. De te-ai fi rătăcit umblînd fără de hartă scrisă. Nu semănau sălile unele cu altele iar coridoarele se învîrteau ca împletite. Erea plin de-armurării semănate peste tot. Şi vitrouri ce ereau. În unele locuri era beznă. Într-altele, prea multă lumină. Am intrat în Tormdass pentru că îl însoţeam pe Ensor de la Sharaness. Şi-am fost împreună contra lui Blair McAulish..."

- Abea ce mi-a venit omul acasă...
- Cine ştie pe unde-o fi umblat de-a căpătat boleşniţa. N-am auzit să se fi-ntors numele blestematei pe pămînturile noastre; nici la McAulish, nici la Sharaness n-a fost vreunul doborît de plagă. Ci toţi cîţi au murit stat-au în cinste cu securea-n mînă.
- Ci doar al meu, nevrednicul; crăpat-a plin de bube...

Neputinţa

Cedric deschise fereastra. Ereau ultimele pulberi violete ale amurgului. Sîngerarea contenise fecînd loc nopţii. Mirosea a fum; şi-a pămînt. Apoi se dezbrăcă de haină. Căci asudase de-atîta răcoare. Alexios, cuminte, se tot uita cu lupa-n neşte flori uscate.

Şi mirosea cu obstinaţie a fum...

Cedric se-ntinse-n pat; să cetească.

- Ce carte-i aia ?
- Tristan.
- Al cui...
- Béroul.

Şi l-a privit îndelung atunci cînd i-a răspuns. Dar Alex îşi urma distrat cercetarea. Şi l-a tot privit. Ca şi cum ar fi mestecat pe-ndelete fiece ţandără de imagine. Ca şi cum l-ar fi

adulmecat şi sfîşiat cu-atîta vreme şi spaţiu-ntre ei. Rămînea neclintit. Rămîneau neclintiţi. Celui ce se tîra, gura i s-a ars.

Apoi s-a răsucit cu faţa la fereastră. Şi nici nu a simţit cînd celălalt a ocolit patul ca să-i vină. A deschis ochii şi l-a vezut cum i se uita fix în el. Şi cum îşi desfecea eşarfa de la gît. Pe care o lăsă în mîinile lui. Care şi-o trecu pios de la jumătatea coapsei pînă la umăr. Apoi cu palmele-amîndouă, şi-o aşează peste chip. Şi a stat astfel...

Penitent, silitor şi atent, Alexios îşi strecură mîinile ca să-i lege lacurile. Everard îl trase după sine. De-acum, dreapta cerea iar stînga n-aştepta încuviinţare. Dincolo de putere, Cedric îngenuncheat şi strîns:

- Sîngele ăsta...; care-ţi umblă ţie... Dă mie sîngele tău. Lasă mie vederea ta ! Îndură-te...

Atunci; Alexios, cu ochii drepţi şi ştiutor:

- Ce să îţi dau ?
- Viaţa ta...
- Ca să mi-o beai ?
- Ci întru totul.
- Şi ce mai vreai ?
- Tăcerile năpraznice în care te închizi. Adă mie sigiliul tău...
- Vinovăţia fostu-mi-a temei.
- Vreu multe de la tine.
- Ia, deci, tot.
- Şi de ţi-aş lua, din nepăsare nici n-ai şti. Şi nu-ţi voi lua pîn-ce nu vei simţi. Au cum vreai trece zarea cu pasul tău cînd n-ai fost tăvălit de toate nenorocurile...

Vreu. Inima ta acum, cît se zbate. Carne trăitoare de chinuri; cheag de spaime şi

jelanii, acum pînă nu ţi-o au sfîrtecat pustiurile şi cîinii. Catifeluţa ceea mototolită care se tot strînge ca pumnul îndărătnic al unui copil... Inima ta smălţată de ghinioane. Îţi vreu scîrbele. Sunt un şarpe năzuros; care se scaldă în tot ceea ce simţi tu... Atunci cînd simţi. Iar mărul ce ţi-l propun eu e o pacoste subţire... Lasă-mă să te-apuc, să te am şi să te-nvăţ. Mă fac pulbere. Dar nu mă crezi... Şi mă suprim. Dar gheţurile tale-s necurmate.

- De-ai avea vlagă-n tine. Ţi-aş spune ce-mi eşti. Dar abea atunci, nici urma nu ţi-ar mai rămîne.

Albaştrii se-ntorseseră pîrjoliţi şi înceţi; iar Everard a-nţeles şi s-a plecat mai mult în neputinţa lui. Neputinţa de-a auzi.

- Să cobor dimpreună cu tine ? Dar nu văz de ce. Eu ştiu ce-ai de-arătat. Înainte de-a lua drumul cu tine într-aci, o femeie m-a chemat s-o ajut la nascere. Erea fericită, femeia. Cum numai o mamă poate fi. Ştiindu-se-mplinită prin facere.

Sorocul s-a adeverit în silă şi blestem. Căci sarcina ce o secase de putere erea doar un plod încîlcit den carne putredă şi plin de strîmbătăţi. Mama aceea. Îşi va mai găsi minţile oare ? Iar eu mă gîndeam. Că vei fi mereu gunoierul şi călăul; şi că asta ţi-e pedeapsa. Şi că preoţii, înainte de-a le ierta oamenilor, ar trebui să fie-n stare ca ţie să îţi ierte. Într-un conflict, doar dialogul poate fi salvarea. În acest conflict, numai noi putem fi mediatori. Căci numai noi suntem la mijloc...

- Iar cine pricepe asta e pus pe rug. Sunt prea puţini cei care văd excesul ca pe ceva bun de strunit. Majoritatea îl dau la groapa cu

porcării. Se crede cu fanatism şi se ajunge la fetişizare. Uitînd că toate spiritele-alese au cunoscut justa măsură ca fiind baza oricărui edificiu...

Femeia de care mi-ai zis. Înainte de-a rămîne-nsărcinată a fecut un gest. Care nu numai că a onorat-o prea puţin; dar i-a şi adus multă greaţă. Un om a dormit pe pragul casei acelei femei. Ţanţoşa, nesuferind vagabonzii, pus-a mătura pe spinarea lui. Omul s-a trezit. S-a ridicat; şi-a plecat.

Îngerii n-au voie să se revolte împotriva mitocăniei. Eu, da. Căci sunt întreg. Şi chiar îmi port cu cinste eticheta de revoltat. Aşa că i-am oferit cucoanei prilejul de-a reflecta intens asupra anumitor probleme...

"Excesul dovedeşte măsura. Iar strîmbătatea, firescul. Fără pilde de anormalitate extremă, ne am rutina ori am deveni cusurgii între noi preafirescii..."

Delirium Tremens

"Doamne, cum ni se mai spînzură Luna... Au îngropat-o norii de vie. De vie o au îngropat... Îi strică lumina în vreo zeamă searbădă ce se revarsă pustietăţilor. Jivinele pădurii; ameţit-au o dată cu timpul. Toate se

topesc. Pînă şi cel Hermes umblăreţ şi zglobiu(26)... Lumea nu iartă. Popoarele tăcute îşi pecetluiesc soarta iar omenirea chiţăie. În prag de ciumă, toţi şobolanii aleargă. Nimic nu rămîne neatins. Copacii au luat scoarţa drept pavăză liniştii lor. Obiectele, nemişcarea. Ce de aş mai afla de la o peatră. Din mijloc de drum către răsăritul vremurilor. Numai unui copac mă pot mărturisi. Şi numai un copac mă va spovedi.

Încă nu sciu ce va fi fost iertarea. Un lux necesar sau cea mai de preţ scumpete...

Luna. Mă închin ei. Căci are toate dosarele mele. Luna nu poate ierta. Ea-i doar vreun gardian. Selene cu mîini de-argint. Noi n-avem drepturi; nouă nu ni se socotesc decît păcatele. Chiar dacă sunt cele mai multe. Nici trezie nu există. Trezia-i pentru nebuni. Şi nici nebuni nu suntem de agiuns.

Lumea. Dumnezeu şi toate imaginile lui. Mai rămîne de-ntrebat ori de spus: înseamnă că fără ştirea noastră, l-a cuprins şi pre el. Dezmoştenitul.

Cine mai scie cîte se vor întîmpla; urmează greutăţi amar atîrnătoare în balanţa oricui. Sufletul meu va lua calea ucigătoare a graniţelor. Şi va merge pe sîrmă cît va putea. Apoi va cădea unde-i mai rău. Anume nu la chinuiţi. Ci la chinuitori."

- Amin... (Se auzi de partea cealaltă a uşii.)
- Vreau înapoi.
- ?
- Tormdass e oriunde.
- Da.

- Atunci; de ce-am mai bătut atîta cale ?
- Iniţierea cere trudă...
- Vreau înapoi. Nu-s pregătit.
- Vrei înapoi. Ca să-ţi combini scîrbele-ntr-o adevărată ciorbă. Nu-i aşa ? Împuşti toţi iepurii. Şi tîrgovenia lumească, şi vreo parşivă cochilie cu numele de Tormdass...

Ceri spectatori. Vreai fi-ntre ei. Vreai trîmbiţa deziluziile tale drept nenorociri, ele fiind doar mici voluptăţi... Vreai fi-ntre ei. Şi tine. Ca-ntre ciocan şi nicovală...

Îţi pot oferi toate păcatele imaginabile şi încă altele pe deasupra. Dar nu ar fi decît ofrande de prisos către un zeu ce se doreşte curtat... De nu sunt ochi să te privească ori guri să te bîrfească; îţi piere orice chef. Vreai la lume. Vreai la lanţuri şi topoare... Copil vicios. Te ai spurcat în dureri...

M-am apropiat şi i-am închis gura.

Curs

- Fiecare. Trebuie să lase ceva în urmă. Orice. Şi pentru oricît de puţin timp. Majoritatea fac copii. Tu nu vei avea parte... Tu vei trăi pe cont propriu. Şi nu te vei încrede în nimic. Nu ai decît un scop. Drept compensaţie şi remediu unui plictis prea permanent, vei căuta a vieţui de mai multe ori... Vei recupera vremea pierdută doar în măsura în care îi vei face şi pre ceilalţi să-şi părăsească existenţele reale. Fie şi pentru cîteva ceasuri. Ori chiar numai clipe.

Tormdass; e singura ta moştenire. Şi e bogată după cum o crezi a fi. O poţi înzestra

adiţional. E spaţiul tău. Nu-l poţi vinde decît în cîştig. Numele-i doar o convenţie. Orice alt cuvînt poate fi. Timpul cel trecător nu o să-l strice. Domeniul tău va prospera.

Eşti plin de greţuri şi viitorul îţi aduce temeri... Te vei retrage mereu. Nepaşnic. Inadecvat. Nevrotic. Şi îţi vei continua războaiele-n neşte ţări sciute doar de tine.
Se va crede că trăieşti cînd vei fi actor. Fi-vei crezut peatră; atunci cînd viaţa ta va fi adîncă. Şi-nvinuit de-o mie de trădări şi de-alte preamulte păcate.

Restul nu sunt decît intruşi. Izolează-te. Şi să nu te grăbesci niciodată spre onorurile lumii. Sunt putrede şi scimbătoare. Dar nici temei de trufie şi-egoism să nu fie a ta singurătate. Însoţeşte orele tale cu nori şi plante şi pietre. Bogatele tale ore; iubite al meu duce... Vei deveni parte a Lumii. Şi nu în vreun sens lumesc.
Paguba îţi va fi mare spor către altele...
Renunţă la libertatea lor; conştient că-ţi vei putea petrece paginile-n adevărata libertate...
Dacă vieţuieşti unui univers corporal, cu-atît te vei alege. Căci pragul morţii e cu-atît mai dureros cu cît te desparte de ceva. Încearcă să fii bun. Fără să uimeşti. Şi să nu refuzi vaietul nimănui... Doctore.

Mai mult ca perfect.
“Vom face-aici tot ce nu am putut face între ceilalţi.”

Părea c-ar fi venit vara. Dar nimeni nu putea fi sigur între ceţurile acelea.

Cedric

"Doresc să-i mai ofer neşte sfaturi. Cu testament. Poveţe antitrufie şi reţete pentru momentele de depresie. Chiar dacă o am mai fecut, nu îs de-agiuns la tot belşugul de pacoste şi belele în care-i place să se scalde. Preafericit."

Alexis

"Stau. Şi îi ascult vocea. Nu pre el. O să-l pun să repete. Cîndva. Sau să scrie; mai bine. Îmi înşiră grave discursuri în şoapte strecurătoare. Vocea i-o ascult. Cuvintele pot fi fără de vină; cînd glasul cheamă doar către străfunduri..."

"Îţi spun eu... Plăcerea; e cel mai mare păcat."

"Ne chiorîm abstinenţi şi cretini. Unul la celălalt."

- Prinţe, hai înapoi la Londra. Îs prea multe ogive-n casa ta.
Vreu să mă bălăcesc.
- Vrei să fii vezut...
- Poate.
- Te ai săturat de Septentrion.
- M-am nărăvit în extravaganţe. Şi-aici m-am umplut numai de doruri.
Încuiatu-te-ai cu peatrele tale în cămări necunoscute mie... Şi m-ai lăsat cărţilor. Doamne al meu.

Cedric

"Vin lîngă el să-i vorbesc. Ca să nu m-audă florile. Ori cerul. De ruşine."
- N-am cuvinte să-ţi spun... Crine; te am lăsat cărţilor... Lăsatu-te-am cărţilor... Să nu

te-ating. Să nu te clatin. Eşti planta mea rară...
- Abea respiri.
- Eşti greu.
- Şi eşti surpat...
- Şi-ţi mulţumesc.
- Degeaba. Mă arde. Plecăm... Vreau la balamuc.

Şi-au pecetluit hotărîrea nu se mai scie cum; iar a doua zi o au luat den loc.

- Tormdass. E singura mea moştenire...
- Mda. Şi să vedem cui o laşi.

"Nu am stat decît trei săptămîni. Ne am întors o dată cu căldurile. Nu ştiu ce va să se mai-ntîmple de-acum încolo. Vorba lui; iniţierea cere trudă...

Plecat-am de la Tormdass. Şi coborînd spre miazăzi ne lepădam şi ţoalele. O dată cu a mele temeri. Am ajuns la Londra în doauă dzile. La dus, o săptămînă rămas-am umblători. Deşi. Mi s-a părut c-am mers numa'n drum drept. Şi căile lui sunt întortocheate."

"Casa mi se-a-nfăţişat în aşteptare. Mi-am regăsit camera. Iubita mea cameră. Şi pervazul acela atît de des încălecat de oaspetele meu... Îmbîcseala primită în nord se făcu linişte şi aşezare. Toate ereau după cum le lăsasem. Nimic nemişcat. Doar praful s-a pus stăruitor spre a-mi dovedi trecerea cuiva numit timp...

M-am privit în oglindă. Şi am descoperit că timpul meu; chiar eu sunt."

Marţi. Zi cu ponoase.

Credeam că am scăpat. Dar n-a fost să fie.
Ensor a venit după noi. Cu încă vreo zece băieţi. Renegaţi şi delii...
I-a ţinut Cedric pre toţi. Casă grea. A trebuit să merg şi eu. Să dau onorul.

Am stat întîi cu Everard. Mi-a mai arătat neşte cărţi. Interesante; din punct de vedere medical. Pertinente şi fără ocolişuri... Neeuropene.
- Mai schimbi şi tu preocupările. Să nu-ţi iasă pe nas mitologia scandinavă.
- Îs faine... Dar numai chestii de mecanică...
- Ţi-am mai spus. Nu-ţi dă nimeni lecţii de trăire.

Întrerupere. Am coborît să vedem ce e.

Grangurele bătea calm şi odios pe unul dintr-ai lui. Bătută cruntă, pînă la sfîşiere şi rupt oase. Păţitul – un copil răbdător cu părul ca paiul de grîu. Am asistat îngrozit şi ţeapăn. La această demonstraţie de stăpînire; de obiect, din partea lui Ensor; şi de sine. De la celălalt. Căci muţenia chipului său nu se alterase nici o clipă. Măcar.

A durat ca la un sfert de ceas. Iar la sfîrşit nu mai erea decît un rest însîngerat şi prea puţin recognoscibil ca formă omenească. Îl luă de-un braţ şi-i fecu vînt dincolo de vreo uşă. M-am depărtat de Cedric. Cîţiva paşi. Stăteam acum să-i văd pe toţi. Cedric ca un lemn. Cu un surîs

subţire şi ochi ascuţiţi. Ensor, cuminte, cordial; protocolar.
- Ce mai faci frate ? Susură Everard.
- Iaca... Discuţii de famelie.
Cedric se uită la mine şi-mi fecu semn să mă duc să văz de victimă.

Şi-abea atunci mi s-a pus adevăratul nod în gît. Căci am priceput de aproape toată oroarea. Am reuşit să-l trezesc. Şi să-l bandajez. P-ormă a venit şi Cedric să m-ajute. Dar după cum stetuse nenorocitul de-mpietrit; nu părea a fi primit aşa ceva pentru prima oară.
- Carmelinn nici n-ar trebui să fie cu Ensor. N-are vîrsta. Încă.
- Oricum o ar fi avut. Cîndva.

Am sfîrşit o după-amiază intersectat de cîteva întrebări. Cred că gîndirea este cea care scurtează viaţa unui om. Sunt din ce în ce mai încordat. N-am înţeles niciodată viaţa unui om... Decît ca scurtătură... Ori vreo zeamă lungită; dar tot spre infern... Şi n-am înţeles niciodată rostul violenţei. Cu atît mai puţin atunci cînd apare şi-n calea mea. O am evitat. Mereu. Cercînd din răsputeri ca agresivitatea să fie doar vreo procedură mai activă, dar tot elegantă a cochetăriei. Nu-l înţeleg nici pe Cedric şi comportamentul său plat. Am starea unui animal părăsit în faţa unei urgii. Nu teamă este ceea ce simt, ci nedumerire. Şi ştiu că cea mai ieftină soluţie ar fi să devin închis. Şi să tai orice credit. Nobleţea reclamă altceva... Iar nesiguranţa = farmec. Am ochii ermetici şi umblu orbete... Vrînd a trece peste golul sterpitudinii. Către tărîmul neomenesc al cunoascerii."

Cedric

“Şase ceasuri de la prînz. Şapte, opt, treisutedoi..., cinşpe.
Iar Alexios este sublim. Are-n el înţelepciunea florii. Care ştie ce-o aşteaptă de la fiecare fiinţă pe care-o-ntîlneşte... Şi ştie-nainte ca celălalt să fi dat curs actelor sale... Şi cu toate acestea; îl lasă pînă în ultima clipă. Iar în ultima clipă face filosofie.

Împrăştie un parfum de fatalism. Care-i parcă numai pentru mine. Şi care; cu adevărat mă seduce şi mă căpiază.

Un bărbat singur. Şi deja vîrstnic. Încrezător doar în fidelitatea bisturiului cu-al cărui tăiş operează cele cadavre...
Putrezite au nu. Acest doctor maltratat fără-ncetare de propria conştiinţă a inutilităţii. De conştiinţa propriei inutilităţi... Grav; practician al seriozităţii şi-al drumurilor de durată, rămîne ferm. Neacceptînd nici un alt post în angrenajul lumii. Lipsindu-se de plăcerile vreunui rol de soţ, amant, tată, rentier...; ambasador, parazit...

Se va zvîrcoli; luîndu-se mereu în răspăr. Pînă la mucenicie. Ori pînă la degradare.

Am plecat de la mine, lăsîndu-l pe Carmelinn cu Saigara.
Şi am intrat. În camera lui Alex. În aşa mare aglomeraţie de-obiecte... Şi totuşi cel mai îndreptăţit altar spre a se numi loc de iubit. Mi-am trecut palmele peste lemnul pervazului. Şi-am chemat moartei mele simţiri vieţuirea unor clipe de adîncă nebunie. Căci erea singura poartă pe care mi-o deschidea Alexios. Erea singura

despărţire care mă putea înghiţi. Şi singura trecere în care mă puteam vărsa. M-am cocoţat iar; încălecînd şi rămînînd cu un picior pe afară. Apoi ridicîndu-l; genunchi îndoit cu graţie şi-o mînă parşiv aşezată. Încercam; fără speranţă de reuşită să reînnoiesc preţiosul mecanism al atenţiei noastre. Alexis a zîmbit pierdut în spatele amărăciunilor lui. Apoi; ceea ce n-a mai fecut, a încălecat şi el pervazul. Şi de-acum steteam faţă în faţă. Eu la sud; el la nord. Şi cu apusul martor. Vocile au început să se producă. Scăzute şi intime. Între mîngîiere şi destăinuire.

- Mă mir cum de nu fumezi.

- Locul ăsta. Îmi oferă un excitant mai concentrat şi mai reavăn decît orice buruiană specializată. Mă aflu în chiar interiorul vîrtejului. Iar tu ştii asta.

Apoi am mai tăcut o vreme. El tot îngîndurat. Şi eu cercînd a-i priponi vreun gînd...

- Sunt năucit. De performanţa personajului Ensor.

- Epidemiile sunt; performante.

- Dar nu-nţeleg ce caută în teritoriul meu...

- Lumea = piaţă. Iar a trăi la lume înseamnă să practici şi comerţul de rigoare. Nu atît a vinde şi-a cumpăra. Cît a suporta interacţiunea schimbului în sine. Ensor e un test. Permanent. Deocamdată te zdruncină. Scîrba dă slăbiciune. Iar furia te face vulnerabil. Un control eficient asupra scîrbei şi furiei dă imunitatea cea mult căutată... Piaţa este o agresiune. Iar frica este fructul mezalianţei dintre furie şi scîrbă...

- Voi avea foarte multe de adunat de pe urma lui Ensor. Şi mă întreb de ce tocmai de pe-a

lui... Şi mai cred că tu ai fi cel care m-a lăsat înspre el... Şi nu înţeleg de ce... Nu-nţeleg de ce.
- Au nu ţi-am spus ?... Iniţierea cere trudă.

Încercat-am şi eu; prea des. Să îţi predau învăţătura cea grea. Dar în loc să te-ntăresc, te prăbuşeam cu minţile pierdute dincolo de orice încredere. Te vedeai înşelat în mod fragrant de singurul înspre care mai veneai uneori. Eşecurile tale; între a sucomba şi-a te lăsa dizolvat... Alienat şi docil cu jivinele care te cuceresc... Efervescent cu sinuciderile. Încerc să te despart de orice şi de tot. Pentru a nu te mai vedea proptit în efemeride. Sunt numai valorile. De cercetat şi păstrat. Filtrele tale să tresară în preajma permanenţelor; nu la tot pasul, împiedicîndu-te şi neştiind a-ţi regla viteza şi curgerea spre întreg...

Se a apropiat. Cu faţa. Pînă la mine. Jumătatea lui dreaptă în jumătatea mea pe potrivă. (!) Ne-am amestecat genele... Apoi mi-a dat capul pe spate. Şi m-a zvîrlit în delir; cînd i-am simţit o lacrimă cum se-nfigea desfăcută; în a mea vedere."

Alexis

"Apoi mi-am adus aminte că Tormdass este oriunde. Şi că Ensor n-a făcut decît ceea ce Cedric a acceptat acolo, în nord. Adică a venit să-l ajute la treabă. Cedric. Everard. Santander... Şi m-am gîndit că-ntr-adevăr va fi fost perfect în prefăcătoria lui. Cu cîte trei nume îşi ţinea ca podoabă."

Fiecare pe cont propriu.

Cedric

“Am trecut frumuşel în rezervă. Iac-aşa.

E bine să rămîi singur. Cîteodată. Nu mai faci curte nimănui. Decît ţie... Da. Eu şi a mea. Piele. Plăcerea de-a te căuta. Încîntat ori critic; mofluz ori satisfecut. E bine. M-am întors în stare de funcţionare; de la Tormdass.

Mă îngălbenisem... Mă jigărisem şi dac-ar fi fost careva să mă cureţe de catifele, aprig m-ar fi ruşinat. Nici pren oglinzi nu mă mai uitam. De jenă. Îmi număram coastele şi-mi înregistram ridurile. Am rămas cu două vergeturi la genunchiul drept... Stau încuiat şi chiţăi. Am închis şi ochii... Şi ochii i-am închis. Şi mă întind ca arcul. Şi mă răsucesc. Benevol.

Trăiască şerpii ! Mă gîndesc că nici chiar eu nu deţin tot. Mă gîndesc. La o bancă de senzaţii... Şi mă gîndesc; că i-o aş da toată, că l-aş scălda prin sertare şi i le aş prinde de gît ca pe coliere. Şi în păr. Şi i-aş lega ochii, gura şi minţile... Arhiva cu bucurii. Asta-i bună de multiplicat şi dat la ipocriţi... Ce popor de clasă ar fi hălăduit pămîntul dacă ar fi beneficiat cu toţii de viaţă embrionară intracraniană... În burta mamei precum în sarcofag... Bine că n-am avut parte. Tîmpiţii şi cretinii... Fac ce fac şi revin mereu la cioflingarii ăştia; tîrtiţe ambulante. Şunci cu căpăstru.

Mi-au trecut şi vînătăile alea de sub ochi... A rămas carnea niţel prăbuşită; atît cît să se ştie că bărbatul îi nedormit... Parşiveniile seducţiei. Mă joc de-a lighioana mundană.”

Şi ce a fecut fiecare pe cont propriu.

Alexios

“I se dusese vestea**;** că erea bal de măritat şi de-nsurat**.** Fie că ereai au nu deja**.** Şi se pusese prinsoare**.** Că care are mai multe pe conştiinţă**...** Isprăvi**.** Să stai o noapte-ntreagă să umbli ca despiedicatul**.** Să-ţi găseşti ce-ţi trebe**.**

Oamenii fiind subţiri**,** s-a dovedit mai mult a fi un gioc**.** Că nu-l vedeam pe socrul lui Philip să-şi caute nevastă noauă**...** Şi nici pe Digby să-şi vreie pe-alta decît Venetia lui**...** Numai eu nu voi găsi nimic**.** Căci doar căutările mi-au fost cu spor**.** Nu şi aflările**...”**

Cedric

"Micuţa drăcoaică. Stîng, drept şi pîş, pîş, pîş... Delicioasă ! Vulpea; ce păr are nebuna... Încă nu tropăie; foşneşte cu rochiţa. Gură de lipitoare şi ochi de libelulă... Îi ies oasele pîn rochie... Rochiţica ei cu pretenţii de nevinovăţie. Imaculata..."

Philip → Simon

- Simonino, Simonet, Simonon... Crezi că am scăpat de drăguţa mea ca să mă uit tot după muieri ? No thanks !
- Eu nici atît. Ai neşte haşiş ?
- Ţ. Nimic. Mîine... Auzi, hai să ne facem perduţi şi p-ormă mai vedem noi... Hai; haide...
- Te mănîncă-n fund ?!
- Ce-mi spui mie; că m-au ţinut nebunii la popreală. Ţi-am dus dorul...
- Cred. Şi eu ţie. Krista s-a terfelit numa' pe mangoţi zdraveni. Norocul lui. I-am zis de la obraz "hai mă, că ne cunoaştem"... Să n-audă. Asta e. Două luni de post crunt. Hămeseală, vericule... Te găsesc eu. Mai dau o raită pe la frumoşii noştri şi vin. În parc sub magnolie...

La care Ensor ieşi după ei pe altă parte şi-i prinse la tăvăleală.

- Păi cum aşa, măi băieţi ? Ţ, ţ, ţ, vai ! Acolo fete căcălău şi voi v-o trageţi pîn tufişuri ? Ei Philip, ce-o să zică tata-socru ? Şi-ai tăi Simonin ? Ulciorul se mai şi sparge... Ce să vă fac; înfierbîntaţi şi proşti să vă futeţi la drumu' mare-n văzul lumii... Treceţi mîine seară pe la mine după stingere; să vă

deu iertarea. Că dacă nu v-o dau eu, p-a celorlalţi o s-o pupaţi cu reclamă... Ce v-aţi înverzit aşa ? Lasă. Ne-am înţeles ?!...

- Vere, am căcat steagul. Ce facem ?

Alexis

"Drept care au venit la mine. Nu ereau prea încrezători. Aveam şi eu mutra cam lungă. Mi-au zis. Am tăcut. M-am gîndit."

- Înţeleg că frate-tu are cîrlig la guguştuci, da' prea e dat în scîrbă... S-a luat de Philip şi de Simon. Cred c-ar fi cazul să-l pui la punct. Nu zău !!

- Ia fă-o tu. Hai. Că tot ai ocazia.

"M-am răsucit pe călcîie şi-am luat-o spre Grangure. Pilea un clondir şi despuia den piezişi vreo ţaţă. M-am aşezat în vederea lui. Zicînd:

- Avem vorbă de vorbit; domnule.

Şi-am ieşit. Ieşit-am. Încet şi atent. Ensor venea. Fuma ceva tare şi sugrumător. Nu eream dispus să renunţ. Mai ales nefiind probema mea. Nici arogant din cale-afară nu eram. Doar sec. Mă gîndeam că n-a-ncasat-o încă. De la nimeni. Că de Cedric s-a ferit ştiutor.

- S-auzim. Doctore. Despre ce ne e vorba.

- Drept e că ulciorul nu merge de multe ori la apă. Drept e că se mai şi sparge. Hazardul e echitabil. Nu se sparg numai anumite ulcioare. Ci toate.

- Aşadar; transmite urări de sănătate fratelui nostru...

- Nu despre-al vostru frate. Eu spun acum şi-aşa rămîne. Că nu se vor pricinui

scandaluri şi sminteală nici lui Loredo, nici lui Wharton.
- Ce spui tu ?
Rîdea; necheza. Bărbat bine.
- Nu căta căpătuială dintr-a mea parte.
- Recomand nou veniţilor să nu se bage în trebile altora. Muştele care cad în lapte se mai şi opăresc. Că tot eşti tu atît de alb...
- Mîrîi Drăcovene, dar îţi găseşti tu naşul...
- Peruzea, piele-de-şoapte, vin la mine pe la noapte...
- Nu mai dzice tu, spurcate, că-ţi sunt zile numărate.

Nu am mai auzit nemic despre acest incident. Sper. Că nu se a-ntîmplat altceva. Am stat numai la mine. Lăsîndu-l pe nea Custure să-şi facă de cap fără martori. Părea să se fi-ndepărtat şi această a mea idiosincrazie. Părea."
- E bine să nu vreai să ştii prea multe din cele ce au fecut Ensor. Căci simpla auzire a acestor isprăvi ar dăuna sănătăţii tale... O să îl vezi de-agiuns cînd va fi timpul.

Duminică

Alexis

"Zi de umblat; de tras cu ochiul şi de căutat. Negustorime; hoţi şi gardieni... Protestanţi, evrei... Călugări. Schismatici cu toţii. Umblăm călare, că e jenant şi te sufocă nebunii. Pe dup-amiază ne oprim la o crîşmă. Ce face setea den hoiturile noastre... Că măcar setea să ne-o potolim...
El a beut vin alb. Iar eu beut-am bere.

- De te voi săruta, buzele-ţi vor fi amare...
- Doar gura ta se va păstra preadulce...

Steteam cu ochii-n ochi. Ne am împreunat mîinile. Şi întuneric fiind şi departe de ceilalţi; se a plecat într-o parte. Pîn-a agiuns către obrazul meu."

Cedric

"Din imprudenţă şi din vreo plăcere de-ndrăgostit care-şi strigă viciile, în lăsarea mea, rapid şi uşor, i-am luat cele ce crezusem că vor fi altfel. Şi mi-am dat seama că uneori, chiar şi eu mă pot înşela în anumite predicţii ori aprecieri. Şi doar eu ştiu. Cum a răspuns. La fel de repede. Prompt. Fugar... În trecere. Ca şi cum am fi nimerit întîmplător unul în cuvintele celuilalt. Ca şi cum se ar fi zbătut un fluture..."

Alexios

"Credeam că ziua o să se-ncoroneze într-un împreună concentrat şi de calitate. Dar n-a fost să fie.

Căci în momentul în care ne am depărtat din atingere, auzurile ne au fost zgîriate de acelaşi nechezat dubios şi croncănitor...

Grangurele stetea cu noi la masă şi savura plin de sîrg spectacolul. M-am ridicat perfect treaz şi neisteric. Cedric stă mai departe. Mă uit la el. Iar el mă trage (aşează ?) înapoi pe scaun. Sunt cuminte şi arborez un surîs oribil.

Nu includ ochii. Privesc aiurea. Şi-ncepe Ensor.

- Bravo, măi porumbeilor... Trebuie să bat coclaurile ca să vă mai văd... Şi ce mai ziceţi voi ? Tot împreună...

- Mulţumim. Noi feacem bine. Şi voi ?
- Şi noi. Şi noi.

La care tot absent şi susurînd:

- Pe Carmelinn aţi reuşit să-l îngropaţi ?

Grangurele se a uitat întîi ca la o mare ofensă; apoi lungindu-şi fisura pînă înspre urechi, răspunde:

- Şi Carmelinn feace bine... Dar voi păreţi cam încinşi ? Ori mă înşel eu ?... Nu v-or fi priit nopţile trecute-n alte locuri... Că doar nu v-aţi drăgostit pe cîmp... Voi sunteţi tare sensibili...
- Zău ? De unde ştii ?
- Lasă. Că ştiu eu. Voi nu vi-o trageţi decît cu orchestră. Futeţi ca la paradă. Ia zi doctore, cît te ţine Cedric în braţe ?
- Nu-i treaba ta.
- Ba cum să nu. Că mi se-ar frînge inima să aflu că aşa tînăr şi frumos şi n-ai parte de voinicie lîngă tine.

Deja mă enervează. Iar el cunoasce. Împuţitul.

O fetiţă. Mică. Şi plînsă. Se tot învîrte căutîndu-l pe ta-su. Vede că nu e. Vine la noi. Şi se uită. Cu botic şi cîrlionţi blonzi. Apoi aşează o păpuşă scrîntită pe masa noastră. Ca pe catafalc. Păpuşă de lemn; cu arcuri şi rotiţe. Apoi. Cu noduri în gît:

- S-a stricat.

Ne uităm toţi trei ca la altă aia. Cedric şi cu mine – perplecşii şi incapabilii. Ensor, mai cu picioarele pe pămînt. Pune mîna şi vede de păpuşă. O gîdilă vreo cîteva minute; şi i-o dă vie. Fetiţa e happy.

- Da. Domnilor. După cum văzurăţi.

Stupefacţia atîrnă şi ea în balanţa unui aristocrat. Da' prezenţa dă spirit îi ma' practică.

P-ormă a urmat o tăcere din-acelea penibile. În care şi eu şi Cedric ne-am simţit amarnic bătuţi la cur. Ne retragem îmbufnaţi şi mai puţin ţanţoşi ca la venire.

Pe drum spre casă, Cedric:

- Corolarul indică; a nu se eticheta nimic. A nu se crede nimic pînă-n pînzele albe. A se observa cu atenţie şi a te da-napoi de la judecătorii; căci sunt lezne de demontat.

Şi dacă nu vreai ca ceva să fie imediat contrazis, nu pune prea mult avînt în acel ceva...

Altfel, am rămas cu gurile cusute.

Iar a doua zi m-am dus eu la Ensor. Gata de texte şi fără Cedric... Mă pregăteam să las garda. Băieţii mişunau cu treburi. Am urcat la el. În cameră. Îşi curăţa fiarele. M-a privit pe sub sprînceană. Mai întîi.

Între timp mă aşezasem într-un scaun şi îl tot cercetam. Deşi nu se-nţelegea decît un maldăr mişcător. A terminat frecuşul, apoi s-a-ntors spre mine. Şi s-a apropiat doi paşi. Ca să mi se uite mai de sus; nu clipesc. Sunt acum eu; odios de calm. Şi observ.

Bisturiul nu mai este indispensabil; tăietura sunt chiar eu. Şi în acelaşi timp îmi simt puritatea mea. Căci sunt şi pur. Nu numai înţelegător... Stă la pîndă. E un fel de pătrat. Cub. Mare. Proporţie de pietroi. Nu-mi place nimic din ceea ce văd. Nu-mi place decît faptul că văd.

Are. Încă. Ochii de-un cenuşiu tulbure; piezişi şi fără bătaia pleoapelor. Ştie că nu-mi poate fi ameninţător... Aşa că se ţine doar tare. Devin aprig. Şi mi se fîlfîie de toată literatura fecută-n giurul lui. Mă interesează ca investigaţie. Nici unul nu ia

pauză de la ochii celuilalt. Pe măsură ce albaştrii mi se-nfig, mă relaxez cu tot corpul.

Ceea ce nu-mi vine să cred; e rezolvarea păpuşii. Mă încrîncenez pe poziţie şi nu renunţ pînă nu găsesc. Ori e aleatoriu şi cu motivele vraişte...

Am stat o sumă astfel. Şi-ntr-un tîrziu.

- Tu. Den cauza păpuşii ai venit. Dacă nu erea păpuşa nu te aş fi vezut decît tot cu el.

Nu răspund. Şi continuă:

- Poţi considera acest incident ca începutul unei relaţii...

Nu-mi schimb expresia. Dar ferestrele mele capătă o adiere zeflemitoare şi-ntrebătoare.

- Şi toporul pune-n relaţie pre unul cu vreun altul...

- Am venit să-mi prezint scuzele. De rigoare.

- Nu te ai manifestat niciodată în sensul de a-ncălca buna cuviinţă.

- Cunosc. Atitudinea mea personală şi interioară a fost cornută. Chiar fără vorbire şi declaraţii. De ce l-ai snopit pe Carmelinn ?

- Nevrut futut.

- Şi păpuşa de ce-ai reparat-o ?

- Din calcul.

- Anume ?

- Dezintegrarea mă pasionează. O practic fidel şi profesionist. Uneori îmi place să rup şi sistemele pe care le-nşiră un creier...

Se sfîşie ceea ce e de sfîşiat... Dintr-o floare nu smulg inima. Pentru că nu are... Dar are stamine... Iar dintr-un bărbat... Întîi îi iau staminele; p-ormă şi inima... Tu nu dai semne c-ai avea trup. În părerile tale de rău. Ţi-ai putea vedea de treabă şi încuiat într-o steaclă. Tu. Adică gelatina aceea albă

care trepidează între nişte oase provizorii... Nu pot să te răsucesc decît în ceea ce simţi. În înţelegerea ta. Păpuşa te a trimes înspre mine.

Apoi se a ridicat şi a venit. Ne am mişcat alert o vreme. El a mă lua. Eu a scăpa.
(...)

M-am trezit cu o durere de cap devastatoare. La Krista. A doua zi. Cu ficatul revoltat şi sîngele ţopăitor. Mi-a zis el cît ştia.

- Nu-ţi mai aduci tu aminte... Ereai dărîmat cînd ai venit. Ereai verde-violet. Ensor. A încerct să se pună peste tine.

Krista

"A bolit pînă seara; în tăcere. Cînd a venit Cedric, lăsatu-i-am singuri."

Cedric

"Mă durea ce i se fecuse. Şi totuşi fusesem de acord prin toate cedările mele anterioare. L-am luat în mine. Nu vreau să-l pierd.
- Corolarul acela mai suferă un amendament. Că el este valabil la fel de precis împotriva lui însuşi. Den cauza păpuşii te ai apropiat nepermis de mult... Iar apropierea, cu nenoroc ţi-a fost.
Că numai cei înaripaţi se pot apropia cu-atîta-ncredere."

Carmelinn cerşind la colţ de stradă.
- Da-ţi-mi... Că n-am de pîine...

- Aiurea, ce faci tu de fapt cu banii ăştia ?
- Îs pentru sicriu... (bleg şi ruşinat !)

Alexios. Alexis. Alexa.

"Mă desprind de oameni. Vertiginos. Nici nu bag de seamă în de-agiuns. Rupturi rapide. Pariuri pe rapiditatea acelor rupturi. Nimic nu durează în jurul meu. Cucernici au nesătui, îşi zornăie toţi pretenţiile... Iar eu sunt aşteptat să mă şi bucur. Pînă şi pre-al meu Cedric l-am obosit. Cine nu oboseşte...

Am stat ca la doauă dzile. Închis în sfîntul meu loc. De veci. Că nu se mai termină odată bîlciul ăsta... Apoi, ceea ce nu mă credeam a vedea. A venit Larfeld. Cu un buchet de flori. O amestecătură. Toate soiurile. Coloratele. Parfumate încă şi mai mult. În mijloc, un trandafir alb. Şi am stat împreună. Eu, sechestrat în vomitătura cea lungă. El, nedormit şi treaz în a mă proteja.
- Am venit; venit-am. Să te văd. Fratele meu. Căci fraţi suntem. Mai mult sau mai puţin incestuoşi; dar tot fraţi...

E timp... E vreme afară. Cîţiva nori se încă răsucesc veseli pe-un cer care nu le mai aparţine. Sunt ultimele zile de vară... Pisica lui Wharton a fătat trei mîţi mici şi fără ochi...

Krista vorbea. Şi-şi lăsase o mînă atît de uşoară. Uneori pe umăr. Alteori în păr. La mine. Vorbea. Cu o voce de serafim nimerit din învălmăşeală în locuri nedemne... Cu neşte ochi pierduţi în ceea ce risipeau...
- Există leacuri... Există leacuri pentru orice. Scîrbele-s doar iazmele vulgare ale

exteriorului care încearcă să te căpieze... E careva în stare să iubească fără lingură şi măsură..."

"La vremea apusului am ieşit afară. Să vedem vreo nouă vrăjitorie. Relaxaţi, norii se lungeau pe orizont ca mătăsuri păienjeneşti. Culorile, topite, curgeau într-un registru tulbure de sidef. Iar Soarele se lăsa în genunchi ca şi cotropit de mrejele unor sirene. Gîtuit de cine ştie ce plăcere, nu mai avea nici ultimul strop de strigăt cu care ne obişnuise. Pînzeturi de gri şi roz se trăgeau grele unui mormînt ce altfel se-ar fi numit loc de beţie. Dincoace; albastrul, martor neclintit. Către-auriu... Lumina erea sugrumată fără să i se schimbe nimic în întuneric ori neînţelegere. Pasta aburilor se întindea; tot mirîndu-se de cel oaspete prea obosit; iar surpriza se vedea în parfumurile care palpitau precum vreun nou sînge într-o carne de neînchipuit ochiului de pămînt... Ci doar celui cu har de a vedea palatele lui Odin. Un foc de mare zi, prins în mlaştină de coconi bezmetici, poveste pe dos cu o crisalidă ca vreo-mbălsămare. Se întregea un discurs rotund. Fatalităţi elegante. O ordine greu decelabilă. Ca să ne dăm seama că firescul e în afara haosului. Şi că nimic nu-i mai preţios pentru un timp petrecut cu multă lumină orbitoare şi vînt, decît blîndeţea aşezării. Ultima oră; se moare cu graţie şi bucurie. Spectacolul este către lume. Iar lumea se ţine cu frumuseţe.

Continuitatea. Ne lasă întotdeauna perplecşi. De-acum, alţi nori, alt vîrtej; în vreme ce nebuloasa cu sirene se pulverizează... Noi filtre. Sideful se amestecă

plin de fiori, devine violent... Totul se destramă. Şi numai în lumină. Succesul unei sfîşieri; s-o facem sub reflector.

Culorile; se au încins atît de tare încît deja se joacă de-a umbrele. Şi nu le este ruşine... Formele practică firescul cu religiozitate."

Cedric

"Fiecare îşi sugrumă propria libertate după cum crede de cuviinţă. Căci libertatea nu comportă decît cont propriu. Nimeni nu poate atenta la libertatea celuilalt; atîta timp cît celălalt nu i-o permite... Şi nimeni nu poate învinui pre altcineva de părăduirea integrităţii sale."

"Fiecare îşi programează eşecurile în mod autist."

Doctorul. Dezarticulat. Se lăsă-n genunchi. Aproape orb.
Morron tot învîrtea cu linguroiul în ceaun.
- Leacuri pentru toate scîrbele... Că bine-a zis... Ia aici; să-ţi treacă dedeochiul... Nu eşti nici primul, nice ultimul... Ce te-a apucat ? Vreo rea de inimă ?
- Eu mi-s maică cea curvană... Mi se-nvîrt ficaţii... Doctor fără de motive.
- Eşti întreg. Eşti frumos. Eşti tînăr. Ai toţi ochii, mergi în două picioare. Eşti stăpînitor. Te-a fermecat careva...
- Cine mai ştie. Blestemele trag drăgăstoase în a mea balanţă. Se înfig în talger ca lipitorile. Timpul mînă disperat nişte bidivii costelivi – speranţele ce mi le mai isc din cînd în cînd...

- Ai boli domneşti... Ce nasce din nazuri, sufletul ţi-l mănîncă...
Morron se mai învîrti de colo, colo; după tot feliul.
- Să-mi arăţi ce-mi dai.
- Şi dacă-ţi arăt ? Că-s praf fecute...
- Atunci să-mi spui.
- De ce ?...
- Ca să ştiu data viitoare ce-am de luat.
- Nu ai de doauă ori aceeaşi boală... Ci doar vreo alta mult asemănătoare. Şi chiar de-ar fi aceeaşi, nu iai de două ori în veaţă-acelaşi leac... Cînd îţi moare tatăl nu-ţi cauţi aceeaşi odihnă ca atunci cînd îţi moare logodnica... Am să-ţi spun. Am pus. Rădăcină de uităreaţă; muguri de apa morii. Aripi de fluture ieşit din haină..., petala de la răsărit a unui boboc de roză umblătoare... Am mai pus. Şi buruiană de drac. Apă de nou născut. Sînge de bărbat mort la vreme de luptă... Şi pulbere de diamant viu.
- Dar. Astea nu există.
- Dar boala ta există ?

Alexis → Cedric

- Cine a mai înţeles. Înainte erea un ritm. Pierdeam ceva, cîştigam mult mai mult... Borcanul cu miere erea plin măcar pe jumătate. Acum însă, cineva a sfîrşit mierea şi-a pus în locul ei un nou distilat otrăvitor. M-au năpădit şi am căzut. Nespus de gios. Sunt neîntreg.
Cal împiedicat. Pus în peisaj cu orizont. Şi fără paznic.
- Ai crampe la cap; las-o baltă... Să vii să-ţi arăt ce consistenţă au năbădăile tale de prunc

ne-nţărcat. Că mereu în căutare de vindecătorii, ai agiuns să compui boale...

Nuda Veritas

- Un lapidariu ?! Nu mi l-ai arătat niciodată... O doamne, ce culori...
De unde-ai împuşcat curcubeul ăsta ?...

Se aplecă între ele. Tăvăleală tăcută cu două bucăţi de aventurin şi-un pumn de agate.

- Hesonit... Rubin, briliant; safire... Peruzea... Calcedonii... Oeil de faucon...

Everard îl lăsă o vreme. Apoi, luîndu-i fruntea în palmă şi închizîndu-i ferestrele, merseră afară. Şi îl lăsă de-acum să vadă.

Soarele cobora spre cădere şi lumina toată grădina. Copacii umblau trufaşi de podoaba roadelor neculese. Florile chicoteau şi ele. Nici aerul nu stătea; nimic nu stătea. Foiau cu chiţăieli şi rîsete înăbuşite de scoarţe, dedeau den crăci, fluierau şi băteau din frunze... Doi dintre pisoii lui Philip deja îşi căutau loc de îngropat noutăţi...

O rîndunică înşfăcă rapid un vierme gras şi prăzuliu de pe-o creangă... Doi vrăbioi îşi scoteau ochii pe motiv de cuib cu dînsa şi ouă...

Alex. Întrucîtva potolit. Se aşeză printre ceilalţi.

Cedric, ceva mai uşurat. Scoase de undeva (din mînecă ?) oarece şi i-l dedu.

Alexios; mai să-şi înghită şi şoaptele:

- Chilimbar albastru ?

- Da. Leac tuturor îndoielilor. (...)

Alexios

"Tîrziu, noaptea. Fără să mi se apropie, m-a tras uşurel înspre scară. Şi am coborît. La acelaşi loc din spatele casei. Tot luminat a seară pentru noi. Cedric mergea cu faţa la mine. Ca la vreun gioc. Şi se-a oprit taman pre marginea apei. Pe care eu nu o ştiam. Bălăriile şi peatrele primeau neîntuneric denspre casă şi alee. Apa însă, erea neagră şi stătătoare. Gata să-şi înghită amanţii.

Nu îmi spunea nimic. Se dezbrăcă. Nepărăsind gheţurile mele. Apoi mi-arătă palmele. Ca să nu-i fug.

- Te chem doar. Ci nu te-ating. E apa mea. Şi-i perfect neagră. Intră în ea; lacul meu... Ca şi cum ai pătrunde în vederea mea. Intră lacului meu; apa uitării... Vino; doctore, să te vindec Al meule... Doctor...

Şi atunci mă voi fi apropiat. Şi m-am întins. Şi numai chipul mi l-am lăsat în apă. Apoi m-am retras pentru a-l vedea mai bine. Cum ţîşnea ud şi luminos den mijlocul acelei bălţi ca un jet de spermă nenăscătoare. Ca şi cum ar fi ieşit din sine însuşi. Din acel ochi de catran. Apa uitării. Ulei de-mbălsămat morţi.

- Tu. Care vreai cuprinde tot şi toate cu a ta vedere. Ci fără să te întinezi...

- Eu. Care dau ochii mei iadului tău. Martorii-şi suportă caznele altfel cînd sciu că nu e numai pentru ei.

- Te voi duce departe. Şi-atît cît voi putea, te voi lua-n stăpînire...

Căci mi-eşti scump."

Cedric → Alexis

- Nu îmi plac certitudinile.

Am venit iar către el. Drept mergător şi sigur de ştiinţa mea. Mă-ntîmpină neschimbător în aşteptare. Şi am spus:

- Noi. Suntem împreună. Peste toţi. Dincolo de năravul tuturor. Nu ne mai putem rupe. Oricît aş fi vrut să văd de se poate... Eşti singurul meu adevăr... Cred că nici unul din noi nu are pereche în afară de celălalt. Nu se a întors nemic den acea noapte. Am încercat să-mi leg ochii cu apele altora; dar n-am reuşit decît să mi ferec pre ei de mine şi să mi pun în cap cu toată droaia de vreri în care foşgăie nesăţioşi... Toţi vor... Numai tu nu vreai ce vor ei...

"Erea de două ori ucigător. O dată pentru că mă trăgea înspre plăcere; şi pentru că mă şi bucuram..."

Noi. Care exorcizădărîm demonii de pe nişte meleaguri autocreştine.

Temă pentru acasă.

Paralelă între: marile evenimente religioase ale creştinismului – nascerea şi moartea Domnului nostru Iisus Hristos; şi Sabatul fetelor rele. Cum de se-ntîmplă şi unele şi celălalt la doisprezece ceasuri ale nopţii. Cum de comportă această oră lucruri diametral opuse şi de ce se întîmplă atît de

multe legate de ea în toate mitologiile, basmele şi aşa mai departe, fiind comună atît civilizaţiei creştine cît şi reminiscenţelor den antecedentele păgîne... Miezul nopţii, domeniu al confluenţelor ? Oamenii ţin să precizeze – în noaptea de... (o sărbătoare creştină) vrăjile sunt legate. Sau; în noaptea de Sabat e mare alertă; accentuînd o despărţire, o stînga – dreapta care e cu ochi şi cu sprîncene. Unii, fie răi, fie buni, se rup de ceilalţi şi-i ameninţă. Oare nu e mai corect să ne referim la ambivalenţa celui de-al doisprezecelea ceas ? Subliniem înspăimîntaţi desfacerea pentru că de fapt, e singurul moment din cele douăzecişipatru hotărîte de Dumnezeu pe care extremele îl au în comun.

- Doar morţii nu se mişcă.
- Ce spui ?!... Mais voilà...
Cedric fecu o piruetă cu mîinile-n lături a demonstraţie.

- Întrebările despre geneză ? Pentru un copil – semn de inocenţă.
Pentru un adult – trufie extremă.

"Oamenii sunt experţi în a-l căuta şi găsi pe Deavol în afara lor. În afara lor dar unde ? În cosmos ? Pe Marte ? Aşi. Tot în lume. Iar lumea din ce se compune; dacă nu tot din oameni ? Ha, ha. (!) Deavolul. Este jumătatea fiecăruia. Oamenii nu sciu să coexiste cu această jumătate (factor de progres !) ci o pseudoexorcizează trimiţînd-o pe pustie. Nu-i chiar aşa. Ei caută ruperea şi dezmembrarea mai repede decît justa

măsură. Asta ca să ne păstrăm într-un registru fetişist şi cu stricteţe european...”

Învăţătură domnească. La cazarma cu năbădăi. (Ensor**)**

- Să fii ca lemnul. Stai drept pînă la frîngere. Peatră grea în mijloc de drum. Închide-te şi nu mai lăsa nemic în afară. Cunoasce-ţi plăcerea atacului înainte de-a fi silit să ripostezi. Lasă tot să treacă pe lîngă tine. Ochii tăi să rămînă văzători fără să se misce. Gura ta să nu vorbească. Trupul tău să fie greu şi ager. Tu. Chiar securea; orice-ai face. Mergi înainte cu capul şi izbeşte. Prin tăcere şi neclintire. Pavăza ta eşti chiar tu. Nimeni nu este responsabil dacă altcineva te va pătrunde; doar tu îţi controlezi fisurile.
Nu lăsa Luna să-ţi beie minţile; nici pre vreun altul să rup-a tale ape. Merge-ţi drumul fără oprire. Cheltuie puţin iar zgîrcenia-ţi va fi temei de-mbogăţire. Lipseşte-i pre ceilalţi iar tu te vei umple. Ia den ei. Fii pasere de pradă aşa cum ei ţi-au fost ţie vermi tocători. Să nu simţi. Să nu strigi. Întoarce-ţi ţipătul înspre şoaptă iar şoapta-ţi va suna ca vuiet. Fii mut, ca să-i asurzeşti. Fii rigid, ca să se încovoaie. Fii aspru, ca să rezişti. Nu răspunde oricui. Nu răspunde oricînd. Ţine picioarele tale drepte iar spatele tău ca un zid. Umblă chiar şi dezbrăcat ca şi cum ai fi greu ferecat. Fii mîndru. Fii îndepărtat. De nu vreai să minţi, răspunde vorbele tale să rămînă neînţelese. Hrăneşte-te în linişte. Hrăneşte-te-ncet. Totul să fii încet. Fii chiar securea. În ce are ea mai ascuţit şi mai greu căzător. Mişcă-te iar atunci cînd o faci, să fie

ca şi cum ar începe să umble. Tu, fii chiar colţul stîncii... Ai ochii reci. Gerul care arde. Lasă urme adînci, dar să nu le poată folosi nimeni. Fii asasin şi ireproşabil. Cucereşte-ţi stabilitatea; în vîrf. Singur stăpînitor; căci doar singurătatea va păstra edificiul tău. Urmează instinctul puterii tale şi toate se vor pleca ţie. De vreai să n-ai destin omenesc, lasă departe omenescul... Nu te revolta; răzvrătirea-i pierdere şi e lumească. Poartă-te ca şi cum ai avea mereu puterea; şi atunci, ea va fi a ta cu adevărat. Cît timp o vei arăta, atîta-ţi va şi aparţine.

Arată-ţi-o ţie. Şi ea se va-nsuti...

- Mă simt ca şi cum aş fi o pisică de mare rasă. Aparţinînd unui stăpîn pe potrivă. Pisicile-şi posedă stăpînii; chiar fără ştirea lor...

- Nimeni nu mă iubeşte suficient...
- Liniştea minţii tale îmi dă de gîndit. Au cum poţi conjuga iubirea în vecinătatea suficienţei ?
- Destul, îi mai bine ?
- Crezi oare că dragostea comportă destul ? Cînd nemic nu-i nicivreodată de agiuns...

Fragment de recucerire.

Alexis

"Rămăsesem în dosul vreunei coloane. Vedeam. Îl. Pre el... Trecînd. Spre încoace. Doar paşii celui greu potcovit se auzeau. Rare sunete ce mi se zbăteau pe la tîmple... Veneau ca întunericul. Curgeau clar şi de neoprit. Magul meu vrăjitor, cu

capul plecat în cel buchet de nuferi. Pierdut; ori doar prăbuşit. Faţa îi erea albă de-acum; asemeni florilor. Părul ce-l ştiam de-agată brună şi coajă de castană se înfoia mai plin de nelumină chiar decît al meu... Vedeam ascuns crupa celui bidiviu preacurtean şi creştetul slujitului său domn... Atunci; a ridicat faţa ceea la mine... Alb smălţat cu negru de numai un fard l-ar fi putut feace.
Dar nu s-a dovedit a-i fi minciună... În cele den urmă. Şi mă privea pre mine. Fix. Şi cunoscător. De jos. Se oprise. De mult se oprise. Cătă-nspre nuferi apoi den nou la mine.
- Sunt flori cu năravi. Nu se deschid decît noaptea... Ţie ţi i-am adus.
- În ce fel ?...
- Sunt la picioarele tale.
Calul tăcea cuminte. Numai noi ne auzeam.
Şi numai între noi.
- Ai purces de mult a mă roade.
- Sunt la picioarele tale ! Sunt un vierme nobil...
- Lasă trufia pînă nu te voi fi strivit !!
- Nu mă vei strivi... Sunt prea mic... Prea jos... Prea nemernic.
- Ticăloşia nu-i o scuză.
- Ştiu. Ci doar vreo pavăză...
Şi şi-a-ndemnat trăitorul de sub el să meargă să urce. Şi din două volte nechezătoare a fost lîngă mine pe terasă.
Acum; eu rămînînd mai gios. Venea cu toate florile celea... Şi şi le-a plouat în capul meu, de m-a umplut de resturi de baltă...
Apoi a coborît şi el; şi a pleznit carnea cea cu copite ca să se-ndepărteze. Rămăsese cu cravaşa în mînă. Devenisem brusc insolent.
Am strîns florile. Să le pun în apă. Am

intrat în casă... M-am trezit a doua zi cînd mi-adus trandafiri.
Atît."

"Întotdeauna am avut o întrebare la capitolul Samson.
Ce lungime avea părul Dalilei."

Cedric

"Doarme. Iar neliniştea gurii mele se topeşte-ntr-un scrîşnet. Am pecetluit hotarele unei veşnicii năpraznice; de-acum cercînd puterea de-a mă răsturna singur. Cine m-a iertat; şi de sterpitudine m-a iertat. Augustin erea clement... Ţandara asta de Endymion trăitor de lungi somnuri în plină trezie... Afund ochii mei către neşte cronici demult ispăşite. Doresc atît de strigător. Încît aş schimba şi vremea.
Pîndind răsplata unei dorinţe pe măsură-mi.
Liniştea căpiază."

"Nici o pagină nu se a clintit. Atunci cînd vîntul a adus un iz proaspăt de arsură.
Noaptea se închega afară-ntr-un chiot tăcut."

Din dormire, brusc, fără vreo trecere; se cabră în poziţia unei jivine atente. Buimac şi amestecat, se tîrî alert spre fereastră. Apoi. Răsucindu-se şi arătînd vrerii mele chipul unui copil căutător de delir.
Şi tot într-o expirare:
- A venit toamna ?!

Ne am oprit unde erea fumul mai gros. Iar eu sciam că-şi caută loc de joacă. Jocuri în răspăr."
- Încă nu s-a găsit nimeni să cînte atît de frumos încît să-mi scoată şobolanii afară den

cap şi den burtă.

- Boala = pîrnaie la domiciliu. Dar sminteala ţi-o poţi consuma şi pe cîmp. Poate chiar mai comod. Şi mai instructiv.

Qué viva la vida

Şi tot în pervazul nostru; alcov suspendat şi îngust.
- Orice-ar fi. Mă seacă astfel de-ntîmplări. Îmi doream altă cunoascere. Mundanul mă irită şi mă îndepărtează. Doar lumea mă cheamă den cînd în cînd.

Mi-ai arătat ambră albastră. Iar vederile mi se-au prăbuşit. Nu mai e nimic preţios... Şi mă împiedic în investigaţii sarbede asupra unor crime care oricum nu mă privessc. Ci doar apar alandala...

Incidentul Carmelinn n-a fecut decît să căpăcească o a mea impresie deja formată de cînd cu Sharaness. Şi cred că mi s-a cam umplut pipota. Cred că scad în tot. Cred că bruma de aparenţă verticală pe care mi-o lustruisem... Se topeşte în mod tîmp şi sinucigaş... Mai mult decît orice altă potenţială acţiune din parte-mi...

- Acţiune **?** Tu **??** Eşti mai îndrăzneţ decît proiectele navale ale rigăi**...**
- **...**Şi îmi voi reconsidera poziţia faţă de societate**.** Adică voi proceda la o perfectare a acităţii mele în relaţiile cu ceilalţi**.** Anume pînă la extremis**.** Adică pustnicie**.** Sau chiar suprimare**.**
- Sigur**;** dar tot într-un registru autist**...** Vei renunţa la imaginea ta **?**
- Pardon**.** Faptul că eu pun în circulaţie o imagine nu înseamnă că o raportez la oameni**.** Oamenii sunt o componentă minoră a lumii şi un eşec în bestiarul creaţiei**.**
- Şi tu eşti om**.**
- Da**.** Numai că eu**,** spre deosebire de semenii mei**,** nu mă raportez la cei din familie cu mine**.** Ci faţă de lume ca întreg**.** Eu**,** întreg – faţă de o lume întreagă**,** nu faţă de un fragment care este umanitatea**.** Eu ofer imaginea mea lumii**;** şi ţin la imaginea mea chiar dacă este pentru a-mi dezvolta spectacolul sub trei lopeţi de pămînt**...**

Alexios

"În sfîrşit**.** Am descoperit ce-mi lipsea**.** Noroc cu nesărăcia**.** Şi cu moştenirile**.** Sicriul**.** El erea**.** Lopată am**."**

"Gata**.** Mi l-au fecut**.** Străluceşte**.** Îi negru**.** Lăcuit**.** Şi dric mi-au dat**.** La urmă m-au întrebat pentru cine e**.** Şi le am zis**.**

Că-i pentru mine**."**

"Cred că mai am neşte consideraţii de scrijelit**.** Ori neşte explicaţii de zis**.** Preţioase şi detestabile**,** aceste doamne de preaînaltă societate**.** Bune de dat corbilor**...**

EXPLICAŢIILE. Catadixesc să mă uit oleacă înapoi. N-am fecut nemic pren care să-mi fi meritat lungul timp deja petrecut... Suficientă vreme. Deşi nu suficienţa o caracterizează pe nesătula de ea... Sunt aproape de-un termen limită. Dacă n-am fost trăznit pîn-acum e pentru că m-au lăsat cît îi firesc; să se vadă ce se-alege. Dar poate că uitarea a căzut peste mine... Uitarea. Ori scîrba celor meniţi a mă cerceta. Sunt; doar un mucegai. O ciupearcă inutilă. SUNT INUTIL. Şi de neimpresionat. Nici de suport nu-s bun. Cred. Că viaţa este cel mai interesant lucru care i se poate întîmpa cuiva. Şi asta în primul rînd pentru că oferă şi libertatea de-a renunţa. Nu numai la ea. Ci şi la tot. Puternicii rezistă. Puternicii care rezistă. În afară de libertatea specificată nu cred să mai fie vreuna. Cred că nu există decît o continuă batere-n retragere în faţa morţii. Eu nici nu mă duc înspre. Eu vreau doar să mă opresc. Ceasul ca arbaletă. Arcul ucigaş. Nu mi s-au arătat nice instrucţiuni, nu mi se au dat nice sfaturi. Nu mă sufăr aflător într-o treabă care nu mă priveşte. Şi nici răbdare nu mai am. Sunt jalnic. Irecuperabil. Nu există clemenţă. Nici sens. Precizia nu-i decît aleatorie. Numai aleatoriul e precis. Practic o consternare tăcută. În faţa tuturor legilor. Sunt ca şi cum numai pentru mine. Scrise.

Mi-e greu să mai respir. Şi sunt mult mai nebun. Căci la rîndul meu; mi-ar place ca numai eu să pun legi. Sunt netrebnic. Nu aştept nici o graţiere. Pentru că nu mi-o ofer. E frumos să mai fi copil. Dar maturitatea este gîtuitoare. Sunt bolnav de-o lungă zăcere. Alienantă. Rarefiată. Epavă

prinsă temeinic în odgoanele unui port cu năluci. Vlăguit înainte de termen. A mai rămas doar spaţiul. Jivina a fost reciclată pe drum. Iar de triumf nici nu mai putea fi vorba...

Mi-am epuizat orice credit. Sunt. Nul."

"Ultima mea zi. Mi-o petrec ca libertate. Şi ca eleganţă. Că tot ies dîn joc. Deşi n-am ieşire; mai am o intrare. Dar de ieşit, de fapt nu ies... A intra-ntr-o groapă nu presupune nici un exit den altundeva.

Stă să plouă. Deşi e lumină... Am scos calul şi l-am pus la dric. Sar pe capră şi-i dau bice. Asta-nseamnă să trăieşti cu tărie. Şi să-ţi asumi viciile. Sunt vesel şi nu mă pot ascunde. Am ieşit din oraş. Calul meu merge şi merge. Casele stau cuminţi; deşi totul pare a veni ameninţător după mine... Întocmai ca la mort... Totuşi. Mi-e mult; mult mai bine. De cînd am luat marea hotărîre. Ieri am săpat. Undeva; departe. Pămîntul trainic şi chemător; fără să mă ruşineze ori să mă refuze. Plec lumii. Căci lumea e stearpă. Neprefăcut şi sfios. Parcă deja îmi simt noroaiele clipocindu-mi în păr. Şi moliciunea aceea catifelată. Care tot invită. La o ultimă şi extraordinară plăcere. De a trage singur acoperămîntul viitorimii mele. Aşezămînt aristocratic şi fără vreun reper. Reuşita celui de pe urmă act. Să nu las urme. Căci urmele distrug fluiditatea. Numai cetăţile despre care nu se mai ştie nemic; numai ele se integrează firesc în cursul istoriei. Tot ce lasă ceva, iese strigător în faţă.; în ochii tuturor. Nu mai e istorie. E un rest care se vrea utilizat în

continuare... Fetişuri dezolante pentru generaţii nenăscute. Istoria e cea mai pură înşiruire de necunoscut. O jalonăm noi cu fragmente de precis şi verificabil; strangulări cronicăresci...

Doresc. Să intru inactiv. În firesc. Pe care mi l-am refuzat. Orice abţinere e doar un preludiu. Nu sciam că mă pregătesc de sărbătoare. Şi că mă păstrez pentru descompunere. Cine o să-mi găsească ochii, să-i pună în vreun lapidariu. Ori să îi monteze. Cumva.

Ploaia nu m-a înşelat. Deschid capacul cel lăcuit şi mă strecor. Haină nouă şi riguros croită. Sunt relaxat şi nu mă grăbesc. Privesc trei ciori în înălţimile celea de deasupra mea... Mai întîi am un picior afară. Apoi am intrat tot. Mi-e bine. Şi fluier. Lopata zdrăngăne cînd şi cînd. Calul meu, dobitoc blajin. Îmi privesc cerul. Îmi privesc unghiile. Îmi ating părul. Sunt deja crescute. Iar eu sunt deja mort. Sunt plat. Mai e puţin şi ajungem.

Adorm. Ştie el unde să se oprească. Şi se opreşte...”

- Ziua bună, dom’ doctor. De cînd v-aşteptam.

Pe marginea gropii; aşezaţi în fotolii; ca la spectacol. Ca la circ.

- Nu-i nimic.
Făcu Everard. Apoi scutură scrumul preocupat.
- A, nu. Nu c-ar fi ceva. Deja nu cred să mai fie ceva. Parcă-n adins, ceea ce pare-a fi, scurge-nspre hău cu totul...

- Sfîşierea ca practică-mpotriva-ngreţoşării, continuă el.
- Nu cunosc. Nu m-au învăţat tutorii mei să dau cu barda.
- Vai, doctore. Satîrul e prima lingură. Cine nu se pleacă, se îngroapă. Ştie Ensor mai bine decît oricine cum e cu vînătoarea de hoituri. Lipsa de entuziasm mortifică. Dar foamea brodată peste lipsa de entuziasm... Asta da ticăloşie...

Doctore...; cadou de nuntă, la funeraliile sfinţiei voastre, îţi vom aduce ochi de văduvă şi cozi de sirene... Şi multe altele ce-ţi vom tot aduce. No chance... Pămîntul ca-nvelitoare; nu există. Numai în petale de trandafiri şi-aripi de fluturi...

Şi uite-aşa a sîrşit cineva... Nu se mai ştie cine; că nici urmele şi nici numele nu ţi le vom ţine... Ci spulberat vei fi... Că cenuşa ta, polen iernatic, o va lua vîntul în ducerile sale. Şi dacă dintr-o văduvă rămîn ochii să-i fie dovezi într-ale durerii, dîn tine nimic nu se va păstra, căci nevrednic cum eşti, numai cu tine te ai ţinut; şi numai singur beutu-ţi-ai cupele cu venin...

Te duci la moarte fremătător şi gregar. Nepricepînd că nefiinţarea se aşteaptă. Îţi pregăteşti juisarea prin respiraţie... Îţi pregăteşti plecarea prin aşteptare. Trebuie să simţi cum se usucă şi carnea pe tine, şi sîngele cum se-mpiedică; şi toate cele cum se desfac... Nimic odios...

Şi nu e cu toate la vremea lor; ca şi cu măritişul. Nu contează nici diferenţa dintre parteneri. Vîrsta se reţine doar în teritoriul conştientizării şi ca excitant... Să dai colţu' la nouăşpe ani... E o reuşită. Ştii ce-i ăla eşec ?? Să nu vreai să crăpi nici cînd ai trecut

slujba de pe urmă. Chestia cu grijania şi spovedania... Astea sunt laţul dîn giurul mortului. Că la drept vorbind, n-am auzit de nimeni care să fi înviat după ce-a fost tratarisit... E ireversibil. Ţi-ai primit porţia, eşti bun de drum; călătorie sprîncenată şi cale bătută. Aşa că, vezi doctore..., o s-avem noi grijă de toate.
Inclusiv de grijanie...

"Moartea-i un fenomen escatorgasmic..."

"Iar viteza e chiar rămînerea."

Alexios

"...Ştiu şi eu... Poate. Dar fără atîtea grji.
Oamenii sunt ageamii. N-au dimensiunea sinistrului. Nu numai că n-am mai vorbit. Că n-am mai comunicat. Dar de-asemeni am preferat a cerceta morţii şi amintirile lor.
Cărţi, jurnale, ornice şi tabachere; degetare şi inele... Tablouri cu rame mult prea complicate; cu aurul scorojit şi tocate mărunt de vreun cariu... Scumpeturi tăvălite în sîngerările timpului; putori baroce de plante uscate... Petalele trandafirilor păliţi de acum un veac şi mai bine... Toate cele perisabile păstrate perfect ca şi cum conservate prin senilitate... Ca şi cum vîrsta acumulată le tot dedea răbdare să străbată vremile. Simţeam vechiturile ca pe o problemă de viitor. Şi le strîngeam pios în memoria mea – talcioc întru pomenirea tuturor. Obiecte rămase fără stăpîn; martori de trecere; intendenţi şi valeţi cu onoarea nepătată. Aşteptînd în uitare o uitare şi mai mare. Un parfum de ramoleală şi linişte. Mici bucurii funebre. Tinereţi

pulverizate ori chircite şi stafidite într-un registru cosmopolit. Precarul înnodat cu fundă şi cu data iscălită. Pariuri cu veşnicia. Cuvinte scoase din uz; pluteau pensionate de inutilitate. Necesităţi pierdute, obiceiuri dezafectate. Mai rămîneau doar dovezile. Casete cu flori împletite din pletele cine mai ştie cărui mort... Molii de mult decedate. Sticle, borcănaşe şi flacoane. Gheme, panglici. Stofe. Pînze de păianjen."

Krista

"Sunt lucruri. Fără vreun viitor. Printre ele şi viaţa. Dorinţele sunt cele care înşeală. Nu şansele. Cîştigul e invers proporţional cu investiţia. Aşteaptă răbdător să-ţi vină rîndul. Fii obedient. Nu mai ai mult. Cincizeci de ani; o clipire de ochi îi de agiuns pentru-a-i străbate. Poate ai noroc. Dacă eşti cuminte, capeţi dispensă pentru ultimii cinci... Fă mereu aceleaşi lucruri. Să vezi ce repede îţi va trece vremea. Fără gînduri. Fără dureri. Fără amintiri. Memoria se va păstra goală şi proaspătă... Nescrisă. Mai rabdă un pic."

Alexios (replică**)**

"Trec ei oamenii, darămite problemele lor...

Dorinţa este garanţia reuşitei. Dar nu în sensul dobîndirii. Ci în cel al frustrării. Ne încălcăm hotarele mereu; căutîndu-ne unii pre alţii... A ne amesteca. A ne întregi. Ori a ne sfîşia. Iscăm oboseli şi frămîntări... La termen suntem goliţi şi idiotizaţi. La termen suntem senili, fericiţi, demolaţi şi cu memoria-n vine... Şi dă-i şi-ntinde de balega

asta şi-o lungeşte. Cît mai ai de tras targa pe-aici...

Cică suprimarea-i un paleativ ordinar..."

Frumoasa doamnă. (dar toxică**) (**27**)**

"Şapte, nouă..., douăzecişitrei..., cinci, şase, zece...
Cu mult timp în urmă, şi noi năşteam prunci. Dar acum am rezolvat definitiv... Îi facem direct morţi... Trei, douăzecişicinci... Frînghia nu se va rupe niciodată. Precum florile. Nu le mai poţi rupe; după ce le-ai macerat.

Dihorul şi ciocănitoarea au ţinut sfat împreună cu regele castanelor, apoi au purces în căutarea lui Konrad. În aceeaşi seară, vînătorul se întorcea pe năsălie şi toată lumea erea veselă şi fericită. Alaiul îmblănit chiţăia mereu.

Pe Arlette Trueden, soţul ei a dus-o-n braţe pînă la patul de nuntă. Iar după o noapte de amor pe roşu, Arlettei i s-a fecut casă de piatră. Soţul ei s-a îngrijit de toate cele. I-au scris numele şi cîte şi mai cîte altele. În loc de cruce, la cap i-au pus securea. Amor cu securea. Trăiască şişul !!

Temnicerul nu obişnuia să mănînce carne; aşa că el n-a aflat niciodată că noi aveam parte de suprastructura antricotului... Suprastructura care colcăie. Ciorbă de vierme."

- Păi, bă, frate-meu !! Crucea e şi ea femenină... Ori tu pă ea ori ea pă tine...

(“Croasada lu’ Peşte”**)**

Cedric

“Şi-am încercat atunci să găsesc în vocea mea sunete de neauzit şi şoapte ca pulsaţiile fluturilor cînd sorb nectar**…** Şi i-am luat umerii şi faţa în mine**;** şi se a strîns cu mintea pisată de îndeletniciri neprielnice**.** Aş fi fecut şi metanii**.** Dar să nu-i sece ferestrele de cît a plouat lumea pîn ele**…** Şi m-am lăsat către dînsul**.** Zicîndu-i a uitare**.**

- A fost odată**…** Un rege**.** Pe care-l chema Olaff Trygvesson**.** Din neamul lui Harald Haarfager**…** Şi Olaff a vrut să se însoare cu Tyre**,** sora lui Sven**,** regele Danemarcei**…**

Dar Tyre trebuia să se mărite cu Boleslav al Poloniei**…** Şi Olaff a plecat într-acolo ca să desfacă acea căsătorie**…** În timp ce Olaff erea plecat**…**

Iar aici**,** delfinul meu n-a mai răbdat şi se-a năpustit undeva afară**.** L-am descoperit strîngînd în braţe vreun stîlp de peatră**.** Greu păstrîndu-se a nu se da celui hău pe care şi-l dorea din toţi ficaţii**…** M-am apropiat iar**.** Dar nu l-am mai atins**.** Ci i-am stat mult în spate**.**

- **…**Nu sciu ce să fac**.** Mă rupi**…** Schimbă-te**.** Un asemenea ghinion ar trebui să te dispună către vreo mare bucurie**.**

- Sări peste ea**.** Ori chiar socoate-i apogeul durerea încă şi mai prelucrată**…**

- Atunci**,** culcă-te singur între spini**…**

- Nu mi-s de-agiuns cîţi mi i-am luat coroană **??**

- Tu**,** prinţ nebun**;** cînd regii-şi poartă aşternuturi după ce au drept grea scumpete-n cap**…** Cînd ghimpii-i porţi ca mare semn domnesc**;** ci toate fi-vor peste tot brodate nu

cu fir şi nestemate, dar cu mulţi ghimpi şi-alte pecate…”

Alexios

“M-am răsucit încet şi m-am mutat din loc abea un pas. Simţeam cum sar toate cele dîn mine. Abea clinteam. Să nu agit o fierbere pînă a da-n clocot. Asudam greu şi rece. Mă tot mişcam. Dar înspre a mă depărta de el. Cizmele-mi atîrnau cît vreun plumb în picioare. Temelia mi se clătina încinsă. Îmi ştiam urmele. Ce le lăsam pretutindeni.”

Cedric

“Pleoapele nu mai ereau ceea ce păreau a fi, ci porţi ce se cereau desferecate. Buzele nu mai ereau grăitoare; ci umflate. Şi deşi stătătoare, se vroiau sfîşiate. Se opri-n perete. Iar timpul zăcerii mele se sfîrşi chirăitor… M-am cunoscut proaspăt.
Hoit reavăn în căutare de-aşezămînt spre alinare. Am mers la el. Deşi nu îmi dzicea nemic. Deşi nemic nu îmi dzicea… Mă vin prin spate şi-mi aşez mîinile proptite-n zid. Îl ferec. Şi-mi las faţa-n părul lui. Nu mişcă. Iau dreapta dîn stare şi cuprinzîndu-l, îl trag în mine. Se arcuieşte tot să se desprindă. Iar eu ştiu că vrea doar să îl urmez… Mă ies din el; şi-mi las doar gura. De nesătul ce sunt şi de nebun. Să-i umble capie pe gît… O vreme. Apoi, preabeţi, ne-mbrăţişăm. Ca două lame de cuţit; ne trecem unul peste altul. Ne clătinăm în netrezie; şi ne proptim nesănătoşi, crezîndu-ne a fi vreun cuplu…
- Nu se poate.

- Ba da... Se poate. Cu mărăcini; se poate. Cu satîrul în mînă se poate. Cu vitriolul pus bine sub pernă; se poate...

“Se poate...”

Şi s-a putut.

- Hotărăşte-te, doctore. Ori nu-ţi accepţi corporalitatea ori eşti hermafrodit. Nu poţi cu amîndouă.
- Nu îmi accept corporalitatea pe motiv de hermafroditism !
- De ce ? Eşti întreg.
- Da, sunt... Sunt asemeni melcilor. Sunt exclus.
- Ai fi preferat castrarea ?
- Şi ce va fi fost hermafroditismul decît tot o castrare...

“Să nu mă dai lotrilor; doamne.”

“Pe cît mă uitam; pre-atît se lăsa. Pe cît se lăsa, pre atît muream. Ielele pregăteau nade noi iar lacul se căsca zgripţor apusului nostru.
- Negre şoapte sarbezi; ne bat apele în minte.
- Prinţe. Ni s-au lăcrimat malurile...
- Ne-aşteaptă noaptea, doamne al meu cu ochi de gheaţă...
Noaptea ne-aşteaptă...”

Te Dominus Confitemur

Tăcerea contenise şi de-acum se auzeau doar harpiile cum dedeau tîrcoale celor amanţi greu jeluitori. Întunericul le luase minţile şi în scîrba deznădejdei se alăturară nepotrivit. Căci bărbatul luă curvana cea bălaie, tînăr domn căzut. Şi-l frînse-n două, în vreme ce ochii nu şi mai lăsa de pre chipul băiatului cel alb...

"Ochii. Îi ardeau ochii. Desfăcut de dreapta judecată; de măsură; ori de cuviinţă." - Cine acceptă să-mi fie în locul frumosului meu domn ? Cine se milostiveşte o noapte între nopţile anului şi o clipă-ntre veacurile lumii să i se facă mare dragoste în timp ce făcătorul se uită-nspre alţi luceferi... Cine mi-e mie năpăstuit să suporte prefăcătoria cu tandreţe...

Chemaţi-vă apele amîndoi; căci unul va pătimi schimbînd amare mîngîieri iar celălalt, trăind cu numai ochii săi, rămîne-va tot neclintit la orişice dovadă. Ci ne vom lega mai mult, căci veţi întoarce între voi parfumuri şi carne, încît unul să fie celălalt iar celălalt să fie cu mine !

...Şi iată nebune crine al meu.
La ce alt şi sterp păcat mă-mpingi...
Căci merg pe braţul lui şi cred a fi vreo a ta ramură. Şi ating părul lui; şi nu-l văd a fi de aur ci cătrănit a noapte. Şi-mi vreu uitarea în mătăsurile lui; să îmi beu gîndurile într-a sale

gene. Şi mă sfărîm... Şi îl sărut... Şi mă amestec lui... Crezînd că ţie-ţi sunt.

Se lăsase înspre picioarele lui Krista. Care se chircise ca o floare opărită. Răstignit de otrăvurile asmuţite-n vreo altă inimă.

Alexios

"N-am vorbit. Boala mea striga din toţi bojocii. Refuzul cîrtea ori şuiera aspru. Eream frenetic. Botezat. Şi european. Spuneam NU. Cu Cedric în el, Krista întoarse neşte căprui limpezi înspre mine. A zis ce-avea de zis fără să ridice glasul şi fără urmă de nelinişte.

- Doctore... Ştii tu... Aşa se-ntîmplă coconilor nărăviţi. Se îndrăgostesc înainte de-a se fi găsit în stare de asemenea durere. Frică ţi-e. Să nu păcătuieşti. Mie nu. Mă seacă doar faptul că eu nu sunt eu. Ci tu.

Îl vezi pierdut şi-ndepărtat. Uită-te bine; şi ia seama. Că pleoapele îi sunt lăsate şi buzele sălbăticite... Uită-te, că el e-acum cu cea cu care erea-nainte de-a te şti pre tine...

Am stat mut. Mut stat-am. Şi am vezut.

Plăcerea picura corozivă iar prinţul cel nestăpînit erea cleşte şi pară fiinţei aurite ce se zbătea cu el o dată... Şi am sciut că liniştea lui Krista erea nesănătoasă. Şi că blîndeţea-ntr-ale istovului nu va fi fost decît subţire beteală de bucurie. Îmbrăţişîndu-i genunchii şi încolăcindu-i-se de glezne, îi lăsă mîinile-n pace. La care, precum aripele, s-au strîns îngrozite peste faţă şi nu s-au mai desfăcut. Nemavrînd să ştie ce i se-ntîmpla.

Cădeau clipe de sminteală; şi de s-ar fi petrecut pe marginea prăpastiei, tot ar fi fost

cu mai puţin chin. Stăruitor şi crud, Cedric urma neostoit în ceea ce-ncepuse. Şi îl căznea prea aprig. Catranul i se înverşunase ucigaş; iar eu nu puteam decît să privesc încremenit pe mai departe acel morbid discurs drăgăstos, ţandără de ospiciu nedeghizat...

Îngropaţi în văluri negre; ba minţindu-şi palmele, se răsuceau mereu. Înspăimîntaţi şi gata să meargă pînă la capătul puterilor. Şi continuau într-adevăr; trecînd acum la vorbe de alcov, aşa cum numa lor li s-ar fi potrivit. Vorbe-ngreunate şi tîrîte îndelung de gurile ce de mult se ştiau sîngerînde şi încă se împerecheau nesătule...

- Prinţe negre; gazdă rea..., cum ai rupt tu mintea mea...
- Taci tu, umbră mult zăcută..., căci la anu' vei fi mută...
- Greu mi-i doamne să mă-ntorc...
- Lasă mîinile soroc...
- Şi la anu' de-oi trăi ?
- Nu mă vei mai auzi.
- Şi nopţi lungi, lupii-s pe-afară; cine-n pept va să mă doară ?...
- Şapte cruci şi noauă stele, corbii sunt iar puşi pe rele...
- Nu voi, doamne, cu corb rău să găsesc mormîntul meu...
- Corbul de te-o îngropa, multă dragoste ţi-o da.
- Nici cu nime' nu mi-e bine. Greu mi-e măre fără tine...
- Tot la lacrimi şi durere vrei să fim amanţi de fiere ?...
- Decît ruină şi corb, mai bine mă rămîn orb...
- Orb fost-ai tu dinainte de a-ţi creşte-n capu-ţi minte. Tu, arhanghele căzut pren locuri de

petrecut...
- Gura ta, năpîrcă vie, lasă dîră vineţie. Ochii tăi umpluţi de smoală, tot tresară-n noroială... Şi te-ndrepţi mereu candriu către cei luceferi vii... Cu privirea ta, foc mort, înspre uitături de sloi...
- Cu toţii pînă la unul hotărîtu-mi-aţi surghiunul. Ci aşa crezut-am eu că se va-ntîmpla mereu... Pînă cînd, sortit să fie iertătoru-mi din vecie, s-a iscat băiat de-argint, ferecat tot cu safire; şi-aşezat în beznuri negre, a venit să-mi dea cuvînt. Iar din balta lui cea mare, datu-mi-a multe odoare... Cucerit, cernit, zălud, tot crezut-am că-i nebun. Mai întîi vrund a îl lua, apoi doar a-l dezmierda... Mai apoi îngenunchind, vrîndu-l tot pîn-la sfîrşit. Iertătorul meu prea aspru s-arătă mîndru sihastru. Nevrînd nicicum să mă lase a atinge-a sale oase...

A întors faţa la mine. M-a pironit acolo în timp ce se termina de căzut în coapsele celuilalt.
- Hai, doctore; vomită, că ai dreptul. Am trecut orice limită. Şi pre toate lăsatu-le-am în urmă... Aruncă-ţi fulgerele năpraznice din ochii ceia... Cu care-ai înghiţit nodurile ce ţi-am servit noi. Vino cu apă tare şi cu secure ascuţită; vîră dreaptă pedeapsă într-un cuib de aspide şi nu întoarce îndărăpt fapta ta pînă nu vei fi isprăvit...
- Să nimicesc perechea voastră. Pentru că e nefirească ?... Sau pentru că el îmi ţine loc mie ? Sau pentru ca să se afle un călău trupesc pentru cel nevinovat de sub tine ? Căci tu rămîi, buruiană cucută ! Şi de rău neam...
Ori poate vreai să dau cu barda ca să se spargă neclintirea-mi, şi tot umplut de vină să mă leg

de-ale tale şi mai tare... Şi ca atunci cînd mi-ai mai cere, pătat deja, să nu mă pot opune..."

Cedric

"Am şerpuit; şi m-am zvîrlit... Cădeam de o sută de ori ca scuturat de spasme. Şi mă gîndeam numai la cum să zdrobesc mai cu putere ceara cîntătoare dîn giurul meu..."

Alexios

"A fost pînă dimineaţa. Am stat şi mi-am îmbuibat nebuneala cu ultimele lor volte. Cînd cerul a început a cerne trandafiri pren ferestre, au oprit coşmarul şi au rămas frînţi. M-am aşezat încet între ei. L-am cuprins pe Krista. Penibil şi necesar gest. Simţeam nevoia unei corecturi... La tot circul acela. Krista s-a învîrtit fără foşnet asupra mea şi ne-am strîns în braţe; ca gemeni ce vom fi fost. Mă privea de-acum ca o plantă. Planta noastră. Şi răstignit precum nu demult acel trandafir albastru sfîşiat între buzele unor nezdraveni..."

- Să nu mori.
- De ce ?
- Mi-ai da prea multă satisfacţie.
- Iar livrînd un orgasm cuiva te faci stăpîn pe plăcerea lui... Cunosc.

- Dumnezeule... Totul e pe dos.
- Aiurea. Cine nu e frigid, e pervers.

- *Alexandra* cea androforă... Căci tu rămas-i lipsit de cea particulă a puterii...
- Lepădătură...

- Mai spune-mi. Că-mi spui pre nume. Iar numele meu sunt chiar eu. Nu te poţi dezice de ficat sau de rinichi; ăla eşti...
Aşa că măcar onoarea de a-mi practica numele lasă-mi-o...

- Cît sacrificiu. Şi doar pentru a te lăsa tîrît.
Iar Krista a spus:
- Doctore. N-ai preţ. Nu ai vreun preţ. Nu ai nici un preţ. Nimic nu are preţ. Nimeni nu are preţ. NU EXISTĂ PREŢ.
Mă crezi. Oare. Pre mine, cel ce am suferit nepăsărilor toate preţurile posibile.
Dacă nu urli; te vei distila.

- Lăsatu-te-ai călcat în picioare.
- Zdrobitu-mi-am trufia.

- Sunt singur.
- Nu, Alex. Eşti doctor.
- Poate. Dar tot într-ale singurătăţii.

- El crede că nu există dovezi. Atunci, eu ce sunt ?... (?)

"Viaţa-i frumoasă. Merită trăită. Măcar pentru ultima clipă... Ştii de-ce-avem interdicţia la capitolul sinucidere ? Ca să ne-o savurăm mai cu spor. Îţi tai gîtul o dată, nu mai ai dreptul la toate variantele pe care ţi le-ai fi putut imagina..."

"Regimul ăsta mă năuceşte. Am slăbit. M-am asprit. Sunt ADULT. Cu un mare regret. Anotimpul e înspre jale şi pieire. Şi roadele sunt pe sfîrşite. Violet; brun; rugină; ocru.. Verdele a murit în pîrjolul brumei.

Ceaţa e un lapte greu. Iar eu, vreun prunc intoxicat de-a-l fi beut. Parcă toamna ar fi făcută pentru a-nţelege vara. Că fără a plînge la căpătîiul unui mort, nu poţi ajunge să-i respecţi trecutul…”

Cedric

“Dacă nu mă-ndrăgostesc, nu-i pot oferi tot. Supliciul e o formă de-a-ţi manifesta dorinţele şi gratitudinea… Plăcerea ta-i şi-a celuilalt… Doar poziţiile sunt diferite. Doar rezultatul face separarea… Călăul şi victima se judecă la sfîrşitul torturii. **(!)**

Krista intră cu neşte priviri de om beat. Ori apucat de streche. Venea spre noi. Încet şi-mpleticit.

- Ce are Larfeld **?**
- Delir. Iar nu-i şade opiul bine-n pîntece…
- Tu… Înainte de-a te şti pre tine. Fost-am sortit a fi pămînt… Dar după ce te-am cunoscut, iată-mă-n mîl pînă la gît… Că lăsam bulgări de ţărînă nouă; plini de seminţe şi de vieţi viitoare. Acum doar clisa cea nemernică; putreziciune şi noroi…”

“La care, depărtînd braţele cu palmele-n afară, începu să-i picure glodul ca şi cum din lăuntru. Şi curgea fecînd baltă de giur-împregiur. Iar Krista privea cu ochii ceia de nenorocit aflat la capătul pîngăririi.”

“De atunci nu l-am mai vezut treaz. Deşi cele ce spunea ereau doar pentru cei cu auzul viu.”

Frumuşica şi Bestia
(dar care-i care**...)**

Alexis

“Între timp, băgasem la cap. Şi începeam să le gust. Şi să ştiu că dintr-o experienţă atît de bogată în bucurii de tot feliul, cel mai uşor erea să suport. Şi că tot ce suportasem, nu suporta comparaţie cu ce voi îndura cînd eu voi fi cel ce face...”

“Negurile se au risipit şi apele şi-au tras perdelele-nspre ceruri. Norii s-au rupt. Iar dintre ei se născea o lumină de vară. Pe care de mult o uitasem. Toamna începuse cu scrîşnete şi lamentări; acum se mai pleca niţel în genunchi. Soarele îşi aştepta momentul. Intrarea ca pe scenă. Copacii se aureau; chiar desfrunziţi şi văduvi. Aerul erea o dulceaţă trandafirie şi umedă.”

Staseră treji toată noaptea. Imobili. Sechestraţi. Fiecare-n cartea lui. Acum; încercănaţi şi frînţi, se treziră încă o dată şi le sclipiră ochii de cine mai scie ce dor de ducă. Sera se aurea ca un giuvaer în calea răsăritului iar vraiştea de bălării şi hîrţogărie căpăta un sens de preţios senzual.

Cedric se ridică din şedere şi se merse-nspre terasă. Îşi aprinse pipa; rămînînd o vreme să-şi ieie dejunul imagistic. Soarele urcase binişor către ceruri. Şi deşi nu mai pîrjolea ca-n august, vărsa destulă miere peste lume. Alexios aţipise un ceas. Dar se

deşteptă cînd celălalt îi trecu o mînă prin păr.

După ceva timp de priviri şi muţenie.

- Ce credeai tu, doctore ?... C-aşa se trăieşte... Hai să ieşim. Hai. Că mai sunt multe de cunoscut. Şi de sciut.

"Pe la zece şi ceva ne pregătim de umblat. Olivette îmi aduce scrisorile. Una e cu urgenţă. Taman că o las ultima.
Krista îmi zice să-i cumpăr nu-ş'ce fel de-argint pentru vreo montură, Philip mă trage de urechi că n-am mai trecut pe la el să-i văd progenitura...

O desfac şi p-astalaltă. Plodul familiei Forbes nu mănîncă de trei zile, nu vorbeşte şi zace-n pat. Ha !! Ha !!!

- Puştiulica aceea micuţă cu părul roşu...
- Du-te de vezi de ea şi ieşim mai tîrziu.
- Nu vii cu mine ?
- Nu. Nu vin cu tine.
- De ce ?!
- Nu se cade...
- Şi căderea ce va fi fost ?
- Deontologie...

Mă duc. Ai ei ereau veseli. Nu mai sciau ce să-i feacă. Mi-au zis. C-a mai avut crize.

Şi că mai tot timpul le dădea bătaie de cap. Şi că e pe dos decît alţi copii. Da. Eu unul am mai vezut-o doar o dată. Erea cu Cedric la Windsor. Şi părea normală. Părea. Unui ficat încins ştiu ce să-i dau. Copilului familiei Forbes nu ştiu ce să-i fac.

M-am învîrtit o vreme pe lîngă ea. A deschis neşte ochi mari de tot şi negri. Mă urmărea pîn cameră. Iau un scaun şi m-

aşez. Se uită fix. Mai clipeşte din cînd în cînd. Rar. E obsesivă.

Cedric se uită fix pentru că intră; pătrunde. Asta mică te face să vreai să-ţi intre, şi rămîne undeva în afara ta, chiar la graniţa teritoriului tău... E cruntă. Nu mişcă nimic. E un cadavru cu ochi.

- Cine se uită mai mult timp fără să clipească. Dacă pierd eu, îmi iau boarfele şi te las în pace. Dacă clipeşti tu, îmi spui cum ai agiuns astfel.

Am început. Mă ţine. Dacă-i mai tare decît mine, o pierd. Şi nebună cum e, o să reziste. Pfui... Nu mai pot. Îmi dau lacrimile... DA !! A clipit. Se uită la fel. Perete. Perfect plată.

- Acum îmi vei spune. Hai. Nu te ceartă nimeni. Nu vorbesc cu ai tăi. Doar mie-mi zici...

Pauză. Pare-se că nu vrea.

- De ce nu-ţi respecţi cuvîntul ? Ai fost de acord.

La care fără nici o pregătire, începe (ARE 12 ani !):

- Nu mi-am exprimat nici un acord; în nici un sens. De certat nu mă ceartă nimeni. Pentru că nimănui nu dau socoteală. De vorbit cu ai mei poţi să vorbeşti şi fără să-ţi fi spus eu ceva. Iar a vorbi cu tine nu îmi este ceva chiar atît de special. Oricum, a trecut de mult vremea cînd încă mai permiteam exteriorului să hotărască ritmul depresiilor mele...

A vorbit încet şi ordonat. Cu ton scăzut. Că să-i fiu eu atent. Ştie ce-i aia aroganţă. Îmi vine să-i ard un pumn în gură.

I-am dat păturile la o parte. N-a schiţat nici un gest. Am rămas ochi în ochi. Mă aplec şi-o iau în braţe. Zdreanţă.

Surcea. Păpuşă. O scot înspre lumină. Deschid fereastra cu o mînă. M-aşez pe pervaz. Cu ea întru mine. Are o claie de păr roşu. Pe care nu ştiu pe unde să îl mai pun.
- Miroase a fum. Se ard frunzăriile. Miroase a îngheţ.
- Şi a plîngere.
- Ori chiar mirosul e vreun bocet. Zisei eu.

Stăm aşa o vreme. Pînă ne ia cu frig. O prinde mai repede. Se strînge. Mă simt gravid cu ea. Mi se mişcă un plod în braţe. Se agaţă cu gheruţele de mine; să m-aplec. Să-mi zică ceva.
- Ai *Micul Albert* ?

A fost cea mai ţicnită întrebare... Din perplexitate m-am topit într-o poftă de-a rîde şi-a urla în acelşi timp...
- Da. Am. *Micul Albert*.
- Să-mi dai şi predicile lui Jan Huss...
- La ce-ţi fi trebuind ?...
- Cine mai ştie ce filiaţie găsesc lui Zwinglli...

Şi-abea într-un tîrziu mi-am dat seama. De ce nu a venit Cedric cu mine. Cunosc destul de multe lucruri pentru a-i fi un bun profesor copilului Forbes. Acept benevol şi mă pregătesc de noi şi extraordinare isprăvi. Că oricum, mai jos de-atît nu se poate."

Cedric → Alexis

- Memoriile tale atroce... Hai. Haide. Cînd le scoţi la lume ?!... Ă ? Cînd ?
- Jurnal de ucenicie. Avocatul vreunui condamnat solzos...

- Cînd apar **?...**
- Nu apar**.** Am spus**.** De voinţa mea nu vor ieşi**.** De vor fi alţii**,** las lor această vină**...**
- Cînd apar **?...**
- Eu nu înşel**.** Cartea-i a ta**.** Nu va fi fost ceaslov**,** ci inimă greu scrijelită**...**
- Ai drept de făcător **!** Şi ai s-o feaci**...** Că doar de asta te-ai tot spintecat**...**
- Şi te iubesc**.**

Cedric

"Punct**.** Securea den capul meu**.** Că de asta mă temeam**.** M-a pălit cu nevinovăţie şi-adevăr**."**

Renegaţii
(departamentul recondiţionări**)**

“Îl priveam. Nu ştiu dacă reuşisem să-i găsesc vreo vină.
Şi n-am înţeles de ce încă îşi purta mănuşile. Subţiri; fine. Mîngîietoare. Mănuşi de purtat în casă... S-a învîrtit o vreme, apoi s-a apropiat. Eream pe jumătate atent la ce fecea. Eream încă pe jumătate atent la ce citeam. Şi erea şi linişte. Nu linişte... Că liniştea se aude. Eu parcă asurzisem. Celălalt se uita la mine. Din pragul ăla de coridor. Am mai citit cîteva rînduri...

Şi brusc am început s-aud totul îngrozitor de tare. Auzeam cum merge o furnică pe pervaz. Şi păianjenul cum îşi ţese plasa... Ori cum se desface un boboc de floare. Îl auzeam pre el cum respiră. Şi cum îi bate inima. Şi cum îşi bate genele. Cu ochii acoperiţi de apa ceea neagră... Sticlea.

Îşi lăsă mîna încet pe gît apoi o coborî spre şold. A mai stat aşa. Apoi şi-a scos mănuşile. S-a proptit cu stînga-n perete. A tîrît-o. În urmă rămăsese mînjit. Şi cu dreapta. La fel. Apoi s-a mişcat din loc; s-a apropiat iar. Şi mi-a arătat palmele. Pline de catran. Ca pe vreo dovadă. Martori sechestraţi în bezna vîscoasă.

Scîrba picura. Cu ritm... Ordonat şi frumos. Inima-i bătea apăsat. Tare. Cumplit. Negrul se băltea pe pereţi; se scurgea pe pardoseală. Un sînge împuţit; care se ghicea a fi dulce. Cu aromă necunoscută. Ca şi cum vomita întuneric pe palme. Ca şi cum noaptea ieşea concret de undeva şi se

prelingea spre mine. Spre tavan. Spre tot.

Iar în acel moment gîndeam că poate să-şi extindă balele oricît. Nu mă va speria. Şi că nu-mi voi schimba opinia. Eu ştiu că avem un nemediocru de recuperat. Şi că ne-am permis să dăm multe la gunoi, dar că de-acum o să-ncepem să scormonim disperaţi după tot ce se poate salva, şi vom purica fiecare gioarsă, şi ne vom face înţelepţi pentru vitor. Iar înţelepciunea va consta în a nu mai condamna nimic. Şi că vom deveni bogaţi revizuindu-ne dogmele, atitudinile fetişizarde, idiosincraziile, automatismele şi prejudecăţile... Şi că nu o să mai facem pe nimeni responsabil de eşecurile noastre. Şi că vom reuşi să recuperăm ceva de calitate doar ţinînd balanţa justei măsuri în mînă şi apreciind fără tot acel infern de gînduri bune cu care ne-am obişnuit să tratăm cangrenele ca pe urticarie şi urticaria ca pe cangrenă.

Şi ştiu că toate aceste splendori etice se vor întîmpla, chiar dacă eu nu voi apuca să le văd.

Şi chiar dacă eu deasemeni voi necesita tratament de recuperare..."

- Ce speculativi aţi devenit voi după ce-aţi evadat din Eden...

Epilog

S-a trezit cumva întors pe dos şi cu nişte crampe ascuţite care îl tăiau la toate cele. Se răsuci în stînga; la dreapta. În cele den urmă şi-a dat seama că-l roade şi că nu se mai poate abţine. Ca şoarecii. Ca şobolanii... Vedea cerculeţe verzi şi auzea un vîjîit ca de roi.

- Aaa... AU ! Ce-i asta... CE-I ASTA ?

Se îmbrăcă şi ieşi la aer. Foamea. Mare. Nouă. Se isca năvalnică şi meschină. Importantă. Nesătulă.

"De-aş mînca tot pămîntul cîmpului şi nu mi-ar ajunge. De-aş înghiţi tot aerul mării şi nu m-aş ostoi. De-aş bea toate apele acestei lumi şi nu m-aş umple. Nici vlagă nu mai am. Uscatu-m-am... Mîini, picioare...; scoarţă de copac. Îmi bat măselele precum castanietele. Ochii mei – nişte zorzoane moarte. Mi se-au văruit şi buzele de lipsa sîngelui... Parc-aş fi viu. Şi genunchii mi s-au răzvrătit. Merg şi nu ştiu unde merg. Îmi ţipă carnea. Oasele au început să palpite. Am fălci de animal turbat. Mi s-a făcut de hrană. Aş bea. Mă rupe nevoia... Parcă mi-ar orăcăi viscerele. Broaşte nepotolite... CARNE CRUDĂ. Stau cu satîrul în braţe. Să curgă ploaie !! Mi s-a fecut de băut... Vreau să beu.

Mi-aduc aminte cu ce jind am privit înspre Krista.

Mi-aduc aminte cum mi-am muşcat buzele cînd am dat mîna cu Philip.

Mi-aduc aminte groaza care o am vezut pe chipul lui Simon; atunci cînd l-am tras înspre mine; şi cînd l-am atins cu şişul. Simon. Se tot agita de zor. De colo, colo. Ca argintul viu. Burta continua să mă roadă. Am început să mă uit la el; şi să nu mă mai mişc. Nu mai mişcam.

Un, doi; un, doi; un, doi... Îmi simt pulsul. Încă se mai fîţîie; dar a cam ameţit. Nu mai poate. Începe să se lase. Îl tot privesc. A ajuns deja să se sprijine. Îi aud respiraţia. Gîndurile. Se gîndeşte la oboseală. Şi la zilele de vară pe care le-a trecut prin trupul său neştiutor. La toamna care venise prea repede; şi pe care nu o putea încălca. Îl simt. Tot. Ca şi doborît înainte de vreme.

Hai. Simon. Întîlnirea mea cea dulce... La vreme de mare sete... Nu mai există zile; doar nopţile ne rămîn nesfîrşite... Luna într-un pahar cu nectar; ochii tăi se lasă; caprioară nătîngă, dă-te-aproape de mine...

Simon cu sînge de aur... Precum vinul cel scump... Sevă de copil bine ţinut.

AMIN

Note

1. Curtezană celebră în epoca lui Charles I Stuart. Amantă a pictorului Anthonis Van Dyck.
2. Curtean, model al lui Van Dyck; cel mai mare din fraţii Wharton. Dansator faimos. În 1632 avea 19 ani.
3. Escorial – palatul regal de la Madrid.
4. Whitehall – palatul regal de la Londra. Windsor, alt palat, la marginea Londrei.
5. Ambasador al Angliei, prieten al lui Rubens, colecţionar de artă.
6. Însărcinatul cu achiziţiile de artă al regelui Charles I.
7. Curtean carolin şi parlamentar, unul din fraţii Digby.
8. Suburbie londoneză unde-şi avea reşedinţa Van Dyck ca pictor al curţii caroline.
9. Denumire dată statuilor funerare de pe mormintele medievale – în franceză = zăcînd.
10. "Oarece pagină din jurnalul său necunoscut." (sp.)
11. Soţia lui Henry II Plantagenet.
12. Amanta lui Henry II Plantagenet.

13. Cei trei poeţi trubaduri de pe urma cărora au rămas trei variante ale poemului *Tristan şi Isolda*.
14. Princepe occitan, catar. A luptat de partea sectei catare în cruciada anticatară. (sec. XIII)
15. "Toată lumea cînta." (sp.)
16. Poreclă de intimitate dată lui George Villiers, duce de Buckingham de către Iacob I Stuart, tatăl lui Charles I.
17. Papamavros = popă negru. Blackfriars = călugări negri.
18. Medicul personal al regelui Charles I.
19. *Cartea înţelepciunii* – text religios ebraic.
20. Tratat medieval de magie.
21. Clanuri scoţiene. Nord = Scoţia.
22. Moarte prin inaniţie la adepţii sectei catare (sec. XIII)
23. *Apocaliptici şi integraţi* – eseu de Umberto Eco.
24. Fratele lui John Digby, scriitor, memorialist, aventurier, călător...
25. Laird = senior scoţian.
26. Mercur; argint-viu.
27. Belladona – plantă otrăvitoare, halucinogenă. Uneori drog.
28. **Cifrele care se repetă din cînd în cînd – limbajul copiilor autişti, cei care nu pot comunica altfel; cei izolaţi de exterior...**

Date biografice

Elena Pasima

Data şi locul naşterii: 22. 06. 1975 - Bucureşti

Studii: - Liceul de Arte Plastice "N. Tonitza"
- Academia de Artă Bucureşti **-** Facultatea de Arte Decorative şi Design
- Specialitatea**:** Artă Murală **-** Promoţia1998 **-** Clasa prof**.** Viorel Grimalschi

Activitate expoziţională

1993 – Expoziţie de grup – Franţa
1995 – Participare la Expoziţia Jubiliară a Academiei de Artă Bucureşti
1996 – Expoziţie personală – Elveţia
1998 – Participare la Salonul Municipal de Artă – Bucureşti.
1999 – Membru al Uniunii Artiştilor Plastici din România – secţia pictură .
2000 – Participare la Salonul Municipal de Artă – Bucureşti.

Activitate publicistică

1999 – *Tormdass*, roman – edit**.** Paralela 45
2000 – Premiul pentru debut acordat de Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti.

Actualmente cadru didactic în Liceul de Arte Plastice "N**.** Tonitza"**.**

Tel. – 6.84.61.06
Adresa: Bd. *Al. Obregia*, nr. 36, bl. R 14, ap. 27.
Sect. 4 / Bucureşti

E-Mail : elenapasima@yahoo.com

Table of Contents

Tormdass 1
Elena Pasima - Date biografice 285